

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Františka Ujčíka a Jany Novotné v hlavním líčení konaném dne 17. června 2021

takto:

Obžalovaní

1. **M.K.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX
2. **Z. M.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX,
3. **M.K.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX,
4. **L.H.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX,
5. **P.H.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX,
6. **J. P.**, nar. XXXXXX, bytem XXXXXX

jsou vinni, že

1. obžalovaní **Z. M., M. K., L. H., J. P. a P. H.**

po společné předchozí dohodě obžalovaní Z.M., jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX a M.K., jako jednatel a společník společnosti XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX

v době nejméně od 1. 1. 2011 do ledna 2012 v Třebíči, v Brně a jinde v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) a neoprávněně vylákat nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty na správci daně Finančním úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno, prostřednictvím společnosti XXXXX,

jednali tak, že předstírali funkční obchodní vztahy v souvislosti s nákupem a prodejem komodity hovězí useň, a to na území České republiky v řetězci společností XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX – XXXXX – XXXXX nebo v řetězci společností XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX – XXXXX – XXXXX

obžalovaný Z.M., po dohodě s obžalovaným M.K., nechal zahrnout do účetnictví společnosti XXXXX fiktivní faktury za dodávky zboží od společnosti XXXXX i další faktury o dodávce a přepravě zboží slovenským společností XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, a XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, ačkoliv věděl, že ke zdanitelnému plnění nedošlo a přesto nechal zpracovat nepravdivá priznání k DPH společnosti XXXXX za jednotlivá zdaňovací období, která rovněž sám podepsal a v rozporu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb. o DPH ve znění platném pro příslušné zdaňovací období, z těchto faktur uplatnil nárok na odpočet DPH na vstupu a dále deklaroval prodej zboží do jiného členského státu Evropské unie, když neoprávněně uplatňoval osvobození od daně na výstupu podle § 64 odst. 1 zákona o DPH č. 235/2004 Sb. v tehdy platném znění, čímž společnosti XXXXX také vznikl neoprávněně nárok na nadměrný odpočet DPH, ačkoliv tyto obchody byly fiktivní a nárok na odpočet DPH z nich nemohl vzniknout; jménem společnosti XXXXX byla podána priznání k DPH vždy na tehdejší Finanční úřad Brno III., t. č. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno,

ačkoliv fakticky zboží dodáno nebylo a rovněž přeprava slovenským společností provedena nebyla; obžalovaný Z.M. dále simuloval i platby za údajně dodané zboží, a to od těchto slovenských odběratelů hotovostními vklady na účet společnosti XXXXX, přičemž tyto finanční prostředky byly následně převedeny na účet společnosti XXXXX, z něhož peníze vždy v podstatném rozsahu vybral v hotovosti obžalovaný M.K. a jen minimální část těchto finančních prostředků převedl, jako údajnou platbu za zboží, dodavatelům firmy XXXXX, a takto postoupené finanční prostředky z účtů společnosti XXXXX zpravidla vybíral obžalovaný J.P.,

- a) dne 24. 2. 2011 za zdaňovací období měsíce **ledna 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. č.	faktura	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
2	XXXXX	2.031.025,24	406.205,05	26.1.2011	XXXXX
3	XXXXX	2.102.686,82	420.537,96	26.1.2011	XXXXX
4	XXXXX	2.257.236,51	451.447,31	26.1.2011	XXXXX
	CELKEM	6.390.948,57	1.278.190,32		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH ve výši 1.278.190 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.278.190 Kč,

- b) dne 25. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce **února 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. č.	faktura	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
5	XXXXX	2.104.688,50	420.937,70	24.2.2011	XXXXX
6	XXXXX	2.117.652,52	423.530,50	24.2.2011	XXXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

7	XXXXX	1.735.785,56	347.157,11	24.2.2011	XXXXX
8	XXXXX	2.276.357,48	455.271,49	24.2.2011	XXXXX
	CELKEM	8.234.484,06	1.646.896,80		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.646.897 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.646.897 Kč,

- c) dne 22. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce **března 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
9	XXXXX	2.144.789,31	428.957,86	24.3.2011	XXXXX
10	XXXXX	2 133.836,69	426.767,34	24.3.2011	XXXXX
11	XXXXX	1.838.104,14	367.620,83	24.3.2011	XXXXX
12	XXXXX	2.178.916,01	435.783,21	24.3.2011	XXXXX
	CELKEM	8.295.646,15	1.659.129,24		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.545.636 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.545.636 Kč, a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 113.493 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

- d) dne 25. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce **dubna 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
13	XXXXX	2.170.036,98	434.007,39	27.4.2011	XXXXX
14	XXXXX	2.119.145,92	423.829,18	27.4.2011	XXXXX
15	XXXXX	1.844.783,83	368.956,77	27.4.2011	XXXXX
16	XXXXX	2.369.584,19	473.916,84	27.4.2011	XXXXX
	CELKEM	8.503.550,92	1.700.710,18		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.700.710 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.700.710 Kč,

- e) dne 23. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce **K. na 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
17	XXXXX	2.927.594,68	585.518,93	25.5.2011	XXXXX
18	XXXXX	2.458.911,59	491.782,32	25.5.2011	XXXXX
19	XXXXX	2.194.659,18	438.931,83	30.5.2011	XXXXX
20	XXXXX	2.188.263,40	437.652,68	30.5.2011	XXXXX
	CELKEM	9.769.428,85	1.953.885,76		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.807.542 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.807.542 Kč a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 146.344 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

- f) dne 26. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce **června 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
21	XXXXX	2.093.831,10	418.766,22	29.6.2011	XXXXX
22	XXXXX	2.315.874,03	463.174,81	29.6.2011	XXXXX
23	XXXXX	2.826.713,29	565.342,66	30.6.2011	XXXXX
24	XXXXX	2.698.775,44	539.755,08	30.6.2011	XXXXX
	CELKEM	9.935.193,86	1.987.038,77		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.765.155 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.765.155 Kč a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 221.884 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

- g) dne 23. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce **července 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
25	5110464	2.102.830,84	420.566,17	21.7.2011	XXXXX
26	XXXXX	2.319.446,74	463.889,35	21.7.2011	XXXXX
27	XXXXX	2.668.366,12	533.673,22	29.7.2011	XXXXX
28	XXXXX	2.851.537,09	570.307,42	29.7.2011	XXXXX
	CELKEM	9.942.180,79	1.988.436,16		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.875.000 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.875.000 Kč a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 113.436 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

- h) dne 22. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce **srpna 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
29	XXXXX	2.057.427,98	411.485,60	19.8.2011	XXXXX
30	XXXXX	2.312.120,94	462.424,19	19.8.2011	XXXXX
31	XXXXX	2.760.834,26	552.166,85	30.8.2011	XXXXX
32	XXXXX	2.846.371,51	569.274,30	30.8.2011	XXXXX
	CELKEM	9.976.754,69	1.995.350,94		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.863.370 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 1.863.370 Kč a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 131.981 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

- i) dne 24. 10. 2011 za zdaňovací období měsíce **září 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
33	XXXXX	2.181.585,35	436.317,07	27.9.2011	XXXXX
34	XXXXX	2.308.411,64	461.682,33	27.9.2011	XXXXX
35	XXXXX	2.857.826,65	571.565,33	29.9.2011	XXXXX
36	XXXXX	2.811.248,61	562.249,72	29.9.2011	XXXXX
37	XXXXX	2.327.808,83	465.561,76	29.9.2011	XXXXX
	CELKEM	12.486.881,08	2.497.376,21		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 2.497.376 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 2.497.376 Kč,

- j) dne 24. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce **října 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
38	XXXXX	2.513.028,54	502.605,71	21.10.2011	XXXXX
39	XXXXX	2.357 220,21	471.444,04	21.10.2011	XXXXX
40	XXXXX	2.780 664,50	556.132,90	21.10.2011	XXXXX
41	XXXXX	2.369.912,51	473.982,50	29.10.2011	XXXXX
42	XXXXX	2.433.870,87	486.774,17	29.10.2011	XXXXX
43	XXXXX	2.653.409,03	530.681,81	29.10.2011	XXXXX
44	XXXXX	2.352.423,50	470.484,70	29.10.2011	XXXXX
	CELKEM	17.460.529,16	3.492.105,83		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 3.492.106 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 3.492.106 Kč,

- k) dne 23. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce **listopadu 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
45	XXXXX	2.514.426,98	502.885,40	25.11.2011	XXXXX
46	XXXXX	2.416.726,00	483.345,20	25.11.2011	XXXXX
47	XXXXX	2.750.598,39	550.119,68	25.11.2011	XXXXX
48	XXXXX	2.184.244,16	436.848,84	25.11.2011	XXXXX
49	XXXXX	1.132.764,67	226.552,94	25.11.2011	XXXXX
50	XXXXX	2.623.609,40	524.721,88	25.11.2011	XXXXX
51	XXXXX	1.349.255,98	269.851,20	25.11.2011	XXXXX
	CELKEM	14.971.625,58	2.994.325,14		

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 2.939.354 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 2.939.354 Kč a současně zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 54.971 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně z faktur přijatých od společnosti XXXXX

- l) dne 25. 1. 2012 za zdaňovací období měsíce **prosince 2011**, ve kterém neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z následujících faktur:

Poř. číslo	Č. faktury	Základ daně	DPH	DUZP	dodavatel
52	XXXXX	2.520.198,80	504.039,76	23.12.2011	XXXXX
53	XXXXX	2.423.313,38	484.662,68	23.12.2011	XXXXX
54	XXXXX	2.814.705,07	562.941,02	23.12.2011	XXXXX
55	XXXXX	2.097.735,57	419.547,11	23.12.2011	XXXXX
56	XXXXX	2.436.723,77	487.344,75	23.12.2011	XXXXX
57	XXXXX	2.596.276,65	519.255,33	23.12.2011	XXXXX
58	XXXXX	2.083.727,19	416.745,44	23.12.2011	XXXXX
	CELKEM	16.972.680,43	3.394.536,09		

ačkoliv věděl, že zdanitelné plnění neproběhlo a současně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 3.394.536 Kč, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 3.394.536 Kč,

celkově tak zahrnutím těchto faktur o dodávce hovězích usní od společnosti XXXXX byla neoprávněně vylákána výhoda na dani vyplacením nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty společností XXXXX ve výši 25.805.872 Kč a současně byla společností XXXXX zkrácena daň z přidané hodnoty ve výši 782.109 Kč,

čímž došlo zkrácením DPH a vylákáním výhody na dani ke vzniku škody v souhrnné výši 26.587.981 Kč na úkor České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno,

přičemž jednotliví obžalovaní se na shora popsané trestné činnosti podíleli tak, že

1. obžalovaný Z. M., nar. XXXXX, jako předseda představenstva společnosti XXXXX, vědomě, s úmyslem zkrátit daň a vylákat nadměrný odpočet DPH, opakovaně porušil ustanovení § 72 a § 73 a § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. o DPH ve znění platném pro rok 2011 tím, že zahrnul do účetnictví společnosti XXXXX fiktivní faktury a daňové doklady, vystavené společností XXXXX za nákup hovězích usní, vzápětí nechal vystavit pro společnosti XXXXX a XXXXX se sídlem ve Slovenské republice faktury na stejné komodity hovězích usní a podílel se tak na simulaci fiktivních obchodních vztahů v řetězcích obchodních společností, ale také na simulaci údajných přeprav těchto komodit na Slovensko a v úmyslu vyvolat dojem skutečného provádění těchto obchodů se podílel na simulování plateb, formou údajných vkladů za společnosti XXXXX a XXXXX, a to v hotovosti na účet společnosti XXXXX a rovněž se podílel na simulaci dopravy zboží, údajně dodaného těmito společnostmi na Slovensko, ačkoliv věděl, že společnosti XXXXX zboží fakticky dodáno nebylo a tato

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

- společnost je rovněž fakticky nedodala společností sídlícím na Slovensku, tedy že v obou směrech je deklarované zdanitelné plnění fiktivní, včetně realizace dopravy, tedy věděl, že zdanitelná plnění neproběhla a společně jednal s obžalovaným M.K., když způsobili České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno, zkrácením daně a vylákáním výhody na dani celkovou škodu ve výši 26.587.981 Kč,
2. obžalovaný M.K., nar. XXXXX, jako jednatel a společník společnosti XXXXX, vědomě s úmyslem zkrátit daň a vylákat nadměrný odpočet DPH u společností XXXXX jednal tak, že opakovaně přijímal do účetnictví společnosti XXXXX fiktivní faktury a jiné účetní doklady o dodávce hovězích usní od společností XXXXX, následně zajišťoval fiktivní doklady na simulaci přepravy tohoto zboží - hovězích usní, slovenským odběratelům společnosti XXXXX, tj. společností XXXXX a XXXXX, když také zajišťoval ve společnosti XXXXX vystavení fiktivních faktur za dodávky zboží – hovězích usní do společnosti XXXXX, ale i za realizované přepravy, které prováděla společnost XXXXX sama nebo prostřednictvím dalších dopravců, jako svých subdodavatelů, a to vše přesto, že věděl, že deklarované obchody neproběhly, veškeré faktury i účetní doklady jsou fiktivní, neboť společnost XXXXX tyto dodávky hovězích usní nepřevzala od společnosti XXXXX a také je nedodala společnosti XXXXX a také věděl, že tyto faktury i účetní doklady zahrne společnost XXXXX, na základě pokynu obžalovaného Z.M., do měsíčních přiznání k DPH a uplatní tak nárok na nadměrný odpočet DPH a zkrátí daň a jednal společně se Z.M., když způsobili České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno, zkrácením DPH a vylákáním výhody na dani celkovou škodu ve výši 26.587.981 Kč,
 3. obžalovaný J. P., nar. XXXXX, jako osoba fakticky ovládající společnost XXXXX, vystavoval za tuto společnost fiktivní faktury na dodávky hovězích usní společnosti XXXXX, ačkoliv věděl, že společnost XXXXX fakticky žádnou činnost nevykonávala, neboť její jednatel J.K. byl pouze nastrčenou osobou, která neměla o činnosti této firmy žádné povědomí, obžalovaný sám podával za společnost XXXXX daňová přiznání, do nichž zahrnul pouze část dokladů vystavených pro společnost XXXXX a kromě toho se podílel na vystavování fiktivních dokladů za dopravu hovězích usní do skladů společnosti XXXXX, vybíral finanční prostředky v hotovosti z účtů XXXXX a celkově tak poskytl obžalovaným Z.M. a M.K. pomoc k tomu, aby společnost XXXXX v měsíčních přiznáních k DPH za zdaňovací období leden až prosince 2011 neoprávněně uplatnila nárok na nadměrný odpočet DPH, vylákala výhodu na dani a zkrátila daň, a to v celkové výši 14.973.544 Kč na základě faktur, původně vystavených společností XXXXX pro jejího odběratele firmu XXXXX, která měla předstíranými transakcemi zboží prodat společnosti XXXXX a ta je měla dále prodat společnosti XXXXX, která byla daňovým subjektem, přičemž J.P. takto jednal, ačkoliv věděl, že zdanitelná plnění neproběhla, faktury i veškeré doklady jsou fiktivní a jednal s úmyslem legalizovat počátek tohoto fiktivního řetězce obchodních společností s komoditou hovězích usní,
 4. obžalovaný L.H., nar. XXXXX, jako jednatel společnosti XXXXX, vystavoval jménem této společnosti fiktivní faktury za dodání zboží - hovězích usní do společnosti XXXXX, zahrnoval do účetnictví společnosti XXXXX fiktivní faktury a jiné účetní doklady od společnosti XXXXX, která vystupovala jako dodavatel tohoto zboží pro společnost XXXXX a dále se podílel i na simulaci plateb za uvedené komodity a na vystavování fiktivních faktur a také dokladů za dopravu tohoto zboží, čímž poskytl pomoc obžalovaným Z.M. a M.K. k tomu, aby společnost XXXXX v měsíčních přiznáních k DPH za zdaňovací období leden až prosince 2011 neoprávněně uplatnila nárok na nadměrný odpočet DPH, vylákala výhodu na dani a zkrátila daň, a to v celkové výši 15.403.733 Kč na základě faktur, původně vystavených

společností XXXXX pro jejího odběratele firmu XXXXX, která měla předstíranými transakcemi toto zboží dále dodat společnosti XXXXX a ta je měla dále prodat společnosti XXXXX, která byla daňovým subjektem, přičemž L.H. takto jednal, ačkoliv věděl, že zdanitelná plnění neproběhla, faktury i veškeré doklady jsou fiktivní a jednal s úmyslem legalizovat činnost dalšího článku tohoto fiktivního řetězce obchodních společností s komoditou hovězích usní,

5. obžalovaný P.H., nar. XXXXX, jako zaměstnanec společnosti XXXXX, společně s obžalovaným L.H. zajišťoval vedení účetnictví této společnosti, podílel se na vystavování fiktivních faktur za dodání zboží - hovězích usní společnosti XXXXX, ale také na zahrnování fiktivních faktur o dodávce tohoto zboží od společnosti XXXXX do účetnictví společnosti XXXXX, a na vystavování fiktivních dokladů za dopravu, čímž poskytl pomoc obžalovaným Z.M. a M.K. k tomu, aby společnost XXXXX v měsíčních přiznáních k DPH za zdaňovací období leden až prosince 2011 neoprávněně uplatnila nárok na nadměrný odpočet DPH, vylákala výhodu na dani a zkrátila daň, a to v celkové výši 15.403.733 Kč na základě faktur, původně vystavených společností XXXXX pro jejího odběratele firmu XXXXX, která měla předstíranými transakcemi toto zboží dále dodat společnosti XXXXX a ta je měla dále prodat společnosti XXXXX, která byla daňovým subjektem, přičemž L.H. takto jednal, ačkoliv věděl, že zdanitelná plnění neproběhla, faktury i veškeré doklady jsou fiktivní a jednal s úmyslem legalizovat činnost dalšího článku tohoto fiktivního řetězce obchodních společností s komoditou hovězích usní,

tedy

obžalovaný Z. M.

ve větším rozsahu zkrátil daň a ve velkém rozsahu vylákal výhodu na dani

obžalovaný M. K.

ve větším rozsahu zkrátil daň a ve velkém rozsahu vylákal výhodu na dani

obžalovaný J. P.

opatřením prostředků usnadnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že jiný ve větším rozsahu zkrátí daň a ve velkém rozsahu vyláká výhodu na dani

obžalovaný L. H.

opatřením prostředků usnadnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že jiný ve větším rozsahu zkrátí daň a ve velkém rozsahu vyláká výhodu na dani

obžalovaný P. H.

opatřením prostředků usnadnil jinému spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že jiný ve větším rozsahu zkrátí daň a ve velkém rozsahu vyláká výhodu na dani

2. obžalovaní Z.M., M.K., M.K.

po předchozí domluvě v úmyslu ovlivnit aktuálně vedená i budoucí daňová řízení, vedená u tehdejšího Finančního úřadu Brno III., t. č. Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 31, 663 49 Brno, pro společnost XXXXX a jejího obchodního partnera společnost XXXXX, kdy s ohledem na charakter podnikání a z něho vyplývající tvrzení spojená s čerpáním vysokých nadměrných odpočtů DPH, očekávali snahu správce daně daňová tvrzení ověřit, jednali obžalovaní Z.M. a M.K. na základě předchozí vzájemné dohody, a to v době nejméně od roku 2010 do 18. 3. 2013 v Brně, Třebíči a na dalších místech tak, že poskytovali M.K., tehdejšímu řediteli Finančního úřadu Brno III., a od 1. 1. 2013 řediteli Finančního úřadu Jihomoravského kraje, Územního pracoviště Brno III., z vlastní iniciativy nebo na základě jeho žádosti neoprávněné výhody, a to nejméně dne 5. 9. 2012 částku 300.000,- Kč, a dále v květnu a červnu 2011, v srpnu, listopadu, prosinci 2012 a jindy zcela bezplatně nebo za ceny výrazně snížené různé služby a zboží v celkové hodnotě cca 630.382 Kč, spočívající např. v poskytnutí bytového zařízení a nábytku, a to např. 2 ks lavic a stolu, akátové židle a stolek, koupací vana (sud), akátový stůl a stolek, skříňové sestavy, pracovní stůl s kontejnerem, konferenční stolek, rošt, police na zeď, věšák z akátu, ale i v poskytnutí služeb, spočívajících v instalaci tohoto nábytku a jeho dovozu, dále v poskytnutí palivového dříví, v úpravách chaty, spočívajících v obkladu chaty, dodání oken a dveří, položení akátové podlahy, vybudování přístřešků apod., a to vše provedené společností XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, jejímž jednatelem a společníkem v té době byl obžalovaný Z.M. a také v poskytnutí dalších služeb, spočívajících v servisu vozidel, provedeného společností XXXXX, jejímž předsedou představenstva byl rovněž obžalovaný Z.M., když obžalovaný M.K. v souvislosti s uvedenými službami a poskytnutým zbožím a v souvislosti se svým vztahem ke společnosti XXXXX, jejímž polovičním vlastníkem byla jeho manželka a předsedou představenstva jeho přítel obžalovaný Z.M., jednal tak, že jako ředitel finančního úřadu, podrobně sledoval daňová řízení společnosti XXXXX o jejichž průběhu a zjištěných skutečnostech byl pravidelně informován a nejméně od července 2012, kdy pracovníci kontrolní oddělení finančního úřadu prováděli daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty u daňového subjektu XXXXX, se v budově finančního úřadu a na dalších místech scházel s obžalovaným Z.M., kterého instruoval, jak postupovat při daňové kontrole tak, aby nedošlo ke zpochybnění uskutečnění zdanitelných plnění, tvrzených tímto daňovým subjektem v rámci daňové kontroly, o níž byl svými podřízenými podrobně informován, současně radil Z.M. jakým způsobem má předkládat potřebné materiály, doplňovat nebo pozměňovat dříve uvedené údaje a kromě toho M.K. bez vědomí zpracovatele daňové kontroly a bez sepsání záznamu do protokolu tohoto spisu, poskytl Z. M. část spisového materiálu, když následně průběh daňové kontroly daňového subjektu XXXXX projednával na poradách se svými podřízenými, kde zpochybňoval jejich zamýšlený postup k uzavření daňové kontroly doměřením daně z přidané hodnoty a rovněž znevěrohodňoval zpracovatele této daňové kontroly, a to vše v úmyslu, aby dosáhl toho, že daňová kontrola bude uzavřena bez doměření daňové povinnosti a bez stanovení povinnosti vrátit neoprávněně vyplacené nadměrné odpočty DPH, tímto daňovým subjektem; daňová kontrola však byla ukončena Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III. Zprávou o daňové kontrole ze dne 16. 2. 2015 č. j. 309921/15/3003-60562-708274, na základě které byla doměřena daň z přidané hodnoty v úhrnné výši 37.946.748 Kč a obžalovaný M.K. tak vykonával svou činnost v rozporu s účelem daňového řízení, kterým je správné zjištění a stanovení daní, tedy v rozporu s § 1 odst. 2, § 60 odst. 1, § 66, § 67, § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů,

tedy**obžalovaný Z. M.**

jinému v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, spáchal takový čin v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch a spáchal takový čin vůči úřední osobě

obžalovaný M. K.

jinému v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, spáchal takový čin v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch a spáchal takový čin vůči úřední osobě

obžalovaný M.K.

- a) sám v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu pro sebe přijal úplatek, a spáchal takový čin jako úřední osoba,
- b) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jako úřední osoba, v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch velkého rozsahu, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchali**obžalovaný Z. M.****v bodě 1.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

v bodě 2.

zločin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 1. 2020, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

obžalovaný M. K.**v bodě 1.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

v bodě 2.

zločin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

obžalovaný J. P.**v bodě 1.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

obžalovaný L. H.**v bodě 1.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

obžalovaný P. H.**v bodě 1.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, a to ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

obžalovaný M.K.**v bodě 2.**

- a) zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020
- b) zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020 ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

Za to se odsuzují**Obžalovaný J. P.**

za tento zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020 a sbíhající se zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, z jehož spáchání byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2017 č. j. 57 T 9/2016-6176 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 3 To 11/2018, a to

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

6,5 (šesti a půl) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve **výši 1.100.000 Kč**, což představuje 220 denních sazeb, přičemž každá sazba činí 5.000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního zástupce obchodních společností a družstev na dobu **7 (sedmi) let**.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2017 č. j. 57 T 9/2016-6176 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 3 To 11/2018, jakož i všechna rozhodnutí, která na tento výrok o trestu obsahově navazují, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušení, pozbyla podkladu.

Obžalovaný L.H.

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 6 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku a § 84 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**, a to za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.

Podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve **výši 250.000 Kč**, což představuje 100 celých denních sazeb, kdy výše jedné sazby činí 2.500 Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce statutárního zástupce obchodních společností a družstev a výkonu prokury na dobu **5 (pěti) let**.

Obžalovaný P.H.

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 6 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku a § 84 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**, a to za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.

Podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve **výši 250.000 Kč**, což představuje 100 celých denních sazeb, kdy výše jedné sazby činí 2.500 Kč.

Obžalovaný M.K.

podle § 329 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku a § 84 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**, a to za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve **výši 500.000 Kč**, což představuje 100 celých denních sazeb, kdy výše jedné sazby činí 5.000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu zaměstnání ve státní správě, územní samosprávě nebo jiném orgánu veřejné moci v pozici oprávněné úřední osoby **na dobu 7 (sedmi) let**.

obžalovaný Z.M.

Podle § 44 trestního zákoníku se u obžalovaného Z. M. upouští od uložení souhrnného trestu ve vztahu k trestu, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2021 v trestní věci vedené pod sp. zn. 40 T 6/2018.

obžalovaný M.K.

Podle § 44 trestního zákoníku se u obžalovaného M. K. upouští od uložení souhrnného trestu ve vztahu k trestu, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2021 v trestní věci vedené pod sp. zn. 40 T 6/2018.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal **dne 23. 6. 2017** u zdejšího soudu **obžalobu** na M.K., Z.M., M.K., L.H., P.H. a J.P. pro spáchání rozsáhlé trestné činnosti majetkového charakteru. Skutková věta obžaloby je rozčleněna do dvou částí, čemuž odpovídá také užitá právní kvalifikace. **V bodě 1.** je obžalovaným Z. M., M. K., L. H., P. H. a J. P. kladeno za vinu spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Podstata skutkového děje v bodě 1. obžaloby spočívá v neoprávněném vylákání výhody na nadměrném odpočtu daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) u společnosti XXXXX a zkrácení DPH tímto daňovým subjektem, v němž působil, jako předseda představenstva, obžalovaný Z. M.. Hlavním dodavatelem zboží byla firma XXXXX, v níž, jako jednatel, působil obžalovaný M. K., přičemž tato firma odebírala zboží od společnosti XXXXX, v níž působil obžalovaný L. H. jako jednatel a obžalovaný P. H. jako zaměstnanec a dalším subdodavatelem zboží, tj. jeho dodavatelem do společnosti XXXXX byla firma XXXXX, kterou fakticky ovládal obžalovaný J. P.. V této souvislosti lze jen podotknout, že druhým hlavním dodatelem zboží do společnosti XXXXX byla firma XXXXX, avšak zástupci této společnosti nejsou v procesním postavení obžalovaných. **V bodě 2.** obžaloby je kladeno za vinu obžalovaným Z. M. a M. K. spáchání zločinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, jehož se měli stručně řečeno dopustit v souvislosti s řízením u Finančního úřadu Brno III., vedeným pro společnost XXXXX, tím, že poskytovali neoprávněné výhody řediteli finančního úřadu obžalovanému M.K., což je podrobně popsáno ve skutkové větě bodu 2. obžaloby. M.K., jako obžalovaný v bodě 2., měl spáchat zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 339 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Lze tedy podotknout, že obě zdánlivě odlišné části skutkového děje, jsou spojeny právě osobami obžalovaných Z.M. a M.K. a jejich participací na daňové trestné činnosti, spáchané prostřednictvím daňového subjektu společnosti XXXXX Nalézací soud však považuje za nezbytné oddělit

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

skutková zjištění a právní závěry k oběma částem skutkového děje, a to především z důvodu přehlednosti.

2.

Bod 1. – trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku

3. Na úvod považuje nalézací soud za nezbytné stručně nastínit **právní úpravu DPH**, resp. od toho se odvíjející skutkové podstaty zločinu **zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku**, jehož bylo užito, jak v obžalobě, tak ve výroku tohoto rozsudku. Ostatně obdobné východisko citoval nalézací soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2021 č. j. 40 T 6/2018-10538, který je s nyní projednávanou věcí spojen, jak skutkově, tak osobami obžalovaných, resp. svědků. V této trestní věci vedené pod sp. zn. 40 T 6/2018 byla projednávána obdobná, byť podstatně rozsáhlejší trestná činnost daňového charakteru, v níž jako hlavní obžalovaní figurovali rovněž Z. M. a M. K.. Ke zkrácení DPH a vylákání nadměrného odpočtu DPH mělo dojít v období od 1. 3. 2010 do 25. 3. 2013 prostřednictvím daňového subjektu společnosti XXXXX, která rovněž fungovala vývoz zboží do zahraničí. Jejím jednatelem a společníkem byl obžalovaný Z. M. a hlavním dodavatelem společnost XXXXX, v níž na pozici jednatelem a společníka působil obžalovaný M.K.. V této trestní věci byl vysloven výrok o vině nejen vůči dalším obžalovaným, tj. P.K. a M. M., ale také vůči osobám, které v nyní projednávané trestní věci figurují v pozici dopravců. Jedná se o M.K., který působil jako OSVČ, M.R., který zastupoval společnost XXXXX a XXXXX, který zastupoval společnost XXXXX. Tyto tři osoby jsou v nyní projednávané trestní věci v procesním postavení svědků, jak bude dále rozvedeno.

4. **Daně** je míněna zákonem určená povinná peněžitá částka, kterou odvádí právnické a fyzické osoby v zákonem stanovené výši a v zákonem stanovených lhůtách na základě určitých, zákonem stanovených skutečností, do veřejných rozpočtů. Daně tvoří tzv. soustavu daní, do které patří i DPH. Právní regulace DPH je obsažena v zákoně č. 235/2004 Sb. o DPH ve znění předpisů následujících. Podle platné právní úpravy se DPH odvádí z uskutečněných zdanitelných plnění (§ 2). Předmětem DPH jsou dodávky zboží, převody nemovitostí a poskytování služeb za úplatu osobami povinnými k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, a to s místem plnění v tuzemsku (viz § 13-17, 19-20). Zákon o DPH stanoví, která obecně zdanitelná plnění jsou osvobozena od této daně, ať už bez nároku na odpočet daně (§ 51) nebo s nárokem na odpočet (§ 63). V principu platí, že dani podléhá, jak pořízení zboží a poskytnutí služby – jde o zdanění na vstupu, tak další podnikatelské aktivity s tím spojené (např. prodej zboží), tj. zdanění na výstupu. Vznikne-li v určitém zdaňovacím období plátcí daně vyšší nárok na odpočet DPH za zdanitelná plnění na vstupu, než činí výše jeho DPH na výstupu, pak může od státu čerpat tzv. nadměrný odpočet, a to ve výši, která zjednodušeně řečeno představuje částku, o kterou daň na vstupu převyšuje daň na výstupu. Ustanovení § 240 trestního zákoníku postihuje zkrácení daně, cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazovém pojištění, na zdravotním pojištění, poplatku nebo jiné podobné povinné platby anebo vylákání výhody na některé z těchto povinných plateb, včetně DPH. Podstatou tohoto trestného činu je v zásadě zvláštní případ podvodného jednání, kdy v rozporu se zákonem je ovlivňována povinnost určitého daňového subjektu k určité povinné platbě (mj. i k DPH), tím že jsou zkráceny, předstírány nebo zamlčovány určité skutečnosti v zájmu zastření takové povinnosti, jejího snížení nebo vylákání určité výhody ve spojitosti s ní, a to pochopitelně vše v úmyslu ovlivnit (snížit) daňovou povinnost. Podle ustálené soudní praxe, co do podstaty není zásadní rozdíl mezi zkrácením daně a vylákáním výhody na dani. Zkrácením daně se v zásadě rozumí jednání, v důsledku něhož je vyměřena poplatníkovi nižší platba, než jaká odpovídá skutečně existující povinnosti, příp. není vyměřena daňová povinnost vůbec, ačkoliv vznikla. Naproti tomu vylákáním výhody na dani se rozumí skutečnost, kdy daňový poplatník správci daně (nebo jiné platby)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

nepravdivě předstírá existenci skutečností, zakládajících jeho povinnost (tj. povinnost správce daně) poskytnout mu peněžité plnění, jako údajný přeplatek (R 22/2005). DPH tedy lze zkrátit různými formami, a to mj. zatajením zdanitelného plnění nebo jeho předstíráním (§ 2, § 21) nebo neoprávněným uplatněním odpočtu daně (§ 72), jakož i dalšími formami. Vzhledem k tomu, že výsledná hodnota DPH je rozdílem mezi daní na vstupu a daní na výstupu jsou možné manipulace s daní na vstupu (§ 4 odst. 1 písm. c) i s daní na výstupu § 4 odst. 1 písm. h) nebo manipulace, které spočívají v předstírání vývozu do zahraničí, zastření zdanitelného plnění, nebo v účelovém snižování hodnoty zboží apod. Fiktivním plněním se rozumí situace, kdy ke zdanitelnému plnění, deklarovanému ve vydaných fakturách, vůbec nedošlo nebo došlo, ale v jiné než deklarované kvalitě, množství, příp. od jiného, než deklarovaného subjektu a tuto činnost doprovázelo neodvedení daně v některém z článku řetězu deklarovaných plnění, což způsobilo škodlivý následek v podobě zkrácení daně nebo vylákání nadměrného odpočtu. Druhá alternativa trestného jednání, předvídaného skutkovou podstatou § 240 trestního zákoníku, spočívá ve vylákání výhody na dani. Tím se rozumí úmyslné předstírání skutečností, zakládajících povinnost státu nebo jiného příjemce takové povinné platby, poskytnout peněžité plnění subjektu, jenž ve skutečnosti nemá na takové plnění nárok, a to bez ohledu na to, zda takový subjekt sám je či není poplatníkem nebo plátcem povinné platby ve vztahu, k níž je uplatňován požadavek na poskytnutí daného plnění, zpravidla ve formě tvrzeného přeplatku na ní (R 22/2005). V podstatě daňový subjekt nezkracuje svoje plnění vůči státu, ale naopak neoprávněně vyžaduje výhodu, tj. peněžité plnění od státu. Mezi formy neoprávněného uplatňování výhody na dani patří uplatňování práva na osvobození od DPH, právo na odpočet DPH apod. Jako zkrácení DPH se tedy posuzuje nezákonné snížení této daně a jako vylákání výhody se posuzuje nezákonné čerpání peněžitého plnění od příjemce (např. v podobě nadměrného odpočtu DPH). Rozlišení mezi zkrácením DPH a vylákáním výhody na této dani se odvíjí od prospěchu dosaženého pachatelem ve vztahu k této dani. Klíčový rozdíl spočívá v tom, že pachatel, který vyláká výhodu, na ní nezkracuje plnění vůči jejímu příjemci, ale naopak s využitím nepravdivých tvrzení od něj neoprávněně vyžaduje výhodu ve formě peněžité výplaty určité částky (R 22/2005). Výše zkrácení DPH tedy představuje rozdíl mezi tím, co by byl daňový subjekt zaplatit a tím, co tzv. podvodně zaplatil. Výše vylákané výhody na DPH představuje rozdíl mezi vyšší podvodně uplatněných odpočitatelných položek a požadavků na vrácení a tím, co na dani mělo být uhrazeno. Ve vztahu k DPH je využívána zejména právní úprava, tedy mj. plnění osvobozených od DPH s nárokem na odpočet daně (§ 63). Obvykle využívanými neoprávněnými daňovými výhodami jsou neoprávněné odpočty DPH na vstupu (§ 4 odst. 1 písm. m), § 72 a násl.), a to při fingovaných vývozech do zahraničí. U DPH se zpravidla využívá toho, že plátce je oprávněně snížit její odvod od plateb zákazníků o její část zaúčtovanou na vstupech a jednak toho, že vývoz zboží do zahraničí je osvobozen od DPH na výstupu. Osvobozeno od daně na výstupu je zboží vyvážené do zahraničí, tedy mj. do jiného členského státu EU (§ 63 odst. 1 písm. a), resp. § 64). Lze jen připomenout, že pokud daň na vstupu převyší daň na výstupu, tj. zjednodušeně řečeno, pokud daňový subjekt zaplatil svému dodavateli více, než dostal od svého odběratele, vznikne nadměrný odpočet a daňový subjekt má nárok na jeho vrácení od státu (§ 105 odst. 1).

5. Při rekapitulaci skutkové věty obžaloby je tedy zřejmé, že hlavními pachateli byli obžalovaní Z. M., jako předseda představenstva společnosti XXXXX, která byla daňovým subjektem, tedy plátcem DPH. Obžalovaný zahrnul opakovaně do daňových příznání, podávaných touto společností za zdaňovací období leden až prosinec 2011, fiktivní doklady, a to zejména faktury za dodání hovězích usní od společnosti XXXXX a požadoval vyplacení nadměrného odpočtu DPH. Současně předkládal fiktivní doklady o vývozu tohoto zboží do zahraničí, a to slovenským firmám XXXXX a XXXXX, když se podílel zejména na simulování plateb a simulování dopravy. Druhým hlavním pachatelem byl obžalovaný M.K., který byl jednatelem společnosti XXXXX, neboť tato společnost byla hlavním a fakticky jediným dodavatelem hovězích usní do společnosti XXXXX. Za dodávky tohoto zboží vystavovala společnost XXXXX, potažmo obžalovaný M.K., fiktivní faktury. Obžalovaný M.K. zajišťoval fiktivní doklady o přepravě hovězích usní od společnosti XXXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

oběma slovenským firmám XXXXX a XXXXX, když přepravu měla formálně zajišťovat právě firma XXXXX. Vedle toho se podílel M.K. i na simulaci plateb, kdy z účtu společnosti XXXXX vybíral finanční prostředky, které sem byly převedeny bezhotovostně nebo vloženy v hotovosti za simulované dodávky zboží do společnosti XXXXX. Dodavatelem hovězích usní do společnosti XXXXX měla být jednak společnost XXXXX, jejíž zaměstnanci, statutární zástupci nebo osoby, které na trestné činnosti participovaly, nejsou v procesním postavení obžalovaných, ale také společnost XXXXX, jejímž subdodavatelem byla společnost XXXXX. Další tři obžalovaní tedy participovali na činnosti těchto společností, a to v rámci společnosti XXXXX obžalovaný L.H., jako její jednatel a P.H. jako její zaměstnanec. L.H. bylo kladeno za vinu, že vystavoval za společnost XXXXX fiktivní doklady o dodávkách zboží do společnosti XXXXX, podával daňová přiznání, do nichž zahrnoval faktury od společnosti XXXXX a podílel se na simulaci plateb, jakož i vystavování fiktivních dokladů za dopravu mezi společnostmi XXXXX a XXXXX. P.H., jako zaměstnanec firmy XXXXX, zajišťoval vedení účetnictví, vystavování fiktivních faktur a také zahrnování fiktivních faktur společnosti XXXXX do účetnictví společnosti XXXXX, když tuto společnost zastupoval i na finančním úřadu a podílel se i na vystavování fiktivních dokladů za dopravu zboží mezi prvním článkem řetězce, tj. firmou XXXXX a firmou XXXXX. Obžalovaný J.P. sice nepůsobil jako zaměstnanec, ani statutární zástupce společnosti XXXXX, která byla prvním zjištěným článkem tohoto fiktivního řetězce společností, avšak byl v pozici osoby, která společnost XXXXX fakticky ovládala. Obžalovaný J.P. vystavoval za společnost XXXXX fiktivní faktury o dodávkách hovězích usní do společnosti XXXXX, podával daňová přiznání, do nichž ovšem zahrnul pouze část vystavených dokladů, také se podílel na vystavování fiktivních dokladů za dopravu hovězích usní do společnosti XXXXX a zejména vybíral finanční hotovost z účtů společnosti XXXXX.

6. Ze skutkových zjištění shromážděných v průběhu dokazování a ostatně i ze samotné obžaloby je zcela zřejmé, že se jednalo o typický případ tzv. karuselových podvodů. Podstata skutkového děje spočívala v tom, že společnost XXXXX, zastoupená obžalovaným Z. M., zahrnovala do daňových přiznání k DPH za jednotlivá zdaňovací období leden až prosince 2011 faktury a další příslušné daňové doklady o dodávkách a přepravě zboží do zahraničí, přičemž jejími odběrateli měly být dvě slovenské firmy, a to XXXXX a XXXXX. Těmto dodávkám zboží do zahraničí však předcházelo získání hovězích usní firmou XXXXX, která je žádným způsobem nevyrobila ani nezhodnotila, ale takto zakoupené zboží získala vždy výhradně od společnosti XXXXX, kterou zastupoval obžalovaný M. K.. Vývozu zboží do zahraničí tak předcházela celý řetězec obchodních vztahů, jejichž faktickou podstatou bylo pouze okamžité přeprodávání zboží, a to zpravidla za ceny mírně navýšené oproti nákupním cenám v příslušné společnosti. Všechny skutkové okolnosti svědčí o tom, že byl vytvořen účelový řetězec obchodních společností, které mezi sebou přeprodávaly zboží a poslední článek řetězce na území České republiky, tj. firma XXXXX, jako daňový subjekt, ve svých přiznáních k DPH deklarovala vývoz tohoto zboží do zahraničí. Jak je zcela obvyklé v obdobných případech tzv. karuselových podvodů, nejen ve společnosti XXXXX, ale i v předchozích firmách, které tvořily článek řetězce, tj. minimálně ve společnosti XXXXX, byly obchodní transakce prokazovány formálně bezchybnými daňovými a účetními doklady. Nálezací soud se i v případě tohoto řetězce obchodních společností, ostatně obdobně jako ve sbíhající se trestní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 40 T 6/2018, zabýval prokázáním toho, zda se v řetězci obchodních společností realizovaly běžné a reálné obchody, nebo zda šlo pouze o obchody fiktivní bez toho, že by zboží bylo reálně zobchodováno, tedy dodáno a zapláceno. Součástí skutkových zjištění, na něž se nálezací soud zaměřil, bylo pochopitelně prokázání i toho, zda jednotlivé články obchodního řetězce, tj. konkrétní obchodní společnosti objektivně existovaly a vyvíjely reálnou podnikatelskou činnost a zejména, zda byly samy daňovými subjekty. Konkrétním obchodním případům, zahrnutým v jednotlivých přiznáních k DPH za období leden až prosinec 2011, které podal daňový subjekt, tj. firma XXXXX, totiž předcházely obchodní transakce navazující na základní obchodní vztah mezi firmou XXXXX, jako dodavatelem zboží do

firmy XXXXX, která byla odběratelem a finálním daňovým subjektem. Jak vyplývá z popisu skutkové věty uvedené v obžalobě i ve výroku rozsudku, firma XXXXX, jako jediný a hlavní dodavatelem firmy XXXXX, měla v uvedeném období dva základní dodavatele hovězích usní, a to společnost XXXXX a společnost XXXXX, která navíc sama odebírala zboží od společnosti XXXXX. Nálezací soud považuje za vhodné citovat jednotlivé důkazy, zejména listinné důkazy i svědecké výpovědi, vztahující se ke každému dílčímu útoku, tj. přiznání k DPH podanému společnosti XXXXX za příslušná zdaňovací období. Jen takto lze učinit východisko pro závěr o tom, že podstatné skutkové okolnosti uvedené v obžalobě byly bez výhrad prokázány. Takový závěr opřel nálezací soud pochopitelně i o prokázání rozhodných skutkových okolností, týkajících se obchodních vztahů mezi společnostmi, které tvořily přecházející články řetězce obchodních společností.

7. Ještě před rozborem především listinných důkazů a na to navazující odborné expertízy považuje nálezací soud za nezbytné také stručně zmínit, z hlediska dosavadního průběhu řízení, výsledky přípravného řízení, které našly odraz v původním usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Na základě dokazování provedeného v úvodních sedmi hlavních líčeních, bylo zjištěno zásadní pochybení orgánů činných v přípravném řízení, které nebylo možno odstranit ve stádiu řízení před soudem. **Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2019 č. j. 40 T 6/2017-3685** bylo rozhodnuto postupem podle § 221 odst. 1 trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Krajský soud v Brně totiž zjistil, že ve stádiu přípravného řízení byly provedeny především prohlídky jiných prostor a pozemků na adrese XXXXX v hotelu ATOM, přičemž se jednalo prostory společnosti XXXXX. Prohlídka byla provedena 18. 3. 2013. Druhá prohlídka jiných prostor a pozemků byla provedena u společnosti XXXXX ve stejném objektu. Policejní orgány však neměly oprávnění v těchto prostorách prohlídky provést, neboť příslušné příkazy k prohlídkám jiných prostor a pozemků se týkaly jiných částí nemovitostí. V tomto usnesení rozebral Krajský soud v Brně uvedená procesní pochybení a z toho plynoucí nepoužitelnost listinných důkazů, které byly při prohlídkách zajištěny. Jednalo se vesměs o účetní a daňové doklady, z nichž následně vycházel soudní znalec Václav Polok při zpracování znaleckého posudku. Ani tento znalecký posudek, opatřený v přípravném řízení, však nespĺňoval náležitosti vyžadované vyhláškou č. 37/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících, což je v podrobnostech rozvedeno v citovaném usnesení. Pochybení soudního znalce nebylo odstraněno ani jeho výsledkem u hlavního líčení. Vrchní soud v Olomouci, jako soud stížnostní, svým usnesením ze dne 11. 12. 2019 č. j. 4 To 44/2019-3725 však napadené usnesení zrušil a Krajskému soudu v Brně uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že se stížnostní soud plně ztotožnil s argumenty Krajského soudu v Brně o nezákonném provedení prohlídek i nepoužitelnosti závěrů soudního znalce Václava Poloka, když odkázal na pasáže 7 – 11 napadeného usnesení. Přesto však neakceptoval rozhodnutí soudu I. stupně o vrácení věci do přípravného řízení postupem podle § 221 odst. 1 trestního řádu. Současně uložil krajskému soudu, aby za součinnosti státního zástupce opatřil potřebné důkazy jejich vyžádáním např. od příslušného finančního úřadu, event. aby přibral sám nového zpracovatele znaleckého posudku, který bude svými náležitostmi odpovídat platné právní úpravě. V intencích tohoto právního názoru Vrchního soudu v Olomouci nálezací soud postupoval a listinné důkazy, opatřené dodatečně státní zástupkyní, předložil přibranému znaleckému ústavu ke zpracování znaleckého posudku (viz č. l. 3738). Souhrnně tedy lze konstatovat, že při svém závěrečném rozhodování vycházel soud z důkazů, které byly provedeny ve všech fázích hlavního líčení, a které byly opatřeny v přípravném řízení v souladu s procesními předpisy, jakož i z těch důkazů, které byly dodatečně předloženy a opatřeny.

Skutková zjištění

8. Východiskem skutkových zjištění byly také v tomto případě především výpovědi obžalovaných, které byly učiněny u hlavního líčení, resp. v přípravném řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

9. **Obžalovaný Z. M.** byl vyslechnut u hlavního líčení dne 22. 10. 2018 a také byly u hlavního líčení dne 27. 5. 2021 postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu čteny jeho výpovědi, které učinil v přípravném řízení (č. l. 672, 678, 680, 3065). Obžalovaný uvedl, že nejdříve začal podnikat v roce 1995, kdy postavil autosalon a podepsal smlouvu o zastoupení s firmou XXXXX. Tento podnikatelský záměr byl postaven na marži 9%, nikoliv na marži maximálně 3%, která se začala projevovat v důsledku ekonomické krize v roce 1998. Vzhledem k tomu, že musel splácet autosalon, začal hledat řešení a rozhodl se přejít do velkého města. V roce 2000 proto založil společnost XXXXX s L.K.. Pronajal si autosalon v Brně na Kaunicové ulici, ale firma XXXXX mu smlouvu nedala. Přesto však v Brně vznikl autoservis a také obchodní divize na prodejnu autolaků. Obžalovaný uvedl, že firma XXXXX nebyla rozhodně založena s úmyslem dělat podvody na DPH. Jeho záměrem bylo skutečně podnikat, protože ve Stříteži u Třebíče mu běžel jeden autosalon, který podnikal v opravárenství a v Brně provozoval druhý autosalon. Kromě toho měl asi 20 zaměstnanců, za které cítil odpovědnost a chtěl, aby měli práci. Cílem podnikatelských aktivit obžalovaného tedy bylo udržet obrát i zaměstnance. S obžalovaným M.K. se seznámil asi v roce 1996 a již tehdy na něj působil jako úspěšný podnikatel, který, i přes svůj nízký věk, měl velmi dobré auto, obchodoval s hovězími usněmi a nakonec si u obžalovaného v budově jeho firmy pronajal celé patro. M.K. byl, podle názoru obžalovaného, osobou, která zvládala evropský obchod, tedy od různých celních deklarací až po realizaci obchodů. Pohyboval se v oblasti obchodování s hovězími usněmi takřka po celé Evropě. Postupně mezi nimi vzniklo přátelství a obžalovaný sám pátral potom, jak je možné, že se M.K. takto daří, když zjišťoval, že má nejméně 50 zaměstnanců, nebo spolupracovníků, obchoduje s hovězími usněmi a navíc dopravu mu provozuje firma XXXXX. Nakonec obžalovaný s M. K. uzavřel oboustranně výhodný obchod, který vlastně obžalovanému, resp. jeho firmě umožnil navýšení kontokorentu z původní částky 3.000.000 Kč o cca další 2.000.000 Kč. Obžalovaný tyto peníze investoval právě do obchodu s firmou XXXXX, neboť ho hodnotil jako oboustranně výhodný. Peníze dokázali tzv. otočit a několikrát tímto způsobem vytvořili nemalý zisk. Obžalovaný rozhodně popřel, že by nechal zahrnout do účetnictvím firmy XXXXX fiktivní faktury, že by nechal zpracovat nepravdivá přiznání k DPH a neoprávněně vylákal nadměrný odpočet DPH. V rámci své obhajoby poukázal na to, že finanční úřad nepochybně existenci obchodovaného zboží. Jejich firma totiž zvala zástupce finančního úřadu, aby se zúčastnili nakládky zboží a mohli zboží zkontrolovat. Ve firmě sami pořizovali fotodokumentaci a kromě toho daňové povinnosti plnili řádně a včas. Finanční úřad každý měsíc realizované obchody kontroloval a nikdy neshledal důvody proto, aby nepřiznal a nevyplatil nadměrný odpočet DPH. Z toho obžalovaný dovozuje, že finanční úřad neměl o obchodech žádné pochybnosti. Peníze za vyplacený nadměrný odpočet přišly vždy na účet firmy a jsou proto jasně dohledatelné ve výpisem z účtu společnosti. Všechny faktury vystavené firmou XXXXX za dodávky hovězích usní jejich firma vždy řádně ve lhůtě splatnosti uhradila, a to ve většině případů bezhotovostně. Pokud finanční úřad zpochybňuje SPZ z vozidel, které dováželo zboží do zahraničí a jsou uvedeny na CMR dokladech, díky tomu, že vozidla nebyla zachycena v mýtných branách, hájil se obžalovaný tím, že, když bylo zboží následně uhrazeno, muselo být odběrateli dopraveno. Jejich společnost zastupoval v řízení u daňového úřadu L.P., jako zplnomocněný daňový poradce. Obchod s hovězími usněmi, podle tvrzení obžalovaného, probíhal ve všech případech naprosto korektně. K ukončení obchodní spolupráce se slovenskou firmou XXXXX došlo kvůli změně v osobě jejich jednatele, což potvrzuje také svědek S.. Skladování hovězích usní podléhá veterinárnímu dohledu a společnost XXXXX měla řádně schválený a kontrolovaný sklad, o čemž existují doklady. S výjimkou jediného případu firma XXXXX zboží od firmy XXXXX odebírala. Pouze jedenkrát, v lednu 2010, když zakoupili zboží od společnosti XXXXX z finančních důvodů je prodali firmě XXXXX Ve většině případů všechny platby dodavatelů i od odběratelů proběhly řádně a včas, když navíc ze strany jejich firmy byly neustále urgovány. Co se týče slovenského odběratele, toho zprostředkoval a zajistil M. K., jehož firma XXXXX dodávala do firmy XXXXX hovězí usně. Obžalovaný Z. M., podle svého tvrzení, neměl žádné pochybnosti o tom, že se jedná o reálné obchody, a to podle toho, jak se M. K. choval a jaké měl obraty, protože ty činily až

400.000.000 Kč ročně. Když nabídl obžalovanému Z. M. tyto obchody, obžalovaný otevřeně M.K. sdělil, že tomu nerozumí, ani nechce rozumět, ale pouze chtěl s jeho firmou XXXXX obchodovat. V bance si vzal kontokorentní úvěr, peníze se otáčely v tomto obchodě s hovězími usněmi a také M. K. jej seznámil s odběrateli hovězích usní na Slovensku. Při osobním setkání obžalovaný viděl, že se jedná o solventní podnikatele, když např. firma XXXXX, resp. její majitel pan O. měl u firmy letiště, na němž bylo několik letadel, měl zde flotilu žlutých kamionů. Pan Š. přijel do firmy obžalovaného drahým vozidlem zn. Mercedes a v jejich autosalonu koupil pro své zaměstnance několik vozidel, které si zde také pravidelně nechával servisovat. Obžalovaný tedy neměl žádné pochybnosti o tom, že jsou to úspěšní podnikatelé, kteří jsou solventní. Sám byl, podle svého tvrzení, opravdu jen tím člověkem, který dělal uvedeno službu. Do firmy XXXXX přinesl tzv. know-how, ale faktickou práci, tj. vypisování dopravy, výpravu kamionů, dělaly pracovnice v účtárně a za finanční toky odpovídala jeho manželka.

10. **Obžalovaný M.K.** se hlavního líčení ani v jednom případě nezúčastnil, když dal generální souhlas s konáním celého hlavního líčení ve své nepřítomnosti. Postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu proto byly čteny jeho výpovědi, které učinil v přípravném řízení 19. 3. 2013 a 30. 4. 2014 (č. l. 668 a násl., resp. 670 a násl.). Obžalovaný M.K. však v obou případech využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat.
11. **Obžalovaný L.H.** byl vyslechnut u hlavního líčení dne 23. 10. 2018 a na rozdíl od výpovědí, které učinil v přípravném řízení 19. 3. 2013, 29. 3. 2013 a 22. 1. 2014, v nichž pokaždé odmítl vypovídat, u hlavního líčení se k trestnému jednání podrobně vyjádřil. Jednoznačně však uvedl, že s obžalobou nesouhlasí. Logistikou v dopravě se zabývá asi 20 let, když v rámci této činnosti se cca před 15 lety seznámil s obžalovaným P.H., který rovněž pracoval v dopravě, když se svým otcem měl dopravní firmu. V době, když byl obžalovaný L.H. spolumajitelem dopravní firmy, stal se P.H. jejich zaměstnancem, který pracoval na úseku dispečinku v přímém kontaktu s řidiči s kamiony. Náplní práce P.H. bylo zpracovávání dokladů o doručení zboží, tedy mj. CMR dokladů, dodacích listů apod. P.H. také připravoval podklady pro fakturaci, a to pro účetní kancelář. Firma obžalovaného L.H. měla samostatnou smlouvu na zpracování účetnictví a vedení daňové agendy, a to se společností XXXXX, kterou zastupoval Š.. Práci na dispečinku dělali oba obžalovaní společně, neboť se jedná o časově velmi náročnou a i jinak složitou práci. Díky náročnosti této práce pochopitelně nastávají chyby, vznikají nedostatky, protože v rámci dopravy, logistiky i dispečinku působí spousta negativních faktorů. Obžalovaný na svoji obhajobu uvedl, že při zpracování dokladů, týkajících se přepravy, je chybovost 20-30%. Až následně se zjišťuje, že např. doklady byly předány špatnému zákazníkovi, nebo že je ve firmě vůbec nemají, příp. že je dostali zpožděně, nebo s nesprávně vyplněnými údaji. Pokud je v obžalobě uvedeno, že vozidlo, které mělo provést konkrétní přepravu, se pohybovalo v jiné oblasti republiky nebo dokonce Evropy, jedná se, podle tvrzení obžalovaného, o zcela běžnou chybu, která se děje každý den. Navíc jejich firma, která je dopravcem, pracuje s dalšími firmami, které jsou tzv. subdopravci. Sami si je najímají a tito subdodavatelé dopravy mají svoje vlastní vozidla. Jestliže je běžnou věcí, asi ve 20-30% případech, že vznikají chyby a nepřesnosti, potom i podklady k fakturaci jsou velmi nepřesné. Je to zkrátka běžná situace v logistice dopravy. Není možné, aby každé vozidlo vypravovalo a obstarávalo více lidí, když navíc dopravci mezi sebou, v rámci vytížení vozidel, si vzájemně vypomáhají, často i na poslední chvíli. Právě v rámci výměny volných kapacit vozidel se díky databance na vytížení vozidel obžalovaný seznámil s firmou XXXXX. Jednu svoji přepravu zadal do této databanky, sháněl volnou kapacitu, nabízel zájemcům, kdo má volné vozidlo a měl by zájem přepravu zrealizovat. Ozvala se právě firma XXXXX, prostřednictvím svého dispečera. Tato firma se vlastně stala na jedné přepravě subdodavatelem firmy obžalovaného. V následném období se toto opakovalo v řádu několika přeprav ročně nebo měsíčně. Firma XXXXX měla často volnou kapacitu, kterou naopak firma obžalovaného neměla. V zásadě obě firmy navázaly polopravidelný režim a na základě toho se obžalovaný P.H. seznámil s obžalovaným M.K.. Když jeho firma XXXXX se vlastně stala pravidelným dopravcem pro firmu obžalovaného. V jednom případě se dokonce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

spojili a nakoupili vozidla VOLVO společně, aby díky objemu zakázky získali výhodnější cenu. Na základě jedné pracovní schůzky dostal obžalovaný od M.K. obecnou nabídku na přepravu hovězích usní včetně toho, aby zboží nejen dopravil, ale i zobchodoval. Takto se obžalovaný L. H. dostal k firmě XXXXX a J.P., protože o nabídku projevil zájem. Vzhledem k tomu, že nabídku M.K. akceptoval, začali v tomto směru obchodovat a zajišťovat přepravní činnost. Veškeré doklady zpracovávala firma XXXXX Š., která je certifikovanou daňovou a účetní kancelář a měla tedy všechno na starosti. Obžalovaný L.H. vysvětlil, že obchodování s hovězími usněmi prováděl v rámci firmy XXXXX z toho důvodu, aby oddělil podnikatelské činnosti od sebe, tedy logistiku a obchodní činnost. Všechno však měla znovu na starosti firma XXXXX Š. . Obžalovaný P. H. byl dispečerem a jeho povinností bylo pouze zpracování přepravních dokladů. Šlo o množství 200-500 dokladů měsíčně, což měl na starosti právě P.H. s pomocí samotného obžalovaného L.H.. Povinností obžalovaného P.H. bylo tedy přijímat doklady od řidičů i přijaté faktury, které přišly poštou nebo kurýrem od jiných dopravců, doklady rozklíčovat, zpracovat podle objednávek, přiřadit k objednávkám, vystavit faktury a všechno předat do účetní kanceláře XXXXX k zaúčtování. Šlo o hektickou práci, protože faktura musí být vystavena zákazníkovi do 15 dnů od ukončení přepravy, což minimálně v polovině případů není téměř možné. Při fakturaci totiž každý týden zjistí, že třeba k polovině provedených přeprav nemají doklady, musí urgovat řidiče apod. Přesto se však firmě dařilo doklady zúřadovat, takže pohledávky po splatnosti byly nulové a firma vykazovala růst obchodní i ekonomický. Obžalovaný L.H. zcela popřel, že by se domlouval s ostatními obžalovanými na nějakém vystavování fiktivních dokladů, když to podle jeho názoru není ani možné. Stejně tak je nereálné vystavovat fiktivní faktury, protože všechny faktury se vystavují na základě pokynů buď zákazníků, objednatelů služeb nebo zboží a není možné vystavit faktury, aniž by k ní byla objednávka, rámcová smlouva nebo požadavek od zákazníka. Všechny doklady, které ve firmě dostavili, zahrnuli do účetnictví a rozhodně se tedy nemůže jednat o faktury fiktivní. Firma XXXXX dokonce vedla knihu faktur, evidovala splatnost faktur, což bylo obžalovanému také pravidelně předkládáno buď emailem, nebo dokonce fyzicky.

12. **Obžalovaný P.H.**, který rovněž v přípravném řízení využil opakovaně svého práva a odmítl vypovídat (23. 5. 2013, 22. 1. 2014 – č. l. 655 a násl.), u hlavního líčení 23. 10. 2018 v plném rozsahu popřel, že by se dopustil trestného jednání, které je mu kladeno za vinu. Také obžalovaný P.H. uvedl, že nebylo ani možné, aby byly vystaveny fiktivní faktury. K vystavování faktur docházelo na základě rámcových smluv, přijatých objednávek, ať už emailem, fyzicky nebo telefonicky. Není proto možné, aby vůbec někdo vystavil jakoukoliv fakturu jen tak bez jakéhokoliv podkladu, zejména bez objednávky. Ve firmě XXXXX zastával funkci referenta, technika i dispečera. Jeho pracovní náplní byla příprava podkladů za zobchodované zboží za přepravu, které následně předával účetní kanceláři XXXXX pro účely fakturace. Z obviněných zná pouze M.K. a J.P., s nimiž dával dohromady administrativní činnost, tedy faktury a podklady pro následné fakturování. Obžalovaný P.H., shodně jako obžalovaný L.H., v další části výpovědi u hlavního líčení odmítl odpovídat na otázky procesních stran.
13. Rovněž **obžalovaný J.P.** v přípravném řízení opakovaně využil svého práva a odmítl vypovídat (č. l. 682 a násl. – 19. 3. 2013, 29. 5. 2013 a 6. 2. 2014). U hlavního líčení 23. 10. 2018 J.P. rovněž v plném rozsahu popřel, že by se dopustil trestného jednání, které je mu v obžalobě kladeno za vinu. Pro vysvětlení uvedl, že v advokátní kanceláři M., který řešil některé právní problémy spojené s podnikáním obžalovaného, se dostal do kontaktu s celým případem. V roce 2010 někdy na jaře byla zakoupena již založená společnost XXXXX za účelem získávání dalších veřejných zakázek. Jednatel firmy měl být pan K., který byl neznámý v daném prostředí a mohl tedy podávat nabídky do veřejných soutěží a zadávat subdodávky. Obžalovaný jim, díky své dřívější známosti s M., půjčil částku 2.000.000 Kč, kterou si sám půjčil od své firmy XXXXX, k čemuž jsou příslušné smlouvy. Tyto peníze tedy obžalovanému dlužil M., dlouho mu je nevracel, neboť neměl peníze na splácení. V roce 2010 obžalovaný urgoval vrácení peněz a M. mu údajně místo toho nabídl, aby se začlenil do určitého businessu, díky čemuž by mu mohl peníze vrátit. Způsob vrácení peněz měl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

spočívat ve vytvoření kapitálu společnosti, a to z výnosu z obchodu z obratu. M. tedy za obžalovaným poslal pana K., kterého obžalovaný znal údajně z dřívějšího s tím, že on všechno s obžalovaným vyřeší a že mu má obžalovaný stejně jako M. plně důvěřovat. Obžalovaný J.P. uvedl, že vzhledem ke své dlouhodobé známosti a důvěře v M. i pana K., neměl důvod tento návrh neakceptovat. Po čase mu pan K. přinesl prezentaci o hovězích usních a nabídl mu možnost jejich nákupu. Prodej měl probíhat tak, že obžalovanému přijde potvrzení emailem, na něm již bude verifikace M. a na základě toho bude vystavena faktura s tím, že rozdíl bude dělat provizi pro M., z níž bude M. obžalovanému vracet půjčku. V následném období vždy pan K. obžalovanému telefonoval, že peníze jsou již na účtu, aby si je vybral. Po výběru peněz je obžalovaný předal právě panu K. včetně dokladů, když zpravidla za dva až tři dny získal obžalovaný zpět provizi. Na veškerou komunikaci i řešení problémů měl obžalovaný k dispozici údajně M. K., s nímž spolupracoval už v minulosti. M. K. jim dokonce v letech 2012 a 2013 přes svoji personální agenturu dodával lidi. J. P. vypověděl, že vždy předával podklady získané emailem M. K., který na to připravil faktury a rovněž kompletně zařizoval správný odvoz a nakládku s panem K., od něhož získával prvotní podklady. Obchod skončil na základě oznámení M. s tím, že mu skončila provizní část a on nebude dále pokračovat. Do této doby splatil M. obžalovanému asi 1,7 mil. Kč, avšak neměl se k tomu, ani přes upomínání obžalovaného, aby mu zbytek peněz uhradil. Účetnictví společnosti XXXXX ani žádné doklady neměl J. P., podle svého tvrzení, k dispozici. V roce 2013 byla společnost převedena zpět údajně proto, že mu ani přes opakované žádosti účetnictví společnosti ani jiné dokumenty dodány nebyly. Ve zbytku své výpovědi u hlavního líčení obžalovaný rovněž využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat.

14. Před rozбором skutkových zjištění, zejména listinných důkazů a svědeckých výpovědí k jednotlivým rozhodujícím součástem skutkového děje, považuje nalézací soud za nezbytné zmínit několik stěžejních informací, týkajících se zejména listinných důkazů. Jak je shora rozebráno, bylo ve stádiu řízení před soudem zjištěno zásadní procesní pochybení orgánů činných v přípravném řízení, které fakticky devalvovalo výsledky prohlídek jiných prostor a pozemků. Takto opatřené důkazy, zejména daňové a účetní důkazy a listiny z firem, které se podílely na celkovém řetězci obchodních transakcí, byly procesně nepoužitelné. Na výzvu soudu předložila státní zástupkyně podstatné daňové a účetní doklady, které opatřila formou dožádání u příslušného finančního úřadu. Nalézací soud měl proto k dispozici stěžejní listinné důkazy, které se týkají daňového subjektu, společnosti XXXXX a jejího hlavního dodavatele, společnosti XXXXX. Jedná se o kontrolní a vyměřovací spisy, vedené u příslušného finančního úřadu, včetně daňových přiznání k DPH, dani z příjmu právnických osob. Tyto listinné důkazy jsou zařazeny jako příloha I. trestního spisu (vyměřovací spis firmy XXXXX) a příloha č. II. (vyměřovací spis společnosti XXXXX). V rámci dodatečně opatřených, rozsáhlých daňových a účetních, dokladů získal nalézací soud stejnou cestou také potřebné listinné důkazy, týkající se společnosti XXXXX, která byla dodavatelem firmy XXXXX a společnosti XXXXX, od níž sama zboží odebírala. Obsah dodatečně opatřených listinných důkazů je ostatně zcela zřejmý z přípisu KSZ ze dne 20. 2. 2020 (č. l. 3738), když přílohy k tomuto přípisu jsou také označeny právě s odkazem na zmíněné číslo listu 3738. Vedle toho považuje nalézací soud za nezbytné na úvod také konstatovat, že v odůvodnění tohoto rozsudku nemůže citovat veškeré listiny, které byly opatřeny v přípravném řízení, byť zákonným způsobem. Vzhledem k nesystematickému vedení celého spisu ve stádiu přípravného řízení, lze pak považovat za adekvátní citovat rozhodující listinné důkazy a skutková zjištění z nich učiněná a navíc, jak listinné důkazy, tak i svědecké výpovědi rozčlenit k jednotlivým částem výroku rozsudku, tj. podle příslušného zdaňovacího období. Východiskem skutkových zjištění jsou proto daňová přiznání k DPH, podaná firmou XXXXX za zdaňovací období leden – prosinec 2011 a s nimi související listinné důkazy, které jsou zařazeny ve vyměřovacím spise této firmy, vedeném u příslušného finančního úřadu (viz svazek II. – příloha k č. l. 3738).

15.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

BOD 1a) výroku rozsudku – přiznání k DPH za leden 2011

16. Stěžejním listinným důkazem je **přiznání k DPH za leden 2011**, podané firmou XXXXX dne 24. 2. 2011 (str. 1). Do tohoto daňového přiznání byly mj. zahrnuty **tři faktury** od společnosti XXXXX, a to č. XXXXX (č. XXXXX), č. XXXXX (č. XXXXX) a č. XXXXX (č. XXXXX) s číselnými údaji uvedenými ve výroku tohoto rozsudku (str. 9, 10 a 11). Faktury prokazují, že firma XXXXX nakoupila od společnosti XXXXX ve všech třech případech dne 26. 1. 2011 hovězí usně, přičemž splatnost všech tří faktur byla tříměsíční, tj. do 25. 4. 2011. Dalšími **třemi fakturami** č. XXXXX, XXXXX a XXXXX (str. 12, 15 a 17) společnost XXXXX deklarovala vývoz tohoto zboží do zahraničí, a to vždy v slovenské firmě XXXXX dne 26. 1. 2011. K těmto fakturám připojila společnost XXXXX také **mezinárodní nákladní list**, tzv. CMR doklad (ve všech třech případech s č. XXXXX), kterým deklarovala, že přepravu provedla dne 26. 1. 2011 společnost XXXXX, a to vozidlem s RZ tahače XXXXX, na trase XXXXX. **Výpisem z mýtných bran** monitorujících dálniční provoz (č. l. 2630) však bylo zjištěno, že vozidlo se v uvedený den, tj. 26. 1. 2011 na dálnici nepohybovalo. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 6) bylo prokázáno, že společnost XXXXX za leden 2011 měla doměřenu DPH ve výši 1.728.557 Kč, avšak nalézací soud mohl akceptovat vylákání výhody na dani pouze ve výši 1.278.190 Kč, neboť do výroku obžaloby shodně, jako do výroku rozsudku, byly zahrnuty pouze tři faktury, u nichž bylo prokázáno, že zdanitelné plnění neproběhlo.

BOD 1b) výroku rozsudku – přiznání k DPH za únor 2011

17. **Daňovým přiznáním k DPH za únor 2011** (str. 19) bylo prokázáno, že její firma XXXXX podala dne 25. 3. 2011. **Čtyřmi fakturami**, a to č. XXXXX (č. XXXXX), č. XXXXX (č. XXXXX), č. XXXXX (č. XXXXX) a č. XXXXX (č. XXXXX) prokazovala společnost XXXXX nákup hovězích usní od společnosti XXXXX, a to ve všech čtyřech případech dne 24. 2. 2011 (str. 26, 27, 28 a 29). Všechny faktury byly splatné rovněž v tříměsíční lhůtě, a to do 26. 5. 2011. Dalšími **čtyřmi fakturami** č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX a č. XXXXX (str. 30, 32, 33b a 34b) dokladovala dodání zboží ve všech čtyřech případech opět slovenské firmě XXXXX. Přepravu tohoto zboží měla provést společnost XXXXX, a to dne 24. 2. 2011 na trase Okrašovice, okres Třebíč, Malé Bielice, vozidlem s RZ XXXXX. Tato skutečnost byla doložena souhrnným dokladem o mezinárodní nákladní přepravě, tzv. **CMR** (str. 31b, resp. 33, 33b a 34b). **Výpisem z mýtných bran** monitorujících dálniční provoz (č. l. 2630) však bylo prokázáno, že vozidlo uvedené RZ nebylo mýtným systémem zachyceno. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 24) bylo prokázáno, že za zdaňovací období února 2011 byla doměřena společnosti XXXXX DPH ve výši 1.646.897 Kč. V tomto rozsahu tedy daňový subjekt vylákal výhodu na dani, neboť zjevně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH ve výši 1.646.897 Kč, který mu byl vyplacen.

BOD 1c) výroku rozsudku – přiznání k DPH za březen 2011

18. **Přiznáním k DPH za březen 2011** (str. 36) bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 22. 4. 2011. **Fakturami** č. XXXXX (č. XXXXX), č. XXXXX (č. XXXXX) č. XXXXX (č. XXXXX) a č. XXXXX (č. XXXXX) bylo prokázáno, že společnost XXXXX dokladovala nákup hovězích usní vždy od společnosti XXXXX, a to ve všech případech navíc dne 24. 3. 2011, když každá z těchto faktur měla splatnost tří měsíců, tj. do 23. 6. 2011 (str. 44, 45, 46 a 47). Z číselných údajů citovaných, jak ve výroku obžaloby, tak ve výroku rozsudku je zřejmé, že DPH na vstupu činilo 1.659.129,24 Kč. Společnost XXXXX dalšími fakturami deklarovala vývoz tohoto zboží do zahraničí, a to vždy slovenské firmě XXXXX. Tato skutečnost je prokázána fakturami č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, a XXXXX (str. 48, 49b, 51 a 53). Vývoz zboží do zahraničí doložil daňový subjekt **mezinárodním nákladním listem**, tzv. CMR dokladem (str. 49, 50b, 54, 52b), z něhož bylo zjištěno, že přepravu měla 24. 3. 2011 provést společnost XXXXX na trase XXXXX, Slovenská republika, a to vozidlem s RZ XXXXX. **Výpisem z mýtných bran** (č. l. 2631) však bylo zjištěno,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

že pohyb tohoto vozidla nebyl na uvedené trase zachycen a naopak se vozidlo pohybovalo na jiných místech, zejména v Praze a okolí. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 41, 274-276) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla dodatečně doměřena DPH ve výši 1.659.129 Kč. Společnost XXXXX uplatnila nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.545.636 Kč, který jí byl vyplacen, čímž vylákala výhodu na DPH v této výši a současně zkrátila DPH ve výši 113.493 Kč. Uplatněný nadměrný odpočet je v této výši patrný z řádku 65 daňového přiznání (str. 36b). K tíži daňového subjektu je však třeba připsat celkovou částku ve výši 1.659.129 Kč (1.545.636 + 113.493 Kč).

BOD 1d) výroku rozsudku – přiznání k DPH za duben 2011

19. **Přiznáním k DPH za duben 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 25. 5. 2011 (str. 25). **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (č. XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) prokazovala společnost XXXXX nákup hovězích usní, a to ve všech čtyřech případech od společnosti XXXXX dne 27. 4. 2011. Každá z těchto faktur měla shodně tříměsíční lhůtu splatnosti, tj. do 27. 7. 2011 (str. 62, 63, 64 a 65). Z číselných údajů uvedených ve výroku obžaloby i rozsudku je zřejmé, že DPH na vstupu činilo v souhrnu 1.700.710 Kč. Vývoz tohoto zboží, a to ve všech čtyřech případech slovenské firmě XXXXX dne 27. 4. 2011 dokladovala firma XXXXX **fakturami** č. XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX (str. 66-69). Provedení přepravy bylo doloženo **mezinárodním nákladním listem**, tzv. CMR dokladem (č. l. 267 přílohy 5b), z něhož bylo zjištěno, že přepravu měla dne 27. 4. 2011 provést společnost XXXXX na trase XXXXX, Slovenská republika, a to vozidlem RZ: XXXXX. **Výpisem z mýtných bran** (č. l. 2407) bylo zjištěno, že pohyb tohoto vozidla nebyl v uvedeném období na této trase zachycen. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 60) bylo prokázáno, že daňovému subjektu, tj. společnosti XXXXX byla dodatečně za duben 2011 doměřena DPH ve výši 1.700.710 Kč. Fakticky v takové výši uplatnila společnost nárok na vyplacení nadměrného odpočtu, který jí byl vyplacen. V konečném důsledku to vedlo k vylákání výhody na dani ve výši 1.700.710 Kč (č. l. 280).

BOD 1e) výroku rozsudku – přiznání k DPH za květen 2011

20. **Přiznáním k DPH za květen 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 23. 6. 2011 (str. 70). **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) dokladovala nákup hovězích usní ve všech čtyřech případech od společnosti XXXXX Dne 25. 5. 2011 mělo být dodáno zboží na základě faktur č. XXXXX a XXXXX (str. 79b, 80b) a dne 30. 5. 2011 mělo být dodáno zboží na základě faktur č. XXXXX a XXXXX (str. 77b, 78b). Ve všech případech byla splatnost stanovena rovněž na tři měsíce. Vývoz tohoto zboží do zahraničí, a to ve všech případech slovenské firmě XXXXX dokladovala společnost XXXXX **fakturami** č. XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX (str. 82, 85, 86 a 88), přičemž v prvních dvou případech shodně mělo být zboží vyvezeno 25. 5. 2011 a ve zbylých dvou případech 30. 5. 2011. Převoz zboží do zahraničí byl doložen **mezinárodními nákladními listy**, tzv. CMR doklady (str. 82b, resp. 83), z nichž je zřejmé, že přepravu měla provést společnost Zemědělská obchodní a. s. dne 25. 5. 2011 na trase XXXXX, Slovenská republika, a to s vozidlem RZ XXXXX. Dalším CMR dokladem (str. 86b, resp. 87b) byla deklarována přeprava provedená společností XXXXX dne 30. 5. 2011, a to s vozidlem RZ XXXXX. Také tato firma měla přepravu provést na trase XXXXX, Slovenská republika. **Výpisem z mýtného systému** (č. l. 2407, 2633) však bylo prokázáno, že nebyl zachycen pohyb vozidla RZ XXXXX mýtnými branami dne 25. 5. 2011, ani pohyb vozidla RZ XXXXX dne 30. 5. 2011. Také v tomto případě se jedná o fiktivní doklady a přeprava zboží nebyla provedena. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 75) bylo prokázáno, že zdaňovací období květen 2011 byla daňovému subjektu doměřena DPH ve výši 1.953.866 Kč. Daňovým přiznáním k DPH za květen 2011 (str. 70b řádek 65) však bylo prokázáno, že daňový subjekt uplatnil nadměrný odpočet DPH ve výši 1.807.542 Kč. Lze tedy uzavřít, že daňový subjekt uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu v této výši 1.807.542 Kč, který mu byl vyplacen,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

čímž vylákal výhodu na DPH v této výši a současně zkrátil DPH ve výši 146.344 Kč z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet daně. Celkově tak k tíži daňového subjektu je nutno přičíst částku 1.953.885 Kč (1.807.542 Kč + 146.344 Kč).

BOD 1f) výroku rozsudku – přiznání k DPH za červen 2011

21. **Daňovým přiznáním k DPH za červen 2011** (str. 89) bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 26. 7. 2011. **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) bylo prokázáno, že jimi společnost XXXXX v rámci daňového řízení dokladovala nákup hovězích usní, a to ve všech čtyřech případech od společnosti XXXXX, a to dvakrát ve dnech 29. 6. 2011 (str. 98, 99) a dvakrát dne 30. 6. 2011 (str. 96,97). Splatnost všech čtyř faktur byla stanovena opět na tři měsíce. Dalšími **čtyřmi fakturami** deklarovala společnost XXXXX vývoz těchto hovězích usní slovenské firmě XXXXX. Jedná se o fakturu č. XXXXX a XXXXX (str. 100, 101b). Vývoz zboží do zahraničí na podkladě těchto dvou faktur, tj. dne 29. 6. 2011 byl doložen **mezinárodním nákladním listem**, tzv. CMR dokladem (str. 101, 102b), z něhož bylo zjištěno, že přepravu měla provést společnost XXXXX na trase XXXXX, Slovenská republika dne 29. 6. 2011, a to vozidlem s RZ tahače XXXXX. Přepravu hovězích usní dodávaných na podkladě dalších dvou faktur ze dne 30. 6. 2011 měla provést opět společnost XXXXX, a to dne 30. 6. 2011 na trase XXXXX, Slovenská republika, což bylo doloženo **CMR dokladem** (č. l. 104b, 106). Přeprava měla být provedena vozidlem s RZ XXXXX. **Výpisem z mýtného systému** (č. l. 2633a, 2407) bylo zjištěno, že dne 29. 6. 2011 bylo zachyceno vozidlo v odpoledních hodinách na trase Pohořelice – Lanžhot v době od 14.27 do 15.18 hod. a následující den tj. 30. 6. 2011 nebylo v mýtném systému zachyceno. **Dodatečným platební výměrem na DPH** pro červen 2011 (str. 94) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla doměřena DPH ve výši 1.987.039 Kč (také č. l. 288). Z citovaného daňového přiznání (str. 89b – řádech 65) vyplývá, že společnost XXXXX uplatnila nadměrný odpočet DPH ve výši 1.765.155 Kč. Tento nadměrný odpočet jí byl vyplacen, čímž došlo k vylákání výhody na dani ve výši 1.765.155 Kč, ale současně také ke zkrácení DPH ve výši 221.884 Kč právě z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet DPH. K tíži společnosti XXXXX je tak třeba přičíst částku 1.987.038 Kč (1.765.155 Kč + 221.884 Kč).

BOD 1g) výroku rozsudku – přiznání k DPH za červenec 2011

22. **Přiznáním k DPH za červenec 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 23. 8. 2011 (str. 107). **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) deklarovala společnost XXXXX nákup hovězích usní, a to vždy od společnosti XXXXX. Ve dvou případech mělo dojít k nákupu hovězích usní dne 21. 7. 2011 (str. 116, 117) a ve dvou případech pak dne 29. 7. 2011 (str. 114 a 115). U všech čtyř faktur byla jejich splatnost stanovena na tři měsíce. Dalšími **fakturami** ze dne 29. 7. 2011, a to č. XXXXX a XXXXX (str. 118, 119) dokládala společnost XXXXX prodej hovězích usní slovenské firmě XXXXX, když splatnost těchto faktur byla rovněž tříměsíční. Obdobný charakter, tj. dodání zboží právě slovenské firmě XXXXX dokladují **faktury** č. XXXXX a XXXXX, které mají rovněž tříměsíční splatnost (str. 120b, 122). Podle **mezinárodních nákladních listů**, tzv. CMR dokladů měla přepravu 21. 7. 2011 provést společnost XXXXX, a to vozidlem s RZ XXXXX na trase XXXXX, Slovenská republika (str. 123, 121b). Druhou přepravu dne 29. 7. 2011 měla provést opět společnost XXXXX, a to stejným vozidlem s RZ XXXXX, znovu na trase XXXXX (str. 120). **Výpisem z mýtných bran** (č. l. 2407, 2633b) však bylo prokázáno, že dne 22. 7. 2011 se vozidlo společnosti XXXXX RZ XXXXX pohybovalo na jiné trase na území České republiky (č. l. 2633b), tj. v Jihlavě a okolí, zejména v odpoledních hodinách. Dne 29. 7. 2011 nebyl pohyb tohoto vozidla v mýtném systému zaznamenán. **Dodatečným platební výměrem na DPH za červenec 2011** (str. 112, resp. č. l. 292) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla doměřena DPH v celkové

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

výši 1.998.436 Kč. Výše citovaným daňovým přiznáním (str. 107b – řádek 65) bylo prokázáno, že společnost uplatnila nadměrný odpočet DPH ve výši 1.875.000 Kč, který jí byl také vyplacen, čímž vylákala výhodu na DPH v této částce. Současně ovšem došlo ke zkrácení DPH ve výši 113.436 Kč právě z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet DPH. K tíži společnosti XXXXX je tedy třeba přičíst souhrnnou částku 1.988.436 Kč (1.875.000 Kč + 113.436 Kč).

BOD 1h) výroku rozsudku – přiznání k DPH za srpen 2011

23. **Přiznáním k DPH za srpen 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 22. 9. 2011 (str. 124). **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) bylo prokázáno, že jimi společnost XXXXX dokladovala nákup hovězích usní od společnosti XXXXX, a to v prvních dvou případech dne 19. 8. 2011 (str. 131, 133) a v dalších dvou případech dne 30. 8. 2011 (str. 135, 138). Splatnost všech čtyř faktur byla rovněž tříměsíční. Dalšími **fakturami** dokládala společnost XXXXX dodání hovězích usní slovenské firmě XXXXX, a to dne 19. 8. 2011 fakturou č. XXXXX a č. XXXXX (str. 139, 143). Dalšími dvěma fakturami č. XXXXX a XXXXX společnost dokladovala dodání zboží firmě XXXXX dne 30. 8. 2011. Také všechny čtyři faktury měly splatnost tři měsíce. Vývoz zboží do zahraničí dne 19. 8. 2011 doložila společnost XXXXX v rámci daňového řízení tzv. **CMR dokladem** (str. 141, 145) s tím, že přepravu provedla společnost XXXXX vozidlem s RZ XXXXX na trase XXXXX, a to dne 19. 8. 2011. Druhá přeprava měla být provedena rovněž společností XXXXX na stejné trase XXXXX, Slovenská republika, a to dne 30. 8. 2011 vozidlem se stejnou RZ XXXXX. K této druhé přepravě byl rovněž předložen **CMR doklad** (str. 148, 151). **Výpisem z mýtného systému** (č. l. 2633d, 2407) však bylo prokázáno, že vozidlo RZ XXXXX se dne 19. 8. 2011 pohybovalo v dopoledních hodinách od 07.00 do 10.31 hod. na trase Velká Bíteš – Pohořelice. Dne 30. 8. 2011 nebyl pohyb tohoto vozidla v mýtných branách vůbec zaznamenán. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 129) bylo prokázáno, že firmě XXXXX byla za srpen 2011 doměřena DPH ve výši 1.995.351 Kč. Z výše citovaného přiznání k DPH za srpen 2011 (str. 124b – řádek 65) bylo zjištěno, že společnost uplatnila nadměrný odpočet DPH ve výši 1.863.370 Kč. Tento nadměrný odpočet jí byl vyplacen, čímž společnost XXXXX vylákala výhodu na DPH ve výši 1.863.370 Kč, avšak současně zkrátila DPH ve výši 131.981 Kč právě z důvodu tohoto neoprávněného uplatnění nároku na odpočet DPH. Celkově tak k tíži společnosti XXXXX je třeba za srpen 2011 přičítat částku 1.995.350 Kč (1.863.370 Kč + 131.981 Kč).

BOD 1i) výroku rozsudku – přiznání k DPH za září 2011

24. **Přiznáním k DPH za září 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 24. 10. 2011 (str. 152). **Fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) dokladovala společnost XXXXX nákup hovězích usní od společnosti XXXXX, a to dne 27. 9. 2011 (str. 160, 161) a dále dne 29. 9. 2011 (str. 162, 163 a 164). Splatnost všech pěti faktur byla rovněž stanovena na tři měsíce. Dalšími **fakturami** dokladovala společnost XXXXX dodání zboží zahraniční firmě XXXXX ze Slovenska, a to fakturou č. XXXXX, XXXXX (str. 165 a 168). Přepravu slovenské firmě doložila **mezinárodním nákladním listem**, tzv. CMR dokladem (str. 166, 167b), kterým bylo prokázáno, že přepravu měla dne 27. 9. 2011 provést společnost XXXXX, a to vozidlem s RZ tahače XXXXX na trase XXXXX. Dále doložila společnost XXXXX do daňového přiznání tři faktury o dodání zboží opět slovenské firmy XXXXX dne 29. 9. 2011, přičemž se jedná o fakturu č. XXXXX, 31100977 a 31100976 (str. 168, 169b, 171). Hovězí usně měly být firmě XXXXX dodány 29. 9. 2011 a přepravu měla opět podle **mezinárodního nákladního listu** zajišťovat společnost XXXXX na trase XXXXX. Hovězí usně měly být převezeny vozidlem s RZ XXXXX (str. 169, 170b, 172). **Výpisem z mýtného systému** bylo prokázáno, že dne 27. 9. 2011 se vozidlo RZ XXXXX pohybovalo v dopoledních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

hodinách (cca 5.52 až 09.45 hod.) na trase Praha a okolí až Jihlava a dne 29. 9. 2011 nebylo vozidlo RZ XXXXX v mýtném systému zachyceno (č. l. 2633c, 2634, 2407). **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 158) bylo prokázáno, že firmě XXXXX byla doměřena DPH za září 2011 ve výši 2.497.376 Kč. Daňový subjekt za toto období uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH v této výši, který mu byl vyplacen, čímž vylákal výhodu na DPH právě ve výši 2.497.376 Kč (č. l. 300).

BOD 1j) výroku rozsudku – přiznání k DPH za říjen 2011

25. **Přiznáním k DPH za říjen 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 24. 11. 2011 (str. 178). Do daňového přiznání zahrнула celkem **sedm faktur**, jimiž deklarovala nákup zboží – hovězích usní od společnosti XXXXX Dne 21. 10. 2011 byly vystaveny faktury na nákup hovězích usní č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX), které měly rovněž splatnost tři měsíce (str. 184, 185, 186). Další čtyři faktury za nákup hovězích usní od společnosti XXXXX byly shodně vystaveny 29. 10. 2011 rovněž se splatností tři měsíce. Jedná se o fakturu č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) (viz str. 187-190). Vývoz zboží do zahraničí, a to vždy slovenské firmě XXXXX dokladovala společnost XXXXX rovněž příslušnými **fakturami a CMR doklady**. Jedná se o faktury ze dne 21. 10. 2011 č. XXXXX, č. XXXXX a č. XXXXX (str. 197, 199, 200). Převahu hovězích usní fakturovaných těmito fakturami doložila společnost XXXXX mezinárodním nákladním listem, tzv. CMR dokladem (str. 198), z něhož bylo zjištěno, že přepravu měla provést firma M. K., autodoprava, dne 21. 10. 2011 na trase XXXXX, Slovenská republika, a to vozidlem s RZ tahače XXXXX. Další dodávky hovězích usní slovenské firmě XXXXX vždy ze dne 29. 10. 2011 fakturovala firma XXXXX fakturami č. a s. fakturami č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX a č. XXXXX (viz str. 191, 192b, 194 a 195b). Přeprava zboží na Slovensko měla být podle mezinárodního nákladního listu, tzv. CMR dokladu provedena společností XXXXX, a to na trase XXXXX, Slovenská republika, vozidlem s RZ tahače XXXXX, které přepravu souhrnně mělo provést 29. 10. 2011 (str. 192, 193b, 195 a 196b). **Výpisem z mýtného systému** (č. l. 2633, 2407) však bylo prokázáno, že dne 21. 10. 2011 nebylo mýtnými branami zachyceno vozidlo s RZ XXXXX a stejně tak dne 29. 10. 2011 nebylo zachyceno vozidlo s RJ XXXXX. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 182) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla doměřena DPH za říjen 2011 ve výši 3.492.106 Kč. Společnost XXXXX uplatnila nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH ve výši 3.492.106 Kč, který jí byl vyplacen, čímž vylákala výhodu na DPH ve výši 3.492.106 Kč (č. l. 302, 304).

BOD 1k) výroku rozsudku – přiznání k DPH za listopad 2011

26. **Daňovým přiznáním k DPH za listopad 2011** bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 23. 12. 2011 (str. 202). V tomto daňovém přiznání deklarovala nákup hovězích usní od společnosti XXXXX celkem v sedmi případech. Dva nákupy ze dne 25. 11. 2011 jsou dokladovány **fakturami** č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX) se splatností opět tři měsíce (str. 208, 209). Další pět nákupů hovězích usní od společnosti XXXXX shodně vždy dne 25. 11. 2011 doložila společnost XXXXX **fakturou** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX), které mají rovněž tříměsíční lhůtu splatnosti (str. 210-214). Vývoz zboží do zahraničí, a to ve všech případech slovenské firmě XXXXX doložila firma XXXXX příslušnými **fakturami a mezinárodními nákladními listy**. Dodávka hovězích usní ze dne 25. 11. 2011 byla doložena fakturou č. XXXXX a č. XXXXX (str. 215, 216). Vývoz zboží do zahraničí dokladoval mezinárodní nákladní list (str. 217), z něhož bylo zjištěno, že přepravu měla dne 25. 11. 2011 provést firma XXXXX, a to shodně jako v říjnu 2011 vozidlem s RZ tahače XXXXX, na trase XXXXX, Slovenská republika. Hovězí usně v dalších pěti případech měly být dodány 25. 11. 2011 a fakturovány do společnosti XXXXX fakturou č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX a č. XXXXX. Mezinárodním nákladním listem, tzv.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

CMR dokladem (str. 220, 221b) bylo prokázáno, že přepravu měla dne 25. 11. 2011 provést firma M. K., autodoprava, a to vozidlem s RZ tahače XXXXX na trase XXXXX, Slovenská republika. **Výpisem z mýtného systému** (č. l. 2633e, 2407) však bylo prokázáno, že vozidlo společnosti XXXXXRZ XXXXX se dne 25. 11. 2011 pohybovalo na trase Plzeň – Rokycany v době od 12.28 do 13.17 hod. Vozidlo RZ XXXXX firmy M.K., autodoprava, nebylo dne 25. 11. 2011 mýtnými branami vůbec zachyceno. **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 206) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla doměřena DPH za listopad 2011 ve výši 2.994.325 Kč (č. l. 308). Společnost XXXXX uplatnila nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH ve výši 2.939.354 Kč, což je patrné z výše citovaného daňového příznání (str. 202b – řádek 65), který jí byl vyplacen, čímž vylákala výhodu na DPH v této výši a současně zkrátila DPH ve výši 54.971 Kč právě z důvodu neoprávněného uplatnění nároku na odpočet DPH. K tíži společnosti XXXXX je tak třeba celkově přičítat částku 2.994.325 Kč (2.939.354 Kč + 54.971 Kč).

BOD 11) výroku rozsudku – přiznání k DPH za prosinec 2011

27. **Přiznáním k DPH za prosinec 2011** (str. 224) bylo prokázáno, že ho společnost XXXXX podala dne 23. 1. 2012. V rámci tohoto daňového příznání uplatnila celkem sedm faktur o nákupu zboží – hovězích usní od společnosti XXXXX, a to vždy 23. 12. 2011. Tato skutečnost byla prokázána **fakturami** č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX), č. XXXXX (XXXXX) a č. XXXXX (XXXXX), které měly vždy splatnost tři měsíce, tj. do 21. 3. 2012 (str. 230, 231b, 232b, 233b, 234, 235, 236). Vývoz hovězích usní do zahraničí, a to vždy slovenské firmě XXXXX dne 23. 12. 2011 dokladovala společnost XXXXX dalšími **sedmi fakturami**, které svému odběrateli vystavila. Jedná se o fakturu č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX, č. XXXXX a č. XXXXX (č. l. 236b, 238b, 240, 241b, 243, 244b a 246). Přepravu zboží na Slovensko, firmě XXXXX, doložila společnost XXXXX **mezinárodními nákladními listy**, tzv. CMR doklady vždy ze dne 23. 12. 2011. Přepravu měla provést společnost XXXXX dvěma vozidly, a to vozidlem s RZ XXXXX (str. 238, 241) a dále vozidlem s RZ XXXXX (str. 242b, 244, 245b, 247). Obě vozidla měla hovězí usně převézt 23. 12. 2011 na trase XXXXX, Slovenská republika. **Výpisem z mýtných bran** však bylo zjištěno, že dne 23. 12. 2011 nebyl zaznamenán pohyb ani vozidla s RZ XXXXX, ani vozidla s RZ XXXXX (č. l. 2407). **Dodatečným platebním výměrem na DPH** (str. 227) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byla doměřena DPH za prosinec 2011 ve výši 3.394.536 Kč, když v této výši uplatněn nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH, který byl také společnosti XXXXX vyplacen. Tato společnost tak vylákala výhodu na DPH ve výši 3.394.536 Kč.

Odběratelské firmy v zahraničí

28. Další skupinu důkazů tvoří především listinné důkazy a svědecké výpovědi, z nichž byla učiněna odpovídající skutková zjištění ve vztahu k zahraničním odběratelům firmy XXXXX, kterými byly v lednu a únoru 2011 firma XXXXX a v následujícím období, tj. od března do prosince 2012 firma XXXXX
29. **Výpisem z obchodního rejstříku Slovenské republiky** (č. l. 153) bylo prokázáno, že firma XXXXX byla zapsána dne 27. 10. 2007 s IČO: XXXXX a sídlem na adrese XXXXX. Jediným společníkem této firmy byl L.S., a to již od 27. 10. 2007, kdy se stal současně jednatelem. Funkci jednatele vykonával do 4. 1. 2012 a lze tedy shrnout, že v inkriminovaném období, kdy společnost XXXXX odebírala hovězí usně od firmy XXXXX, tj. v lednu a únoru 2011 byl L.S. společníkem a jednatelem této firmy. Následně od 5. 1. 2012, resp. 30. 12. 2011 se jednatelem stal J.O.. **Svědecká výpověď svědka L.S.**, učiněná v přípravném řízení dne 2. 10. 2013 (č. l. 2287) byla čtena u hlavního líčení dne 6. 11. 2018 v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek potvrdil to, co ostatně vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, že v inkriminovaném období byl společníkem a jednatelem firmy XXXXX, a to asi do ledna 2012, kdy se jednatelem stal J.O.. V roce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

2013 byla firma převedena na firmu Z.K. z Maďarska. S tím ovšem svědek sám již neměl nic společného, všechno zajišťoval J.O.. V době, kdy L.S. působil jako jednatel ve firmě XXXXX spolupracoval s českou firmou XXXXX, od níž, podle svého tvrzení, nakupoval hovězí usně, a to v době asi 2009-2011. Zboží jim na Slovensko do Malých Bielic přivážela česká přepravní společnost, jejíž název si již s odstupem času nepamatuje, když navíc sám pracoval také v jiné dopravní společnosti a setkával se s větším množstvím subjektů, které takovou činnost vykonávaly. Ohledně obchodů vždy jednal výhradně s obžalovaným Z.M., který i při osobních setkáních dodával svědkovi faktury k obchodům, které proběhly a které svědek sám zaúčtoval do účetnictví společnosti XXXXX. V některých případech přicházely faktury i poštou. Svědek, resp. firma XXXXX platili za zboží Z.M. buď v hotovosti při osobním setkání, nebo vkladem na účet společnosti, příp. převodem z účtu na účet. Veškeré účetnictví společnosti XXXXX však předal J.O. a nemá proto žádné listinné materiály k dispozici. Finanční prostředky na úhradu hovězích usní měl z podnikatelské činnosti, neboť kromě toho obchodoval i se dřevem, obuví, kamenem nebo nemovitostmi. Další jednatel firmy **svědek J.O.** v rámci své svědecké výpovědi, kterou učinil v přípravném řízení dne 24. 10. 2013 (č. l. 2291) využil svého práva a jako svědek odmítl vypovídat. Ze shora rozebraných listinných důkazů, zejména CMR dokladů o přepravě hovězích usní z Okrašovic v okrese Třebíč bylo zjištěno, že přeprava měla být vykonána do Malých Bielic na Slovensku. Svědek L.S. potvrdil, že sem bylo zboží dovezeno a navíc zde zboží uskladňovali pracovníci firmy XXXXX, od níž měla firma XXXXX pronajaty sklady. Byť bez primárního důkazního významu, přesto považuje nalézací soud za podstatné poukázat na listinné důkazy, které se týkají právě tohoto skladu v Malých Bielicích v budově společnosti XXXXX. **Usnesením policejního orgánu** (č. l. 2353), jakož i následujícími listinnými důkazy bylo prokázáno, že v tomto skladu 18. 2. 2011 vypukl požár, v důsledku něhož byla způsobena škoda na budově a majetku společnosti XXXXX ve výši cca 300.000 Eur a také škoda na skladových zásobách různých firem ve výši cca 150.000 Eur. Stav skladu, tj. příslušné nemovitosti je zachycen na pořízené **fotodokumentaci** (č. l. 2388-2394), která je součástí celkového znaleckého posudku, zpracovaného právě k otázce příčin požáru a problematiky s tím související (č. l. 2382-2394). S výpovědí svědka L.S. koresponduje také **smlouva o podnájmu nebytových prostor**, kterou sám jménem společnosti XXXXX uzavřel se společností XXXXX, zastoupenou mj. J.O. na základě generální plné moci, a to dne 1. 1. 2011 (č. l. 2398-2399). Pro úplnost lze podotknout, že trestní stíhání ve věci požáru v této nemovitosti bylo zastaveno 20. 5. 2013 (viz č. l. 2401). Škoda na hovězích usních společnosti XXXXX způsobená při tomto požáru, byla vyčíslena na částku 209.363 Euro (viz č. l. 2400). **Zprávou o daňové kontrole**, kterou provedl správce daně u daňového subjektu firmy XXXXX (č. l. 166 a násl.) bylo prokázáno, že šetření správce daně, tj. finančního úřadu ve vztahu k odběrateli daňového subjektu, tj. společnosti XXXXX prokázalo, že firma XXXXX byla sice odběratelem hovězích usní od společnosti XXXXX, ale např. v srpnu a září 2011 byla také sama dodavatelem tohoto zboží pro společnost XXXXX. Jak vyplývá z výše rozebraných daňových přiznání firmy XXXXX a s nimi souvisejících listinných důkazů, v roce 2011 byla výhradním dodavatelem hovězích usní pro firmu XXXXX právě firma XXXXX. Pokud firma XXXXX další část odebraného zboží dále prodávala, bylo zjištěno, že v konečném důsledku toto zboží bylo zpět vyvezeno ze Slovenska do České republiky a dodáno společnosti XXXXX, event. společnosti XXXXX, která je však pro finanční úřad nekontaktní. I z tohoto šetření správce daně vyplývají prvotní znaky tzv. karuselového, neboli kolotočového podvodu, neboť je zřejmé, že totéž zboží bylo opakovaně vyváženo přes hranice z území České republiky, aby se sem zpětně, po přeprodeji mezi různými subjekty, vrátilo.

30. Druhým slovenským odběratelem hovězích usní od společnosti XXXXX byla firma XXXXX. **Výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 139-141) bylo prokázáno, že firma XXXXX byla zapsána dne 30. 10. 2000 s IČO: XXXXX a s původním sídlem XXXXX, později XXXXX. Od 14. 10. 2006 byli společníky této firmy XXXXX a XXXXX. V uvedeném období byli oba společníci také v pozici statutárního orgánu – jednatelů. **Svědék XXXXX** byl vyslechnut cestou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

mezinárodněprávní pomoci dne 8. 4. 2014 v přípravném řízení (č. l. 2177, resp. 2183) a jeho svědecká výpověď byla čtena postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu u hlavního líčení 6. 11. 2018. Svědek uvedl, že společnost se zabývá především vývozem a dovozem masa, resp. dobytka, a to jak živého, tak usmrceného. Z České republiky žádné polotovary nepřivezl, ani tam žádné nedodal. V minulosti, před obchodování s masem, kupoval i kůže a usně. Společnosti XXXXX obchodovala také se společností XXXXX, od níž odebírala upravené kůže a dále je pak prodávali do Itálie, do Rakouska nebo do Polska. XXXXX potvrdil, že jednal za společnost XXXXX převážně s obžalovaným Z. M., příp. s jeho manželkou. Obžalovaného zná asi 8 let, neboť v jeho firmě koupil motorová vozidla zn. XXXXX. Za odběr hovězích usní platila svědkova firma převodem přes bankovní účty, ale někdy také v hotovosti. Veškeré doklady jsou však založeny v účetnictví firmy XXXXX. Obdobně to bylo i v případě obchodů s obžalovaným M. K., od něhož nakupoval usně v Okrašovicích a platby realizoval svědek buď převodem z účtu na účet nebo tzv. z ruky do ruky. Veškeré doklady má rovněž ve svém účetnictví. Když u nich ve firmě proběhla daňová kontrola, nebyly zjištěny žádné nedostatky. V další části své výpovědi svědek připustil, že transakce mezi oběma společnostmi, tj. XXXXX a XXXXX probíhaly jak bankovními převody, tak hotově, ale někdy docházelo k úhradě prostřednictvím převodu pohledávek. Svědek vysvětlil, že např. firma XXXXX koupila pohledávku od společnosti XXXXX a firma XXXXX potom zaplatila XXXXX, i když to byla vždy pouze část pohledávky. Když poskytoval peníze v hotovosti, zpravidla k tomu došlo na pokladně, kdy peníze předával buď svědek sám nebo jeho bratr A.M.. Správce daně společnosti XXXXX ve své **Zprávě o kontrole tohoto daňového subjektu**, zpracované dne 16. 2. 2015 (č. l. 166 a násl.), shrnul i výsledky svého šetření ke společnosti XXXXX. Poukázal na to, že tato společnost, která byla následně odběratelem zboží od daňového subjektu, tj. firmy XXXXX, komunikovala s finančním úřadem velmi obtížně a nepřehledně. Šetřením bylo zjištěno, že společnost XXXXX nevedla skladovou evidenci, nebyl evidován příjem a výdej zboží a nebyla provedena ani fyzická inventura zásob. Účetnictví vykazovalo chyby. Skladové zásoby byly dodělávány dodatečně právě na základě žádosti správce daně. Za významné považuje nalézací soud zjištění správce daně o tom, že podle skladových karet (pozn. soudu – tj. nikoliv fyzicky ve skladu) byl v roce 2011 zůstatek hovězích usní na skladě firmy XXXXX v hodnotě vyšší než 3 mil. Euro, což nikdy nebylo společností XXXXX, resp. jejími zástupci vysvětleno. Podrobným šetřením bylo pak zjištěno, že společnost XXXXX měla hovězí usně dále prodávat společně na Slovensku, v Itálii nebo v Polsku, mezi které patřily např. firma XXXXX, XXXXX, XXXXX nebo XXXXX, které ovšem samy dodávají totéž zboží společnosti XXXXX. I výsledky tohoto šetření provedeného správcem daně opět svědčí, podle názoru nalézacího soudu, o účelovém řetězci obchodních společností, které mezi sebou přeproductávají hovězí usně v systému tzv. karuselových podvodů, tedy s cílem deklarování opakovaného prodeje do zahraničí. V konečném důsledku, byť podle názoru nalézacího soudu, především účetně, resp. formálně je zboží dodáno zpět společnosti XXXXX, která je výhradním dodavatelem (v nyní projednávané trestní věci), do společnosti XXXXX a ta následně zboží vyváží právě slovenským firmám, od nichž je její dodavatel, tj. firma XXXXX sama získává.

Přeprava hovězích usní

31. Další skupinu důkazů, směřujících ke skutkovým zjištěním týkajícím se vývozu hovězích usní od společnosti XXXXX slovenským firmám XXXXX a XXXXX jsou důkazy, které se týkají samotné přepravy. Ze shora rozebraných listinných důkazů, zejména tzv. CMR dokladů jednoznačně vyplývá, že v roce 2011 měly být hovězí usně od společnosti XXXXX přepravovány slovenským firmám XXXXX a XXXXX v zásadě třemi dopravními společnostmi, a to firmou XXXXX, XXXXX a M. K., autodoprava, jako OSVČ. Zástupci těchto společností figurují jako svědkové.
32. Všichni tři svědkové byli vyslechnuti procesně řádným způsobem v přípravném řízení a jejich svědecké výpovědi byly čteny postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu u hlavního líčení dne 23. 10. 2018 (svědek M. K.) a 5. 11. 2018 (svědek J.R. a M.Ř.). Ještě před citací těchto tří svědeckých

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

výpovědi si nalézací soud dovoluje podotknout, že všichni tři svědkové figurovali v procesním postavení obžalovaných ve sbíhající se trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod **sp. zn. 40 T 6/2018**. Odsuzujícím rozsudkem ze dne 3. 5. 2021 č. j. 40 T 6/2018-10538, který dosud nenabyl právní moci, bylo jednání každého z nich kvalifikováno jako účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku v případě M.K., podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku v případě M.Ř. a J.R.. Nalézací soud již shora zmínil, že se jedná fakticky o stejnorodou trestnou činnost, v níž jako hlavní pachatelé figurovali opět Z.M. a M.K., přičemž mělo docházet k vývozu nejen hovězích usní, ale i dřevěné spárovky do zahraničí, zejména na Slovensko a do Itálie, prostřednictvím daňového subjektu firmy XXXXX, v níž působil obžalovaný Z.M.. Hlavním dodavatelem obou komodit pro firmu XXXXX byla firma XXXXX, zastoupená obžalovaný M.K., který, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, byl hlavním organizátorem rozsáhlých karuselových podvodů. Z výroku tohoto, byť nepravomocného, rozsudku vyplývá, že trestná činnost měla být páchána v období od 1. 3. 2010 do 25. 3. 2013, když zkrácením DPH měla být způsobena škoda ve výši cca 54.756.293 Kč.

33. Z listinných důkazů, které jsou rozebrány shora, zejména z CMR dokladů, které měly prokazovat vývoz hovězích usní oběma slovenským firmám, bylo zjištěno, že v roce 2011 hovězí usně od společnosti XXXXX převážely dvě stěžejní přepravní společnosti, a to firma XXXXX, v níž byl jednatelem J.R. a firma XXXXX, v níž působil M.Ř.. M.K. zpravidla přepravu realizoval jako OSVČ, a to v ojedinělých případech.
34. **Svědék M.Ř.** ve své výpovědi ze dne 22. 2. 2016 (č. l. 1286) uvedl, že firma XXXXX, v níž působil, dlouhodobě spolupracovala s firmou XXXXX, pro níž vykonávala dopravu prakticky po celé Evropě, a to i v roce 2011. Některé přepravy, k nimž byly vystaveny CMR doklady, se ve skutečnosti fyzicky neodjely. S odstupem času si již nepamatuje, v kolika to bylo případech. Společnost XXXXX, zastoupená M. K., nejdříve zaslala objednávku na přepravu formou emailu. M.Ř. potvrdil, že o vystavení faktury bez provedení přepravy ho požádal právě M.K., což zdůvodnil tím, že je nutné zboží vyskladnit a k doručení dojde později. Nakonec k doručení zboží, tj. k přepravě nedošlo. M.Ř. rovněž uvedl, že když vykonávali přepravu na Slovensku, měl řidič jejich vozidla mýtnou krabičku, díky níž byly cesty vozidla na Slovensku snímány mýtnými branami a účtovány jejich společnosti. Po předložení CMR dokladů i registračních značek vozidel svědek potvrdil, že si nevybavuje pouze RZ XXXXX. Ostatní RZ, tj. XXXXX, XXXXX a XXXXX patří vozidlům jejich firmy. Na CMR dokladu z 30. 8. 2011 č. XXXXX (č. l. 1299) je otisk razítka jejich společnosti XXXXX, stejně jako na CMR dokladu č. XXXXX z 29. 7. 2011 (č. l. 1298). Je možné, že doprava byla v jejich firmě objednána, byla vykázána a provedena nikoliv vozidly jejich firmy, ale vozidlem M.K., který pracoval jako OSVČ a v jejich firmě často vypomáhal při vytěžení zakázek. Je tedy možné, že doprava v některých případech byla vykázána jako provedená M.K. bez toho, že by byla fyzicky realizovaná.
35. **Svědék M.K.** v rámci své výpovědi ze dne 23. 2. 2016 (č. l. 1128) uvedl skutečnosti, které korespondují s výpovědí svědka M.Ř.. M.K. potvrdil, že pracoval jako OSVČ v oboru doprava a často vykonával přepravu pro společnost XXXXX jako subdodavatel. Vždy jednal s M.Ř.. Vozidlo RZ XXXXX je vozidlem svědka. V další části své výpovědi M.K. uvedl, že kdysi dávno hovězí usně přepravoval, ale bylo to vozidlem, které mělo mrazák, nikoliv návěs a plachtu. K CMR dokladům ze dne 21. 10. 2011 (č. l. 1134) a ze dne 25. 11. 2011 (č. l. 1135) M.K. uvedl, že tyto papíry nikdy neviděl, není tam jeho podpis, ani písmo není jeho a současně připustil, že se domlouvalo s M.Ř., že bude udělaná nějaké faktura na vyskladnění. Pokud je na CMR dokladu uvedeno číslo přívěsu XXXXX (viz č. l. 1135 – ze dne 25. 11. 2011) M.K. uvedl, že si není jistý, že by s vozidlem této RZ jezdil, že by ho někdy vlastnil. Za podstatné pro prokázání rozhodujících skutečností považuje tedy nalézací soud shodné vyjádření M. K., jako bylo ostatně i vyjádření M.Ř., o tom, že v některých případech byly vystaveny doklady bez toho, že by byla přeprava

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

provedena. Rovněž, shodně jako svědek Ř., i on potvrdil, že to bylo právě na základě žádosti obžalovaného M.K..

36. **Svědék J.R.** ve své výpovědi ze dne 23. 2. 2016 (č. l. 1275) uvedl, že byl jednatelem společnosti XXXXX, která v roce 2011 prováděla, kromě obchodu, také autodopravu. Na základě telefonátu M.K. nebo jeho dispečera pana B. provedli dopravu, kterou poté vyfakturovali, a to společnosti XXXXX S firmou XXXXX obchodní vztah neměli. K přepravě z roku 2011 se svědek vyjádřit nedokázal a současně popřel, že by byl někým požádán o vystavení dokladu na přepravu, která uskutečněna nebyla. V závěru své výpovědi svědek uvedl, že veškeré účetní doklady firmy XXXXX za rok 2011 předal insolvenční správce Mgr. Chládkové, a to pro svůj závažný zdravotní stav psychického rázu, kdy byl dokonce hospitalizován. Co se dělo dál s firmou tedy neví. Výpověď svědka nebylo možno ověřit v účetnictví firmy XXXXX, neboť jak potvrdila správce konkurzní podstaty Mgr. Ilona Chládková, účetnictví firmy nemá k dispozici (č. l. 2589). V neprospěch svědka je třeba hodnotit i jeho předchozí odsouzení, které je prokázáno **restním příkazem Okresního soudu v Třebíči** z 26. 11. 2015 ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 150/2015. J.R. byl uznán vinným ze spáchání přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) restního zákoníku, když jako jednatel právě společnosti XXXXX zmařil alespoň částečné uspokojení pohledávek věřitelů, a to v souhrnné výši 1.010.000 Kč, které vybral z firemního účtu, stejně jako další částku ve výši 175.000 Kč, 830.000 Kč a 5.000 Kč. Peníze nepoužil pro úhradu pohledávek věřitelů, ačkoliv již bylo zahájeno insolvenční řízení.
37. Pro závěr nalézacího soudu o fiktivnosti dodávek hovězích usní slovenským firmám XXXXX a XXXXX svědčí i skutková zjištění učiněná na podkladě **záznamů z mýtných bran** v České republice i na Slovensku. Ze shora citovaných listinných důkazů, zejména CMR dokladů, vztahujících se k přepravě každé fakturované dodávky hovězích usní, u níž firma XXXXX vykazovala v přiznání k DPH dodání do jiného členského státu EU a uplatňovala nárok na nadměrný odpočet DPH, byly zjištěny podstatné skutečnosti. Doprava byla vždy vykazována jako provedená na trase Okrašovice, okres Třebíč – Malé Bielice, Slovenská republika. Přepravu prováděla v období, které je předmětem obžaloby i výroku rozsudku, vždy vozidla tří přepravních společností, a to v lednu až K. 2011 z firmy XXXXX s RZ XXXXX, RZ XXXXX, v období K. až prosinec 2011 přepravu vozidla firmy XXXXX s RZ XXXXX, RZ XXXXX a RZ XXXXX, v období prosinec a listopad 2011 vozidlo RZ XXXXX firmy M. K., autodoprava (podnikající jako OSVČ). **Výpisy z mýtného systému ve Slovenské republice**, které poskytla firma XXXXX (č. l. 2407-2409 včetně CD nosiče), **i z České republiky**, které poskytlo Ředitelství silnic a dálnic ČR (č. l. 2613 a násl., resp. 2633a a násl.), však bylo zjištěno, že v místě a čase uvedeném v CMR dokladech nebyla vozidla v mýtném systému zachycena buď vůbec anebo byla zachycena na jiné trase. Pro přehlednost nalézací soud rekapituluje:
- v lednu 2011 nebyl mýtným systémem Slovenské republiky zaznamenán pohyb vozidla RZ XXXXX, které mělo přepravu vykonávat 26. 1. 2011 (č. l. 2407)
 - v únoru 2011 ve vykazovaném dni 24. 2. 2011 nebyl zaznamenán v mýtném systému Slovenské republiky pohyb vozidla RZ XXXXX (č. l. 2407), když zde vozidlo bylo zachyceno pouze 23. 2. 2011. Pohyb tohoto vozidla 24. 2. 2011 nebyl zaznamenán ani na území České republiky (č. l. 2630)
 - dne 24. 3. 2011 nebyl zaznamenán v mýtném systému Slovenské republiky pohyb vozidla RZ XXXXX (č. l. 2407), když uvedené vozidlo se zde pohybovalo pouze 22. až 23. 3. 2011. Na území České republiky se vozidlo této RZ pohybovalo dne 24. 3. 2011 v době od 12.01 do 16.31 hod., a to na trase Tuchlovice – Praha – Hradec Králové – Náchod, což tedy vylučuje úvahy o tom, že vykonávalo přepravu z Okrašovic, okres Třebíč do Malých Bielic na Slovensku (viz č. l. 2631)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

- dne 27. 4. 2011 nebyl zaznamenán mýtným systémem Slovenské republiky pohyb vozidla RZ XXXXX(č. l. 2407)
- dne 25. 5. 2011 nebyl v mýtném systému Slovenské republiky zaznamenán pohyb vozidla RZ XXXXX ani vozidla RZ XXXXX (č. l. 2407). Na území České republiky nebyl zaznamenán dne 25. 5. 2011 pohyb vozidla RZ XXXXX(č. l. 2633 a násl.). Ostatně ani vozidlo druhé RZ, tj. XXXXX mýtnými branami podle záznamů neprošlo
- v červnu 2011 byl dne 29. 6. 2011 zaznamenán pohyb vozidla RZ XXXXX na území České republiky, a to v době od 14.27 do 15.18 hod. na trase Pohořelice – Lanžhot (č. l. 2633a). 29. 6. 2011 vozidlo této RZ v 15.33 hod. sice překročilo hranice Slovenské republiky, ale pohybovalo se ve směru do Košic, kde 30. 6. 2011 v 01.17 hod. opustilo mýtný systém a na dálnici se vrátilo až v 18.49 hod. Vozidlo se dále pohybovalo po severním území Slovenské republiky, a to ve směru na Liptovský Mikuláš, Žilinu a Bytču, kdy Slovensko opustilo na hraničním přechodu v Kútech až 1. 7. 2011 v 09.19 hod. (č. l. 2407 a násl.). Odpovídajícím způsobem nebyl zachycen pohyb vozidla této RZ XXXXX, tj. na vyznačené trase Okrašovice – Malé Bielice ani dne 30. 6. 2011
- v červenci 2011 měla být přeprava v obou případech provedena vždy vozidlem RZ XXXXX, a to v době 21. až 22. 7. 2011, resp. 29. 7. 2011. Mýtným systémem Slovenské republiky (č. l. 2407) nebylo vozidlo této RZ zachyceno ani v jednom časovém úseku. Mýtným systémem České republiky (č. l. 2633b) bylo vozidlo této RZ zachyceno pouze 22. 7. 2011 v době od 16.23 hod. do 16.58 hod., kdy se však pohybovalo na trase Jihlava – Hvězdovice, nikoliv na trase deklarované v CMR dokladu, shodně jako ve výše uvedených případech
- v srpnu 2011 měla být přeprava provedena vozidlem s RZ XXXXX v době 19. 8. 2011 a dále v době 30. 8. 2011 vozidlem s RZ XXXXX. Mýtným systémem Slovenské republiky (č. l. 2407) však v uvedených dnech nebylo zachyceno ani jedno z těchto vozidel. Vozidlo RZ XXXXX, které mělo vykonávat prvou přepravu, však bylo dne 19. 8. 2011 zachyceno mýtným systémem České republiky, a to v době 07.00 do 10.31 hod., když se pohybovalo na trase Velká Bíteš – Pohořelice (č. l. 2633d).
- v září 2011 měla být přeprava vykonána ve dvou případech, a to 27. 9. 2011 vozidlem s RZ XXXXX a 29. 9. 2011 vozidlem s RZ XXXXX. Mýtným systémem Slovenské republiky (č. l. 2407) však v uvedených dnech nebyl zachycen pohyb žádného deklarovaného vozidla. Na území České republiky bylo v mýtném systému zachyceno pouze vozidlo RZ XXXXX, a to dne 27. 9. 2011, kdy mělo vykonávat přepravu z Okrašovic do Malých Bielic. Podle záznamů mýtných bran (č. l. 2633c-2634) se však vozidlo pohybovalo v době od 05.52 do 09.46 hod. na trase Krásný Les – Praha – Jihlava.
- v říjnu 2011 měla být přeprava provedena vozidlem s RZ XXXXX, a to dne 21. 10. 2011 a dne 29. 10. 2011 pak vozidlem s RZ XXXXX, ani jedno z těchto vozidel nebylo v deklarovaných dnech zachyceno v mýtném systému Slovenské republiky (č. l. 2607)
- v listopadu 2011 měla být přeprava provedena opět vozidlem s RZ XXXXX, a to dne 25. 11. 2011, avšak toto vozidlo nebylo v mýtném systému Slovenské republiky zachyceno (č. l. 2407). Na území České republiky bylo 25. 11. 2011 vozidlo zachyceno v době od 12.28 do 13.17 hod., a to na trase Plzeň – Rokycany (viz č. l. 2633c). 25. 11. 2011 měla být přeprava druhé části hovězích usní provedena současně také vozidlem s RZ XXXXX, avšak ani toto vozidlo nebylo v mýtném systému Slovenské republiky vůbec zachyceno

- v prosinci 2011 měla být přeprava provedena dne 23. 12. 2011, a to dvěma vozidly s RZ XXXXX a XXXXX (pozn. soudu důvodně se lze domnívat, že se jedná o písarskou chybu, neboť firma XXXXX přepravu prováděla s vozidlem RZ XXXXX). V mýtném systému Slovenské republiky, však nebyl pohyb žádného z těchto vozidel zachycen, a to ani alternativně vozidlem s RZ XXXXX nebo XXXXX (č. l. 2407)

38. Souhrnně lze k této části skutkového děje učinit **dílčí závěr** o tom, že dodávky hovězích usní, uvedené v jednotlivých přiznáních k DPH za leden až prosinec 2011 společnosti XXXXX, jako vyvezené do zahraničí, byly prokazovány tímto daňovým subjektem formálně správnými daňovými doklady se všemi náležitostmi. Tyto daňové a účetní doklady samy o sobě nevzbuzují pochybnosti o tom, že zdanitelné plnění proběhlo, tedy že vývoz hovězích usní do zahraničí skutečně proběhl. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje upozornit na to, že se jedná zpravidla o jeden z typických znaků karuselových podvodů, kdy jednotlivé obchodní transakce mezi články řetězce obchodních společností jsou, minimálně ve fázi dodávek daňovému subjektu a od daňového subjektu, prokazovány formálně správnými doklady. Při bližším zkoumání rozhodujících skutečností je však zcela zjevné, že tyto obchody jsou rozhodujícími důkazy zpochybněny. Tím nalézací soud míní především shora detailně a opakovaně rozebrané záznamy z mýtných bran, které skýtají jednoznačný podklad pro závěr, že deklarovaná přeprava ani v jednom z těchto případů neproběhla. Takto lze následně logicky dovodit, že hovězí usně nebyly a nemohly být dodány slovenským obchodním partnerům, tj. firmám XXXXX a XXXXX, jak bylo deklarováno daňovým subjektem. Již z pouhé sumarizace informací, získaných z mýtných bran je zcela zjevné, že nejednalo o ojedinělý případ. Nepochybně lze připustit minimálně lidské pochybení, jako jsou formální chyby při vypisování CMR dokladů, nedbalost řidičů při vracení rozhodujících dokumentů mateřské firmě, chyby při změně přepravce nebo vozidla např. z důvodu poruchy, havárie apod. V nyní projednávané věci však bylo realizováno dvacet přeprav, které provedli tři přepravci, tj. subjekty XXXXX, XXXXX a M. K., jako OSVČ, když navíc přepravy byly provedeny pěti různými vozidly v období dvanácti měsíců. Ani jedno z těchto vozidel však nebylo zachyceno mýtnými branami v uvedené době a na trase, která je zaznamenána v CMR dokladech. Nalézací soud měl k dispozici záznamy z mýtných bran na území ČR a na území Slovenska, které jsou pochopitelně na sobě nezávislé. Tím je zesílen podklad pro závěr nalézacího soudu o tom, že přeprava v žádném z deklarovaných případů provedena nebyla. Navíc k těmto objektivním skutkovým zjištěním přistupují i výpovědi svědků M. K. a M. Ř. z firmy XXXXX, jakož i absence rozhodujících důkazů, které by závěry nalézacího soudu zpochybňovaly. Ostatně výpovědi obou svědků lze považovat za věrohodné, neboť spolu vzájemně korespondují, jsou logické a ostatně odpovídají i celkové důkazní situaci. I kdyby snad nalézací soud připustil, že obžalovaný M.K. mohl přislíbit všem přepravcům, že v budoucnu bude přeprava provedena, nic to nemění na faktu, že přepravní společnosti vystavily doklady, tj. faktury i CMR doklady před vlastní přepravou, tj. předtím než zdanitelné plnění proběhlo. Tyto doklady, předložené daňovým subjektem, jsou jednoznačně doklady fiktivními, neboť nemají oporu v reálně provedeném zdanitelném plnění. Žádným důkazem nebylo objektivně prokázáno, že by snad přeprava proběhla dodatečně. Ačkoliv svědek R. popřel, že by ve firmě XXXXX vystavili fiktivní faktury, za rozhodné považoval nalézací soud to, že ani jedno z vozidel této firmy, které mělo v rozhodujících dnech přepravu provést (vozidla RZ XXXXX, XXXXX) nebylo mýtnými branami zachyceno ve Slovenské republice vůbec. Jedná se opět pět přeprav realizovaných v lednu až K. 2011. V České republice došlo pouze k jednomu záznamu v mýtných branách, když 24. 3. 2011 bylo zachyceno vozidlo RZ XXXXX, ale to na zcela jiné trase, která vylučuje úvahy o přejezdu vozidla na trase deklarované v CMR dokladu (č. l. 2631).

Články řetězce firem v České republice

39. Další část důkazů směřovala k prokázání podstatných skutečností, týkajících se jednotlivých článků řetězce firem, jejichž prostřednictvím mělo docházet k fingovanému přeprodeji hovězích usní. Hlavním a v této věci jediným dodavatelem hovězích usní daňovému subjektu, tj. společnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

XXXXX, v níž figuroval obžalovaný Z.M., byla firma XXXXX, v níž v inkriminovaném období figuroval obžalovaný M.K..

40. Postavení daňového subjektu, který uplatňoval nadměrné odpočty DPH a jehož prostřednictvím tedy došlo ke spáchání trestné činnosti, byla firma **XXXXX Výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. např. 2821) bylo prokázáno, že firma byla zapsána 13. 12. 2000 s IČO: XXXXX a se sídlem nejdříve XXXXX, posléze XXXXX. Statutárním orgánem, tj. předsedou představenstva byl obžalovaný Z.M. a předsedkyní dozorčí rady jeho manželka A.M.. Obžalovaný Z.M. působil také jako jediný společník a jednatel firmy XXXXX, zapsané do obchodního rejstříku 28. 5. 1998 s IČO: XXXXX a sídlem XXXXX. Tato skutečnost byla prokázána **výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 2867).
41. **Výpisem z obchodního rejstříku** (č. l. 2818) pak bylo prokázáno, že firma **XXXXX** byla zapsána 27. 9. 1999 s IČO: XXXXX a se sídlem původně XXXXX, později krátce XXXXX a ode dne 30. 9. 2009 se sídlem XXXXX. V rozhodujícím období roku 2011 byl jednatelem této firmy obžalovaný M.K., který byl také jediným společníkem. Obžalovaný M.K., jak je uvedeno v úvodu tohoto rozsudku využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat v přípravném řízení a neučinil procesně řádnou výpověď ani u hlavního líčení, neboť celé hlavní líčení bylo za jeho souhlasu konáno v jeho nepřítomnosti. Aktualizovaným výpisem z obchodního rejstříku firmy XXXXX (č. l. 2863) pak bylo prokázáno, že od 31. 5. 2013 se jediným jednatelem firmy stal K.S. a firma byla převedena do vlastnictví jediného společníka, a to firmy XXXXX s IČO: XXXXX. Dne 16. 8. 2013 bylo zahájeno insolvenční řízení a dne 24. 1. 2014 bylo rozhodnuto o prohlášení konkurzu. Insolvenčním správcem se stal Mgr. Michal Večeřa, který byl v přípravném řízení také vyslechnut v procesním postavení svědka. **Svěddecká výpověď M.V.**, učiněná v přípravném řízení 14. 4. 2015, resp. dne 22. 5. 2015 (č. l. 1338, 1344) byla čtena u hlavního líčení dne 6. 11. 2018 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek po zákonném poučení uvedl, že byl ustanoven insolvenčním správcem firmy XXXXX v listopadu 2013, avšak účetnictví firmy, ani jiné doklady společnosti neměl k dispozici. Jednatel firmy K.S. na schůzce svědkovi sdělil, že sice účetnictví převzal, avšak bylo zničeno při povodni v Praze Libni. Následně se stal K.S. pro svědka nekontaktní a svědek musel dokonce využít spolupráce s detektivní kanceláří s cílem získat alespoň část účetnictví firmy XXXXX. Jeho snaha však byla bezvýsledná, a proto se svědek nedokáže k činnosti této firmy vyjádřit. S výpovědí svědka koresponduje ostatně i **protokol o jednání s K.S. ze dne 6. 2. 2014** (č. l. 1342), jakož i jeho zpráva označená jako **Zpráva insolvenčního správce** (č. l. 1347 a násl.). Rovněž výpověď **svědka K. S.**, učiněná v přípravném řízení dne 14. 4. 2015, resp. 22. 5. 2015 (č. l. 1301, 1312) byla čtena u hlavního líčení 6. 11. 2018 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek uvedl, že firmu XXXXX převzal asi v roce 2013 tím, že odkoupil obchodní podíly, a to formou notářského zápisu a stal se také jednatelem společnosti. Současně K.S. uvedl, že převzal i účetnictví firmu XXXXX, které odvezl do Prahy a uskladnil je ve vlastní chatě na Libeňském ostrově, avšak vzhledem k povodním v roce 2013 bylo všechno zničeno, tedy i účetnictví firmy včetně jeho elektronické verze. Svědek nedokázal odpovědět na otázku, z jaké nabídky vyhledal společnost XXXXX a z jakého důvodu se rozhodl, že ji koupí, když pouze potvrdil, že v době jeho výslechu je společnost nefunkční a sám neví, kdo by ji měl ovládat. M.K. je jeden z bývalých jednatelů společnosti XXXXX a ostatní obžalované nezná. K.S. rovněž potvrdil, že nezná firmy, které figurují v nyní projednávané trestní věci, tj. XXXXX, XXXXX, XXXXX, nebo XXXXX Podle názoru nalézacího soudu je výpověď svědka zcela účelová, neboť K. S. byl zjevně v pozici osoby, kterou lze označit jako bílého koně. Firma XXXXX byla na tohoto svědka převedena zcela účelově. V souladu s absencí reálného podnikatelského záměru nakládal svědek s účetnictvím, a to dokonce i v elektronické formě. Pro takové závěry nalézacího soudu svědčí nejen výpověď samotného svědka, který uvedl, že kromě firmy XXXXX, figuroval asi v 17 až 18 dalších společnostech, v nichž byl společníkem nebo jednatelem, ale zejména zjištění z Veřejného rejstříku (č. l. 1306-1311), z něhož vyplývá, že K. S. figuroval dokonce, kromě společnosti XXXXX, v dalších 21 společnostech, a to v pozici společníka nebo člena statutárního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

42. Faktury, vystavené společností XXXXX, pro firmu XXXXX za dodávky hovězích usní v roce 2011, jsou rozebrány shora a byly dodatečně zajištěny ze strany obžaloby od finančního úřadu, tj. správce daně. Faktury za plnění přijatá ve společnosti XXXXX od společností XXXXX a XXXXX, předložené finančnímu úřadu (viz sv. příloh č. 5ž) byly rovněž předmětem znaleckého zkoumání. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné také zmínit širší okolnosti skutkového děje, které, podle jeho názoru, dávají podklad pro závěr o účelovém založení společnosti XXXXX, a to proto, aby se stala článkem řetězce obchodních společností, jejichž prostřednictvím dochází k fiktivním obchodům a ke krácení daně. Tím nalézací soud míní skutečnosti, zjištěné zejména z dalších listinných důkazů a ostatně i svědeckých výpovědí. Za inkriminované období roku 2011 byla také provedena daňová kontrola správcem daně firmy XXXXX, a to kontrola pro DPH. **Zpráva o daňové kontrole DPH společnosti XXXXX**, kterou zpracoval 2. 1. 2014 správce daně (viz příloha trestního spisu č. IV.) svědčí o zjištění správce daně v neprospěch tohoto daňového subjektu. Ze závěrů šetření správce daně jednoznačně vyplývá, že obchody s hovězími usněmi mezi společnostmi XXXXX a XXXXX v uvedeném období měly ekonomicky neopodstatněný význam. V zásadě společnost XXXXX vytvořila řetězec společností, ve kterém v průběhu několika let docházelo k čerpání neoprávněných odpočtů na DPH. Správce daně zjistil nadměrné odpočty DPH v řádu desítek milionů korun v letech 2007-2009, které nejdříve čerpala společnost XXXXX. Následně byla do řetězce včleněna společnost XXXXX a nadměrné odpočty na DPH v řetězci vzájemně propojených společností čerpala ona (viz str. 57 a 58 této zprávy). V souvislosti s postavením firmy XXXXX jako daňového subjektu, u něhož se objevily nestandardní obchodní praktiky, musí nalézací soud poukázat také na svědeckou výpověď **svědkyně Z.P.**, vyslechnuté v přípravném řízení 10. 4. 2013 (č. l. 1235), která byla čtena u hlavního líčení 5. 11. 2018 rovněž postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Tato svědkyně pracovala na Finančním úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III. a vyjádřila se právě ke společnosti XXXXX, kterou kontrolovala. Ačkoliv výpověď svědkyně má zcela jistě význam především pro prokázání trestného jednání obžalovaného M.K., které je popsáno v bodě 2. výroku rozsudku, považuje nalézací soud tento důkaz také za podstatný pro prokázání širších okolností skutkového děje, tj. postavení společnosti XXXXX. Svědkyně uvedla, že poprvé se s firmou XXXXX setkala, když jí byla přidělena, aby svědkyně dokončila vytykácí řízení na DPH za K. a červen 2009. Firma totiž za K. 2009 požadovala nadměrný odpočet DPH cca 7,5 mil. Kč a za červen cca 8,5 mil. Kč. Původní řízení bylo ukončeno 27. 10. 2010, kdy se požadované peníze kompletně subjektu vyplatily. Svědkyně však po převzetí vytykácího řízení učinila žádost o mezinárodní dožádání, shromažďovala podstatné důkazy, které byly zásadní pro celý výsledek a zcela jistě by zabránily vrácení peněz. Odpovědi ze Slovenska byly zaslány celkem rychle, ale zdržely se kdesi v Praze a k nim na finanční úřad došly vlastně až za rok od podání dožádání. Vytykácí řízení proto bylo uzavřeno na základě svědeckých výpovědí svědků O. a M.G.. Svědkyně však přes veškeré kroky, které provedla, nebyla přesvědčena, že by se daňovému subjektu měly peníze vrátit, avšak v září 2010 dostala v zaměstnání oficiální pokyn od své přímé nadřízené, aby vytykácí řízení ukončila. Podle jejího názoru však obdobné stanovisko o tom, že se peníze nemají vrátit daňovému subjektu, zaujímalí další kolegové. Nakonec byla zahájena kontrola za předchozí období, při níž bylo zjištěno, že dodavatelé firmy XXXXX jsou nekontaktní a vzniklo tak podezření na účelový řetězec firem. Daňový subjekt dokonce předložil znalecký posudek, o němž svědkyně zjistila, že je padělkem. I z celkového počínání daňového subjektu k němu pojali nedůvěraeru. V průběhu vytykácího řízení bylo provedeno místní šetření v Třebíči u firmy XXXXX a dále v Okrašovicích, kde byl nečekaně přítomen jednatel firmy M.K., ačkoliv svědkyně původně od jeho sekretářek i Z.M. získala informaci, že je v Turecku. Provozovnu pracovníkům finančního úřadu nikdo neotevřel a se Z.M. proto sepsali protokol. Svědkyně mj. zjistila, a to v souvislosti s daňovým řízením u firmy XXXXX, která prodávala zboží firmě XXXXX, že firma XXXXX používá bankovní účet v Anglii, na který upozorňovala ČNB, že nemá licenci a vklady jsou nepojištěné. M. K. však posílal po cizím člověku částku např. 80 mil. Kč jako vklad na jeho anglický účet, což svědkyně považovala za nepravděpodobné. V další části své výpovědi se svědkyně také vyjádřila k vzájemným vztahům

jednatele firmy XXXXX M.K. a obžalovaného M.K., který v té době působil jako ředitel jejich finančního úřadu. Obžalovaný M.K. zpravidla jakékoliv materiály nosil přímo právě řediteli finančního úřadu, což zdůvodňoval tím, že svědkyně nebyla v kanceláři, ačkoliv to byla nepravdivá informace. Ačkoliv svědkyně spolu s kolegyní V. vyvinuly maximální úsilí proto, aby mohly otevřít řízení vůči firmě XXXXX za období K. a červen 2009, narazily na zákonnou překážku. Bylo chybou správce daně, že nepočkal na výsledek dožádání. Výsledek tak nebyl novou skutečností. Na finančnímu úřadu se neoficiálně mluvilo o tom, že tzv. není zájem firmu XXXXX urgentně a důsledně sledovat navzdory tomu, co pracovníci finančního úřadu při svém šetření zjistili. Tato firma měla být považována za seriózní subjekt. **Svědkyně A.P.** ve své výpovědi (č. l. 1241) učiněné 3. 4. 2013 rovněž potvrdila, že jako pracovnice Finančního úřadu Brno III. prováděla kontrolu u firmy XXXXX v srpnu 2012, když předmětem kontroly bylo DPH za roky 2011. Kontrolu však svědkyně zahájila se zplnomocněným zástupcem této firmy, kterým byla účetní. Následně sama párovala faktury vydané a přijaté, avšak žádný závěr neučinila, neboť odešla na jiné pracoviště. V průběhu šetření pouze zjistila, že smluvní strany byly nekontaktní. Její úkony směřovaly ke zjištění obchodů s jednotlivými dodavateli a odběrateli, ale v zásadě poslala pouze žádost o mezinárodní dožádání. Průběh vytýkacího řízení za K. a červen 2009 u firmy XXXXX potvrdila také **svědkyně Z.P.**, vyslechnutá v přípravném řízení dne 17. 4. 2013 (č. l. 1245). Svědkyně uvedla, že obě vytýkací řízení byla již rozdělaná a interním sdělením jim byl tento případ postoupen z vyměřovacího oddělení. Detailně se tímto řízením zabývala P., která zaslala několik tuzemských dožádání a také několik mezinárodních dožádání, avšak dožádání ze Slovenska se nevracela, proto byli nuceni ukončit vytýkací řízení, protože se blížila jednoroční lhůta. Vytýkací řízení byla ukončena bez nálezu, protože byly uzavřeny kontroly za vytýkací řízení, nemohlo dojít k opakované daňové kontrole za toto období. Daňový subjekt si navíc stěžoval, že více než rok trvá daňové řízení, a proto správce daně vyhotovil dostupné důkazní prostředky a dospěl k názoru, že daňové řízení skončí bez nálezu.

43. Společnost XXXXX dodávala hovězí usně v roce 2011 daňovému subjektu, tj. společnosti XXXXX, když je sama nakoupila ve dvou liniích, a to jednak od firmy XXXXX a dále od firmy XXXXX, která je sama získávala od firmy XXXXX
44. Ke společnosti **XXXXX** bylo výpisem z obchodního rejstříku (č. l. 3035) zjištěno, že byla zapsána 1. 9. 1993 s IČO: XXXXX. V inkriminovaném období roku 2011 měla sídlo na adrese XXXXX a v této době byl jejím jednatelem nejdříve A.B., a to do 29. 3. 2011, kdy jej vystřídal R.P.. Dne 5. 12. 2011 se jednatelem stal Z. B. z Maďarska. Všichni tři jednatele byli v rozhodném období, kdy v této funkci působili také jedinými společníky firmy. A.B. a R.P. byli vyslechnuti v přípravném řízení v procesním postavení svědků a jejich výpovědi byly u hlavního líčení dne 23. 10. 2018, resp. 5. 11. 2018 čteny postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. **Svědék A.B.** v přípravném řízení dne 26. 2. 2016 (č. l. 1060) potvrdil, že byl skutečně společníkem a jednatelem firmy XXXXX, a to do 29. 3. 2011. Ve funkci působil pouze formálně, neboť rozhodně s ničím neobchodoval a také s nikým vlastně nepřišel do kontaktu. Původně měl v úmyslu s firmou podnikat v oblasti informatiky, ale už si nepamatuje, kdo mu nákup firmy zprostředkoval. Posléze se rozhodl firmu prodat, což mu opět zprostředkoval někdo z jeho nadřízených. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka o tom, že nejen, že s firmou sám nepodnikal, ale také z účetnictví nic nepřevzal ani ve fyzické podobě, ani v elektronické podobě. Svědek rovněž vyloučil, že by vystavoval za společnost nějaké doklady, neboť firma nevyvíjela žádnou činnost. Když se rozhodl firmu prodat, proběhl tento úkon v Brně, kam zajeli pro budoucího jednatele na policejní stanici a tam ho svědek údajně viděl poprvé. Potom společně zajeli na poštu, kde byly ověřeny jejich podpisy při prodeji. A.B., podle svého tvrzení, těmto věcem vůbec nerozuměl, navíc novému jednatelem firmy XXXXX rozhodně nic nepředával. Firma měla účet u ČSOB, ale ani na tomto účtu svědek, podle svého tvrzení, neprováděl žádné transakce, i když měl možnost s účtem disponovat a měl zřízeno i internetové bankovníctví. Po předložení listinných dokladů, vystavených k obchodům mezi společnostmi XXXXX a XXXXX svědek shodně uvedl, že tyto doklady vidí poprvé a razítko firmy,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

kteří na nich je, rozhodně nikdy neměl. Také podpis není jeho. Jedná se o následující doklady: objednávku č. 0301/2011 z 3. 1. 2011, fakturu č. XXXXX z 20. 1. 2011 a dodací list k této faktuře vše pro společnost XXXXX. Dále se jedná o objednávku č. 0501/2011 z 5. 1. 2011, fakturu č. XXXXX ze 7. 3. 2011 a s ní související dodací list, objednávku č. 0103/2011 ze dne 1. 3. 2011, fakturu č. XXXXX ze 14. 3. 2011 a dodací listy k této faktuře, fakturu č. XXXXX ze 14. 2. 2011 a také dodací list k této faktuře, objednávku č. 0202/2011 z 2. 2. 2011, fakturu č. XXXXX ze 14. 2. 2011 a dodací list k této faktuře, objednávku č. 0302/2011 ze 3. 2. 2011 a fakturu č. XXXXX z 18. 1. 2011 a dodací list k této faktuře. V rámci své výpovědi A.B. také uvedl, že společnosti XXXXX ani XXXXX nezná a sám, ačkoliv byl jednatelem firmy, nepodával daňová přiznání, ani je nepodepisoval. Rozhodně nedal nikomu plnou moc k zastupování společnosti. **Svědék R.P.**, vyslechnutý 19. 3. 2013 (č. l. 1258) uvedl, že ve firmě XXXXX působil jako jednatel asi půl roku, ale přesné období si nepamatuje. Podle svého tvrzení našel nabídku na internetu, chtěl s firmou podnikat v oblasti nákupu a prodeje, když mu bylo jedno, o jaké zboží se bude jednat. Potřebné úkony k převodu firmy od původního majitele byly učiněny v Brně u P., u něhož svědek také převzal účetnictví a složil zde zálohu 50 nebo 100 tis. Kč, jako podíl ve firmě. Společnost ovšem v té době neměla žádný majetek. Podnikání svědkovi nešlo, a proto tzv. dal firmu pryč. S čím však obchodoval, si již s odstupem času nevybavil, tvrdil, že to bylo dřevo, tedy nějaké malé kvádry dřeva, ale neví, kdo byl jeho dodavatelem, ani odběratele. M.K. nezná, stejně jako společnost XXXXX a zřejmě nezná ani společnost XXXXX. Dále svědek uvedl, že i když převzal účetnictví v advokátní kanceláři P., účetnictví u sebe neměl. Je možné, že podepsal nějaké faktury, ale přesně neví jaké. Faktury mu k podpisu předložila účetní a P. měl zřejmě plnou moc, aby svědka zastupoval. R.P. dále uvedl, že měl zřejmě dispoziční právo k účtům společnosti a je možné, že také peníze vybíral, aby platil, ale už neví komu. Firma měla nějaké sklady, ale s odstupem času také neví, kde byly, i když připustil, že to mohlo být ve Velkých Pavlovicích. Obchodní jednání vedl na benzínových stanicích nebo po telefonu, ale na obchodní partnery si nepamatuje. Vzhledem k tomu, že mu podnikání nešlo a měl také zdravotní potíže, s podnikáním skončil. Autodopravu zboží pro firmu údajně zajišťoval nějaký jiný dopravce, jehož jméno si svědek rovněž nepamatuje. V závěru své výpovědi svědek R.P. uvedl, že podával za firmu daňová přiznání, které připravovala účetní v kanceláři P., jejíž jméno si rovněž nepamatuje. Nakonec firmu prodal nějakému muži, který ho telefonicky oslovil a také mu předal účetnictví doslova z auta do auta. Třetí jednatel, uvedený ve výpisu z obchodního rejstříku, a to **Z.B.** nebyl vyslechnut v přípravném řízení v procesním postavení svědka, neboť jeho pobyt aktuálně není znám (č. l. 2136-2138, resp. 2413-2418). Ke společnosti XXXXX se vyjádřila také **svědkyně V.R.**, vyslechnutá v přípravném řízení dne 3. 3. 2014 (č. l. 1281). Svědkyně uvedla, že cca do roku 2008 vedla podklady pro účetnictví P. a také mu v některých věcech pomáhala, když není vyloučeno, že za něj, jako fyzickou osobu, podávala i daňová přiznání. V roce 2008 se s ním však rozešla, a to nikoliv v dobrém a rozhodně v následujícím období s ním nespolečně pracovala. Z tohoto důvodu se nemůže vyjádřit ke společnosti XXXXX a její činnosti za rok 2011, neboť ji nezná, stejně jako nezná R.P.. Ze stejného důvodu se svědkyně nedokáže vyjádřit ani k firmám XXXXX, XXXXX nebo k osobám dalších obžalovaných. Svědkyně potvrdila ovšem, že P. měl více konkurzů, a proto pro něj musela pracovat minimálně jedna další účetní, a to zřejmě z původních firem, které byly v konkurzu. Svědkyně se s ní však nikdy nesešla, a proto nedokázala potvrdit její identitu.

45. Výpovědi všech tří svědků svědčí o tom, že společnost XXXXX byla účelovým subjektem, který byl pouze článkem řetězce obchodních společností, jejichž prostřednictvím docházelo k fingovaným prodejům zboží a v konečném důsledku k vylákání nadměrného odpočtu DPH. Prokazatelně v inkriminovaném období společnost nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost a její dva jednatele, tj. A.B. a R.P. lze označit jako osoby tzv. bílých koní. Šlo o nastrčené fyzické osoby. A.B. jednoznačně uvedl, že s firmou nepodnikal, R.P. sice předstíral jisté podnikatelské aktivity, avšak nebyl schopen konkretizovat minimální informace, týkající se příp. obchodních transakcí. Není vyloučena úvaha, že do této pozice byl vmanévrován jiným subjektem za součinnosti P., avšak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

objektivně takový kategorický závěr nalézací soud učinit nemůže. Pro tuto domněnku však svědčí i výpověď svědkyně R.. Třetí společník a jednatel firmy je dokonce nedostupný a také jeho pozici může soud zcela spolehlivě označit jako pozici tzv. bílého koně, na něhož byla firma zcela účelově převedena, aby se fakticky rozplynuly objektivní možnosti získat relevantní informace nebo daňové a účetní doklady. Ostatně i ze zprávy místně příslušného správce daně tohoto daňového subjektu firmy XXXXX bylo zjištěno, že se jedná o subjekt zcela nekontaktní, který na výzvy správce daně nereaguje (příloha č. I. sv. 1 č. l. 38). **Smlouvou o nájmu** (č. l. 2606) bylo prokázáno, že společnost XXXXX, zastoupená právě svědkem A.B., v pozici jejího jednatele, si dne 15. 11. 2010 pronajala skladové prostory na adrese XXXXX, a to od firmy XXXXXZ **přípisu firmy XXXXX** (č. l. 2583) bylo zjištěno, že tato firma je majitelem budovy v XXXXX, avšak tato firma ve své budově, ani na žádné parcele ve svém držení, nikomu žádný pronájem neposkytla, ani nedala souhlas s umístěním sídla. Jednatel firmy ve svém přípise sdělil, že společnost XXXXX nezná a firma XXXXX s ní nikdy neměla žádný kontakt. Případné nesrovnalosti vysvětlil tím, že jde původně o velký areál, který se rozdělil na několik parcel a určení vlastnických vztahů bylo dlouhodobé a komplikované.

46. **Šetřením správce daně firmy XXXXX** (č. l. 1879) bylo zjištěno, že tento daňový subjekt je nekontaktní a skutečné sídlo se neshoduje se sídlem firmy, které je zapsáno v obchodním rejstříku. Daňový subjekt ostatně neposkytoval ani součinnost daňové poradkyni M.M., které udělil plnou moc 16. 11. 2011 tehdejší společník a jednatel firmy R.P.. Daňová poradkyně proto 1. 11. 2012 svému klientovi vypověděla plnou moc (č. l. 1880-1889). Správce daně poukázal také na skutečnost, že daňový subjekt, tj. společnost XXXXX nesplnila daňovou povinnost na DPH, a to za zdaňovací období 2. – 4. čtvrtletí 2011. Přiznání k DPH za 1. – 4. čtvrtletí 2011 podal tehdejší jednatel R.P. (č. l. 1884, 1888-1889) a přiznání za 4. čtvrtletí roku 2011 podal tehdejší jednatel Z.B. (č. l. 1885). Pro závěry soudu o nevěrohodnosti podnikatelského záměru svědků R.P. i A.B. ostatně svědčí i Smlouva o převodu této firmy z 22. 2. 2011, za což R.P. zaplatil údajně A.B. částku 140.000 Kč, a to dokonce v hotovosti (č. l. 1906). Původ těchto peněz pro R.P. však nebyl nikterak objasněn.
47. Dalším subjektem, který měl dodávat zboží, tj. hovězí usně společnosti XXXXX byla firma XXXXX, která sama hovězí usně nakupovala u společnosti XXXXX **Výpisem z obchodního rejstříku společnosti XXXXX** (č. l. 2860, 3027-3031) bylo prokázáno, že společnost byla zapsána 11. 2. 2010 s IČO: XXXXX, když v inkriminovaném období měla sídlo na adrese XXXXX. V období roku 2011 byl jejím společníkem J.K., a to od 22. 4. 2010 až do 25. 3. 2013. J.K. byl také jednatelem firmy, a to do 14. 4. 2010 do 26. 3. 2012, kdy se jednatelem firmy stal obžalovaný J.P. a od 14. 3. 2013 byl jednatelem firmy XXXXX.
48. **J.K.** byl vyslechnut v přípravném řízení dne 19. 3. 2013 (č. l. 1111 a násl.), přičemž jeho svědecká výpověď byla čtena u hlavního líčení 23. 10. 2018 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek po zákonném poučení uvedl, že ve společnosti XXXXX byl jednatelem, i když dobu si přesně nepamatuje. O firmě mu řekl jeho známý P.F., od něhož dostal svědek kontakt na J.P., s nímž svědek nakonec asi v roce 2010 uzavřel společenskou smlouvu. Svědkův podíl ve firmě XXXXX však byl později zatížen exekucí, což ostatně odpovídá i výpisu z obchodního rejstříku (č. l. 3027 a násl.). Svědek vysvětlil, že potřeboval v té době také další zaměstnání a stabilní plat, mj. kvůli zdravotnímu pojištění. O firmu XXXXX se tedy staral obžalovaný J.P., s nímž se svědek setkával méně než jednou měsíčně. Při jedné schůzce také založili firemní účet, ale J.K. se nedokázal vyjádřit k tomu, zda on měl k účtu dispoziční právo. Současně však zcela vyloučil, že by s účtem někdy dělal nějaké bankovní operace nebo že by měl k účtu bankovní kartu. Potvrdil pouze, že na účet vložil částku 500 Kč jako počáteční vklad. Za podstatné považuje nalézací soud zcela jednoznačné vyjádření svědka o tom, že za společnost XXXXX nedojednával žádné obchodní případy a také nedělal žádné rozhodující úkony, jako např. výběry z účtu, přebírání peněz v hotovosti, zadávání příkazu k platbě apod. Jestli měla společnost XXXXX nějaké sklady nebo výrobní prostory sám neví a rozhodně nepodepisoval jménem této společnosti žádné listiny, ani žádné nevystavoval. Problematice vedení účetnictví sám nerozumí, neboť je pouze vyučený kuchař

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

a nemá tedy žádné vzdělání. V závěru své výpovědi svědek připustil, že podepsal nějaký balík listin, z nichž viděl pouze vrchní stranu. Nejdříve tvrdil, že balík listin mu byl předložen k podpisu u notáře, vzápětí však připustil, že to bylo v Praze na Czechpointu, kde se ověřovaly jeho podpisy a kde byl přítomen právě s J.P.. **Předávacím protokolem ze dne 20. 2. 2013** (č. l. 1551) však bylo prokázáno, že téhož dne předal J.P. veškeré účetní doklady, včetně počítače s účetnictvím společnosti XXXXX za období let 2010-2012 svědkovi J.K.. V této souvislosti je však nutné upozornit na skutečnost, že J.K. nebyl v uvedené době, tj. 20. 2. 2013 jednatelem společnosti, neboť tuto pozici zastával pouze do 26. 3. 2012, kdy se stal jednatelem J.P. a on na této pozici setrval až do 14. 3. 2013. **Svěděk P. F.** ve své výpovědi učiněné dne 5. 6. 2013 (č. l. 1075) pouze potvrdil, že J.K. skutečně zná a seznámil jej s J.P., který podnikal. J.K. v té době sháněl nějakou práci, ale o tom, zda a jak se dohodli, podle svého tvrzení, nic neví. K činnosti obžalovaného J.P. ve firmě XXXXX se vyjádřila **svědkyně K.M.**, vyslechnutá v přípravném řízení dne 5. 6. 2013 (č. l. 1160). Svědkyně uvedla, že pracovala ve společnosti XXXXX, jako asistentka a dostala plnou moc od J.P. k tomu, aby zastupovala společnost XXXXX na finančním úřadu. Jejím úkolem ve firmě bylo zakládat faktury, a proto rozhodně sama žádné faktury nevystavovala, ani nevedla účetnictví a nesestavovala daňové přiznání. Razítko firmy XXXXX rovněž neměla k dispozici. Jejím nadřízeným ve firmě byl J.P. a pokud sama odeslala daňové přiznání společnosti XXXXX, v rámci své výpovědi připustila, že jí listiny předal zřejmě J.P., proto aby je odeslala. Po předložení fotokopie obálky zaslané na finanční úřad svědkyně potvrdila, že se jedná o razítko firmy XXXXX, a je tedy možné, že to sama vypravila a dala tam razítko proto, aby měla doklad o podání dokumentu. V rámci pracovní činnosti jí projde rukama velké množství dokumentů, a proto se k detailům vyjádřit nedokáže. Svědkyně potvrdila také svůj podpis na plné moci, kterou přijala 22. 5. 2012, aby vyzvedla kopii daňového přiznání společnosti XXXXX za rok 2011. V době, když podpis učinila, však byla plná moc již podepsaná J.K.. Účetnictví společnosti XXXXX vedla S.P.. To svědkyně zjistila z nějakého dokladu, na němž bylo její jméno. **Svěděk J.M.**, vyslechnutý v přípravném řízení 14. 8. 2014, uvedl, že firmu XXXXX nezná, stejně jako P., která měla vystavit faktury, na nichž je svědkovo telefonní číslo. Toto telefonní číslo svědek sám identifikoval a vysvětlil, že v té době byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Telefonní číslo tedy užíval do července 2010, než nastoupil na 17 měsíců výkon trestu odnětí svobody. Po návratu si nechal číslo obnovit a znovu je užívá. Dne 30. 12. 2011 však byl ve výkonu trestu, a proto neví, proč je na faktuře použito jeho telefonní číslo, stejně jako na dalších fakturách firmy XXXXX. Kdo však nakládal s jeho telefonním číslem v době, když byl ve výkonu trestu, sám určit nedokázal, vzhledem k tomu, že si nedobýjel kredit, kartu s tímto telefonním číslem XXXXX, obnovoval ho vlastně dvakrát. **Opisem rejstříku trestů** svědka J.M., jakož i záznamem policejního orgánu (č. l. 1204-1206) bylo upřesněno období výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody svědkem, a to na období od 5. 7. 2011 do 2. 1. 2013.

49. O zásadní participaci obžalovaného J.P. na trestné činnosti, a to v souvislosti s firmou XXXXX svědčí kromě výpovědi svědkyně K.M. také listinné důkazy. Jedná se především o **bankovní informace k účtu společnosti XXXXX** č. účtu XXXXX (č. l. 2449-2497). Obžalovaný J.P., ačkoliv v uvedené době ještě nebyl společníkem nebo jednatelem této firmy, měl k účtu dispoziční právo již od 5. 5. 2010, a to až do dne podání této zprávy, tj. 15. 3. 2013 (č. l. 2449). Výpisy z tohoto účtu (č. l. 2452 a násl.) svědčí o tom, že J.P. svého práva aktivně využíval a již od ledna 2011 z účtu vybíral vysoké částky v hotovosti. Jednalo se o pravidelné, několikrát v měsíci, realizované výběry v řádu zpravidla statisíců korun, výjimečně v řádu desetitisíců, ale několikrát také překračující jednorázově částku 1 mil. Kč, které J.P. vybral takřka ve všech případech krátce potom, co finanční prostředky byly připsány na účet (č. l. 2452 a násl.). V neprospěch obžalovaného J.P. svědčí také **výsledky znaleckého zkoumání z oboru kybernetika** (č. l. 787 a násl.), díky čemuž byly zpřístupněny zájmové soubory z počítače, zajištěného při domovní prohlídce u obžalovaného J. P.. Jedná se především o **emailovou komunikaci** mezi obžalovaným a P.H., jako zástupcem firmy XXXXX (viz č. l. 3123-3137). Těmito listinnými důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že to byl

právě obžalovaný J.P., který s tímto obchodním partnerem firmy XXXXX jednal a činil rozhodující úkony, ačkoliv v té době byl jednatelem firmy XXXXX J.K.. P.H. s obžalovaným J.P. komunikovali v otázce vystavení především faktur, event. jiných daňových dokladů, kdy P.H. zjevně dával J.P. pokyny k tomu, jaké doklady a s jakými údaji mají být vystaveny (viz např. email z 22. 4. 2011 č. l. 3127, nebo email z 25. 7. 2011 č. l. 3129 a násl.). V tomto emailu dokonce obžalovaný J.P. upozorňoval na to, že mu P.H. (zřejmě jeho firma) dluží částku 901.000 Kč, ačkoliv by bylo logické v objektivním a korektním obchodu vyžadovat platbu takové částky bezhotovostní formou, event. připomínat o platbu s odkazem na konkrétní obchod a konkrétní fakturu.

50. Podkladem pro vzájemné obchody mezi firmou XXXXX a XXXXX byla **kupní smlouva z 7. 1. 2011** (příloha č. I. sv. 5 č. l. 1547, resp. 1583) a s ní související faktury pro odběratele, tj. firmu XXXXX. Přeprava hovězích usní měla být prováděna firmou T.C., OSVČ, a to od firmy XXXXX z Vojnic u Olomouce do skladu firmy XXXXX v Okrašovicích. K této přepravě byly vždy vystaveny faktury i CMR listy (viz č. l. 1585 a násl.). Firma XXXXX tedy deklarovala dodání hovězích usní firmě XXXXX, ačkoliv je sama ve svých prostorách neměla vyskladněny a fakticky je pouze formálně přeprodávala, neboť zboží putovalo ze skladu firmy XXXXX, který měl být ve Vojnicích u Olomouce. Skutečnost, že šlo pouze o formálně deklarované skladovací prostory v obci Těšetice, část Vojnice, potvrdila také **svědkyně H.R.** ve své výpovědi, kterou učinila v přípravném řízení dne 15. 7. 2014 (č. l. 1263). Svědkyně, která byla starostkou obce Těšetice, uvedla, že areál bývalého podniku XXXXX – tzv. cibulárna je již několik let v dezolátním stavu a dokonce v prosinci roku 2012 stavební úřad nařídil odstranění stavby. Již v té době byl objekt tak nebezpečný, že hrozilo, že se zřítí na veřejný prostor, kde se pohybují zejména fyzické osoby. Podle odhadu svědkyně, nejméně osm let není objekt vůbec využíván. Aktuálně (pozn. soudu cca v červenci 2014) je objekt neobyvatelný. V obci Těšetice, část Vojnice se nenachází jiný objekt, který by byl nazýván jako statek – XXXXX. Naposled asi před osmi lety občané obce svědkyni, jako starostku, upozorňovali na to, že do objektu vjíždí auta v noci a zavírají se vrata. To však bylo v minulosti. S výpovědi svědkyně korespondují také **listinné důkazy, poskytnuté z Obecního úřadu v Těšeticích** (č. l. 1268-1274). Již 11. 2 2014 obec Těšetice žádala o provedení opravy místní komunikace (č. l. 1268). Fotodokumentace areálu byla pořízena 5. 8. 2014 (č. l. 1270,1270b). Z šetření obce Těšetice (č. l. 2602-2603) je zřejmé, že bývalý areál firmy XXXXX je skutečně ve zdemolovaném stavu a aktuálně ke dni 31. 1. 2013 rozhodně nesvědčí o tom, že by mohl být jakkoliv využíván. Z uvedených skutečností tedy lze, podle názoru nalézacího soudu, učinit další dílčí závěr o tom, že firma XXXXX neměla žádné skladovací prostory a všechny obchody, které učinila s firmou XXXXX byly obchody fiktivními, o čemž ostatně svědčí o výpisy z mýtných bran, o přepravě dodávek mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, které měl realizovat přepravce **T.C.** jako OSVČ. Zmíněný svědek v přípravném řízení využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat (č. l. 1094 a násl.). V CMR dokladech, které vystavil za přepravu realizovanou ze skladu firmy XXXXX do skladu firmy XXXXX je zřejmé, že přeprava měla být provedena vozidlem s RZ: XXXXX, a to ve dnech, které jsou na CMR dokladech uvedeny. **Vyhodnocením údajů ze systému mýtných bran** (č. l. 2612-2627) však bylo zjištěno, že ve dnech 23. 2., 22. 8., 20. 9., 15. 10. a 16. 12. 2011 se vozidlo této RZ pohybovalo pouze v okolí Prahy. Ve zbývajících dnech, tj. 25. 1., 21. 3., 23. 5., 22. 6., 19. 10., 22. 11. a 29. 11. 2011 se sice vozidlo pohybovalo v okolí Olomouce nebo v okolí trasy Brno – Třebíč, ale nejednalo se o takové trasy, které by mohly skýtat podklad pro závěr, že přeprava byla provedena na trase deklarované v CMR dokladech. Pokud vozidlo projíždělo v blízkosti místa nakládky, nevykázalo, že by zde zastavilo, což by bylo logicky nezbytné proto, aby mohlo naložit hovězí usně. Také shora citované výpisy z účtů společnosti XXXXX, jimiž nalézací soud dokladoval vysoké pravidelné výběry v hotovosti obžalovaným J.P., svědčí o tom, že to byly právě úhrady ze strany firmy XXXXX, které byly na účet připsány a které následně obžalovaný J.P. vybral v hotovosti. Rovněž citovaná emailová komunikace mezi obžalovaným J.P. a zástupcem firmy XXXXX svědčí o tom, že fakturace byla doslova přizpůsobována tomu, jak vyžadoval zákazník, tj. zástupce firmy XXXXX obžalovaný P. H..

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

51. Jak je shora opakovaně uvedeno společnost XXXXX byla dodavatelem hovězích usní pro společnost XXXXX, která pak hovězí usně spíše administrativní formou dodávala společnosti XXXXX **Výpisem z obchodního rejstříku společnosti XXXXX**(č. l. 3032) bylo prokázáno, že firma byla zapsána 20. 7. 2010 s IČO: XXXXX a se sídlem XXXXX. Jejím statutárním orgánem – jednatelem byl od počátku obžalovaný L.H.. Společníky s 50% obchodním podílem byli nejdříve P.R. a firma XXXXX s IČO: XXXXX a stejným sídlem jako firma XXXXX, když od 7. 10. 2011 se tato firma stala společníkem jediným se 100% obchodním podílem. Výpovědi obžalovaných P.H. a L.H., kteří se na činnosti této firmy podíleli, jsou rozebrány shora. **Svědčyně V.G.** byla vyslechnuta v přípravném řízení dne 4. 8. 2013 (č. l. 1086) a pouze uvedla, že se k vedení účetnictví firmy XXXXX nemůže vyjadřovat, neboť tato firma je klientem Š. , jako daňového poradce, u něhož svědkyně pracuje. Vzhledem k povinnosti mlčenlivosti, již nebyla zbavena, nemůže podat svědeckou výpověď. Uvedené skutečnosti potvrdil M.Š., který jménem firmy XXXXX upřesnil podmínky zbavení mlčenlivosti daňového poradce nebo jeho zástupce (č. l. 2586). Účetnictví společnosti XXXXX bylo vydáno orgánům činným v přípravném řízení ještě před vykonáním prohlídky jiných prostor a pozemků v kanceláři firmy XXXXX(č. l. 1533-1535). **Účetnictví** je součástí trestního spisu, jako jeho příloha č. 2, v níž jsou založeny také kopie emailové komunikace P.H.. Tím nalézací soud míní pokyny dávané především jeho spolupracovníkům v otázce vystavování faktur pro společnost XXXXX, jakož i přiřazování faktur od společnosti XXXXX dokonce s vysvětlením, že sám takové faktury ve společnosti XXXXX nechal vystavit. Z chronologického sledu **emailové komunikace** lze zjistit, že k fakturám, vystaveným na společnost XXXXX, mají být vystaveny faktury od společnosti XXXXX, když logice věci by odpovídal na opačný postup (č. l. 210, 239, 334, 341, 351, 354, 358, 359, resp. 362, 363, 367, 377 a 380 vše ve zmíněné příloze č. 2). Nalézací soud již shora stručně citoval závěry znaleckého posudku z oboru kybernetika (č. l. 787), jehož prostřednictvím byly zpřístupněny rozhodné dokumenty, včetně emailové komunikace, původně obsažené v elektronické podobě. Jak je shora uvedeno P.H. dával pokyny J.P., aby vystavoval nebo upravoval potřebné faktury a řešil s ním i otázku úhrady faktur. Tyto důkazy svědčí jednak o aktivním jednání obžalovaného J.P. jménem společnosti XXXXX, ale také o aktivním a cíleném jednání obžalovaného P.H. a ze společnosti XXXXXV souvislosti s rozбором listinných důkazů, týkajících se přepravy hovězích usní od společnosti XXXXX formálně do společnosti XXXXX, resp. až do skladu společnosti XXXXX, poukazuje nalézací soud opětovně na listinné důkazy obsažené v příloze č. 1, sv. 5, a to na č. l. 1547 a násl. Tyto listinné důkazy se týkají přepravy zboží a jsou citovány shora v odůvodnění tohoto rozsudku, které se týká společnosti XXXXX Obžalovaný P.H. vystupoval také jako zástupce společnosti XXXXX v daňovém řízení před Finančním úřadem pro Prahu 1, což je prokázáno **protokolem o místním šetření ze dne 12. 12. 2012** (č. l. 1627 přílohy č. 1, sv. 5). **Rámcovou kupní smlouvu** s firmou XXXXX uzavřel jménem společnosti XXXXX obžalovaný L.H., což je prokázáno stejnopisem této rámcové kupní smlouvy ze dne 4. 1. 2011 (viz č. l. 1610 přílohy č. 1, sv. 5). Stejně tak uzavřel obžalovaný L.H. jménem firmy XXXXX rámcovou smlouvu s firmou XXXXX, a to dne 7. 1. 2011 (č. l. 1583 svazku č. 5, přílohy č. 1). Pro deklaraci obchodů s hovězími usněmi byly vystaveny dvě faktury z 1. 6. 2011 č. XXXXX a č. XXXXX na částky 3.111.982 Kč a 2.958.907 Kč a dále faktura z 30. 6. 2011 č. XXXXX na částku 504.000 Kč (č. l. 1961-1964). Tyto faktury, stejně jako daňové priznání k DPH firmy XXXXX byly rovněž předmětem znaleckého zkoumání. Souhrnně lze konstatovat, že oba obžalovaní, tj. jak P.H., tak L.H. jednali aktivně jménem firmy XXXXX, která byla článkem řetězce obchodních společností simulujících nákup a prodej hovězích usní. Také v případě dodávek zboží mezi prvním článkem řetězce, tj. firmou XXXXX a třetím článkem v pořadí, tj. firmou XXXXX, byla přeprava, byť formálně, vykazovaná společností XXXXX, přepravou fiktivní, neboť fakticky vůbec neproběhla. Tato skutečnost byla prokázána opakovanými výpisy z mýtných bran. Nalézací soud i ve vztahu k této skutečnosti považuje za nezbytné učinit dílčí závěr o tom, že pokud objektivně nebyla prokázána přeprava zboží, je logicky zcela vyloučeno, aby zboží bylo fyzicky dodáno do skladu firmy XXXXX, odkud mělo být navíc, podle vystavených faktur, vzápětí expedováno společnosti XXXXX, resp. přímo

převezeno jejím odběratelům na Slovensko, firmám XXXXX a XXXXX Všechny důkazy, zejména o absenci faktické přepravy, spolu vzájemně korespondují a skýtají podklad nalézacímu soudu pro **konečný závěr** o tom, že řetězec těchto společností vykazoval obchodní činnost s hovězími usněmi pouze formálně a účelově, s cílem dosáhnout zkrácení daně a vyplacení nadměrného odpočtu DPH u posledního článku řetězce na území ČR, a to daňového subjektu firmy XXXXX

52. V závěru skutkových zjištění k bodu I. považuje nalézací soud za podstatné poukázat také na dva důkazy, které považuje za stěžejní pro svoje celkové závěry k této části trestného jednání obžalovaných, a to svědeckou výpověď svědkyně A.M. a znalecký posudek zpracovaný znaleckým ústavem – GT APPRAISAL SERVICES – znalecký ústav a. s., jakož i na výsledcích jeho zástupců u hlavního líčení.
53. **Svědkyně A.M.**, která, jak vyplývá z výše rozebraného výpisu z obchodního rejstříku firmy XXXXX, působila v této firmě jako členka dozorčí rady, byla vyslechnuta u hlavního líčení dne 28. 1. 2019. V přípravném řízení využila svého práva a jako manželka obžalovaného Z. M. ve věci odmítla vypovídat (č. l. 1176). U hlavního líčení však poměrně podrobně popsala vzájemné obchodní vztahy mezi firmou XXXXX, která byla v pozici daňového subjektu a firmou XXXXX, která byla jejím hlavním dodavatelem. Tyto podstatné skutečnosti, potvrzené výpovědí svědkyně A.M. ostatně korespondují i s dalšími důkazy, a to zejména výpovědí obžalovaného Z. M., jakož i shora rozebranými listinnými důkazy. Svědkyně totiž popsala podstatné skutečnosti mezi oběma obžalovanými, tj. M.K., jako zástupcem firmy XXXXX, Z.M., jako zástupcem firmy XXXXX Je zcela zřetelné, že se mezi nimi, resp. jejich firmami nejednalo o běžné obchodní vztahy jako mezi dvěma subjekty, působícími na trhu se stejnou komoditou, tj. hovězími usněmi. Svědkyně A.M. uvedla, že společnost XXXXX zajišťovala pro jejich firmu dodávku hovězích usní, ale také přepravy těchto usní jejich slovenským zákazníkům. Podkladem obchodů byly smlouvy mezi oběma firmami a obchody dále probíhaly na bázi objednávek, dodávek, vystavování faktur apod. Zpracování kompletní administrativy ve firmě XXXXX včetně zaúčtování příslušných účetních dokladů měla na starosti právě svědkyně. A.M. dále uvedla, že na začátku každého měsíce v podstatě od obžalovaného M.K. dostala podklady pro sepsání objednávek, v nichž bylo uvedeno jaké množství a za jaké peníze od nich požaduje dodat slovenský odběratel (pozn. soudu odběratele firmy XXXXX v komoditě hovězích usní byly dvě slovenské společnosti, a to XXXXX a XXXXX). Na základě těchto informací svědkyně sestavila objednávku, nejen na firmu XXXXX, která zboží dodávala jejich firmě, ale také objednávku, která byla mezi jejich firmou a příslušným slovenským partnerem. Když měl obžalovaný M.K. (tj. firma XXXXX) zboží připraveno, potom zpravidla dva až čtyři dny před plánovanou nakládkou zboží pro slovenského odběratele tyto informace sdělil svědkyni, která od něj současně dostala i mezinárodní nákladní list, tzv. CMR doklad. V tomto CMR dokladu již byla vyplněna RZ vozidla a tahače, bylo tam také razítko a podpis dopravce. Svědkyně sama do CMR dokladu doplňovala další údaje, tedy která společnost zboží vypravuje, kde a kdy je termín nakládky, jakož i to, pro kterou společnost je zboží určeno. Před nakládkou jí také právě obžalovaný M. K. dával faktury a dodací listy na zboží, které jménem firmy XXXXX dodal jejich firmě XXXXX Svědkyně následně k těmto fakturám vystavila faktury od společnosti XXXXX pro příslušného slovenského odběratele a také dodací listy. Kromě těchto dokladů do obálky vložila vždy ještě CMR list, jehož jednu kopii si nechala a takto připravenou obálku předala M. K. a ten jí zřejmě dával řidiči, který jel se zbožím na Slovensko. Během týdne jí znovu obžalovaný M.K. přinesl doklady, které svědkyně řádně založila do účetnictví firmy XXXXX A.M. uvedla, že nakládek zboží se účastnila velmi sporadicky, celkově to mohlo být 7krát až 8krát. V další části své výpovědi upřesnila, že se jednalo především o období roku 2012, když dokonce pořizovali pro finanční úřad fotodokumentaci. K dotazu soudu svědkyně vysvětlila, že ve firmě XXXXX byla jednak v dozorčí radě a jednak byla i v postavení zaměstnance, když pracovala v účtárně na kontrolním oddělení a částečně dělala i práci účetní. Obžalovaný M.K. ve firmě XXXXX formálně nijak nefiguroval. Nalézací soud však považuje za významné, k závěrům o trestní odpovědnosti obžalovaného M.K., opakované vyjádření svědkyně o tom, že obchod dělaly

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

v podstatě společně obě firmy. M.K. figuroval však pouze ve firmě XXXXX a byl tedy zástupcem jejich obchodního partnera. Ve firmě XXXXX, jak svědkyně opět výslovně uvedla, obchodování s hovězími usněmi vlastně nikdo neřešil, pouze ona sama na základě podkladů od M.K. připravovala objednávky. Celý obchod řídil M.K. a za firmu XXXXX se na tom nikdo nepodílel. Obě firmy na obchodech, podle tvrzení svědkyně, spolupracovaly, když na počátku se zřejmě její manžel, tj. obžalovaný Z.M., dohodl na podmínkách s M.K.. Svědkyně, shodně jako obžalovaný Z.M., vysvětlila počátek spolupráce jejich firmy XXXXX s firmou XXXXX, kterou zastupoval obžalovaný M.K.. Uvedla, že v době, která předcházela počátkům těchto obchodů s hovězími usněmi, jim ve firmě poklesl obrat, měli problémy s bankami a potřebovali další podnikatelskou činnost, mimo prodeje aut především značky XXXXX a autoservisu. Spolupráci s M.K. však domlouval její manžel, tj. obžalovaný Z.M., a to proto, že potřebovali navýšit obrat společnosti. Při podnikatelských aktivitách v autoservisu i prodeji aut jim totiž významně poklesl obrat a potřebovali obrat navýšit právě proto, aby jim banky poskytovaly i nadále potřebné úvěry. Naproti tomu obžalovaný M.K. měl problémy ufinancovat svoje narůstající obchodní aktivity. Údajně, podle tvrzení svědkyně, měl problém s platební morálkou slovenských odběratelů. V konečném důsledku se tedy domluvili s M.K., že si vzájemně vypomohou. Průběžné nabídky k jednotlivým obchodům ve firmě XXXXX však neřešil nikdo konkrétní. Rozhodnutí o obchodování, tedy o dodávkách hovězích usní každý měsíc, řešil v zásadě M.K., který to dojednal se slovenskými odběrateli. Svědkyně od něj dostala vždy informace o tom, jaké množství slovenští odběratelé chtějí a právě na základě těchto informací od M. K. připravovala objednávky. Byli domluveni, že ke zboží, které se bude touto cestou prodávat na Slovensko, bude nastaven podíl na zisku firmy XXXXX ve výši 3%. Každý měsíc obchody na Slovensku domlouval M. K., který jednal s firmami XXXXX a XXXXX Svědkyně potvrdila opakovaně a jednoznačně aktivní a dominantní roli obžalovaného M.K. v těchto obchodních transakcích. Současně potvrdila ostatně i to, co vyplývá z listinných důkazů a co vysvětlil i obžalovaný Z.M., že firma XXXXX M.K., který dojednal dodávky se slovenskými odběrateli formálně a účetně hovězí usně prodávala nikoliv těmto slovenským firmám, ale právě jejich společnosti XXXXX K vlastní roli firmy XXXXX, tj. činnosti především obžalovaného Z.M., svědkyně sama u hlavního líčení uvedla, že firma XXXXX tyto obchody významně financovala, když firmě XXXXX platila za zboží dříve, než dostala sama zaplacené od slovenských odběratelů. M.K. v rámci činnosti firmy XXXXX tak získal kapitál na nákup dalšího zboží. K fyzickým dodávkám hovězích usní svědkyně také uvedla, že jejich firma XXXXX měla pronajaty skladovací prostory v Okrašovicích u Třebíče, v nemovitosti, kterou vlastnila firma XXXXX, když i tato firma zde měla vlastní skladovací prostory. Svědkyně sama však údajně nikdy nebyla přítomna tomu, když do Okrašovic přijelo auto a skládalo zde zboží. Firma XXXXX v této části skladu údajně skladovala pouze hovězí usně, ale v zásadě sem bylo zboží přivezeno a expedováno slovenským odběratelům v rámci jednoho dne. A.M. rovněž výslovně uvedla, že neviděla osobně, když do skladu firmy XXXXX byly hovězí usně přivezeny a byly zde vyskladněny. Firma XXXXX totiž svoje zboží skladovala ve velké hale, zatímco menší sklad, který byl po levé straně, používala firma XXXXX Svědkyně rovněž neví, od koho firma XXXXX nakupovala hovězí usně, které následně prodávala jejich společnosti XXXXX Nákup usní ve společném obchodu měl na starosti obžalovaný M.K., který tomu, na rozdíl od obžalovaného Z. M. i samotné svědkyně, rozuměl. K dotazu soudu svědkyně znovu podrobně vysvětlila motiv společnosti XXXXX k participaci na těchto obchodech s hovězími usněmi. Opětovně, stejně jako obžalovaný Z.M., potvrdila, že jim klesal obrat ve společnosti a současně ve spřízněné firmě XXXXX bankovní ústav snížil úvěrový rámec proto, že nedosáhli potřebného obratu. Úvěry od bankovních ústavů čerpali nejen pro tuto firmu XXXXX, v níž působil také obžalovaný Z. M. (pozn. soudu v trestní věci vedené u KS v Brně pod sp. zn. 40 T 6/2018 byla firma XXXXX v postavení daňového subjektu analogicky jako v nyní projednávané trestní věci firma XXXXX). Svědkyně dále vysvětlila, že nechtěli získat stejně problematické postavení pro firmu XXXXX a hledali proto další podnikatelské aktivity, aby obrat firmy zvýšili. To byl hlavní důvod toho, proč do obchodu s hovězími usněmi vstoupili, když navíc získali poměrně významný zisk ve výši 3%. O účelovosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

existence řetězce obchodních společností, jakož i o dominantní roli obžalovaného M.K., svědčí opakovaně vyjádření svědkyně o pokynech, které jí M.K. v souvislosti s těmito obchody dával. A.M., podle svého tvrzení, vystavovala podle pokynů M.K. nejen objednávku firmy XXXXX do firmy XXXXX, která byla jejím dodavatelem hovězích usní, ale vystavovala také objednávku, které byla následně vykazována firmou XXXXX a směřovala vůči firmě XXXXX, neboť firma XXXXX od nich hovězí usně odebírala. Svědkyně uvedla, že podle pokynů M.K. do této objednávky, formálně učiněné firmou XXXXX, zapisovala množství usní, které od nich odeberou. Navíc uvedla i podstatnou skutečnost, která svědčí o účelovém přepravování zboží, nikoliv o zdravých obchodních vztazích. A.M. opakovaně potvrdila, že na objednávkách v obou směrech bylo vždy naprosto stejné množství usní. Cena zde byla uvedena podle podkladů, které jí dal M.K., pouze s tím rozdílem, že na objednávku mezi firmou XXXXX a XXXXX cenu ponížila o smluvená 3%, což byla v zásadě provize pro firmu XXXXX K opakovanému dotazu soudu svědkyně připustila, že teoreticky objednávku jménem firmy XXXXX mohla připravit účetní této firmy, ale připravovala ji svědkyně, ačkoliv pracovala ve firmě XXXXX, která byla dodavatelem. M.K. jí před vystavováním těchto objednávek poskytl podstatné informace, tj. údaje o množství a konečné ceně také pro firmu XXXXX Rovněž do CMR dokladů doplňovala svědkyně údaje, které získala od obžalovaného M.K.. Obžalovaný jí CMR doklady předával vlastně předvyplněné. Byla na nich už razítka samotného přepravce včetně RZ. M.K. dokonce zajišťoval přepravu hovězích usní od společnosti XXXXX jejím odběratelům, tj. slovenským firmám XXXXX a XXXXX. Svědkyně se rovněž vyjádřila ke způsobu finanční úhrady za dodané zboží, když uvedla, že v roce 2011 z jejich společnosti XXXXX bylo prováděno asi 80 až 90% plateb v hotovosti a zbytek, tj. 10 až 20% šlo pokladnou. K listinnému dokladu, předloženému obžalovaným Z.M. u hlavního líčení, označenému jako přehled forem úhrad (č. l. 3081), svědkyně u hlavního líčení vysvětlila, že platby probíhaly tak, že ze Slovenska přijel kurýr, tedy člověk pověřený slovenskou společností, který přivezl hotovostní platbu, a to v rádech milionů korun. Důvodem bylo to, že hned při prvním vkladu na účet zjistili, že bankou byl naúčtován poplatek ve výši 1,5% za provedení vkladu. Poté vklad, podle tvrzení svědkyně, prováděl společně vždy její manžel, tj. obžalovaný Z.M. společně s kurýrem. Ve firmě XXXXX o těchto platbách účtovali jako o bezhotovostní úhradě faktury, neboť platba fakticky neprošla pokladnou. K úvěrům firmy XXXXX u ČSOB a. s. svědkyně dále uvedla, že tyto úvěry byly ručeny pohledávkami, a proto sama musela vždy 20. dne v měsíci do banky předkládat aktuální přehled pohledávek. Bankovní pracovnice z toho vypočítala bonitu a stanovila úvěrový rámec, který jim bude banka dále poskytovat. Pro firmu XXXXX tedy bylo důležité, aby měli všechny nebo maximum pohledávek ve splatnosti, protože potom se započítávaly tyto pohledávky pro úvěrový rámec ve výši 100%. Pokud by šlo o pohledávky již po splatnosti, už by se počítaly pouze ve výši 30% nebo vůbec. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje poukázat na shora rozebrané listinné důkazy, vztahující se k jednotlivým obchodům, zejména faktury o dodávkách hovězích usní, z nichž je zcela zřetelné, že faktury byly vystavovány s nezvykle dlouhou dobou splatnosti tří měsíců, a to nejen od společnosti XXXXX jejím slovenským odběratelům, ale i v opačné části řetězce. K dotazu státní zástupkyně svědkyně rovněž uvedla, že když M.K. nutně potřeboval peníze na nákup zboží a naopak oni ve firmě XXXXX měli volné finanční prostředky, poskytl peníze M.K. ještě předtím, než jim přišla platba za dodané zboží od slovenského odběratele. Svědkyně uvedla, že v zásadě v okamžiku, kdy jim byl navýšen kontokorent, měli k dispozici další peníze. Takových plateb, podle jejího soudu, bylo pět až deset v každém roce, a to i ve výši přesahující 1 mil. Kč. Slovenští odběratelé však měli velmi špatnou platební morálku, což bylo příčinou neshod mezi obžalovaným M.K., Z.M. a ostatně i svědkyní a jejím manželem Z.M. totiž neustále apeloval na to, aby se nějakým způsobem věc řešila a M.K. nakonec došla trpělivost a nechal sepsat notářský zápis, na základě něhož byly postoupeny na firmu XXXXX pohledávky firmy XXXXX za firmou XXXXX V účetnictví firmy XXXXX se zaúčtovala nová pohledávka vůči firmě XXXXX v té hodnotě a pohledávka se započítala vůči původně vystaveným fakturám na firmu XXXXX Firmě XXXXX potom tyto peníze na účet poslal M. K.. Svědkyně z těchto přijatých peněz uhradila závazky na firmu XXXXX a firmě XXXXX oznámila, že tyto tři

konkrétní faktury byly postoupeny na firmu XXXXX, aby si tyto údaje zahrnula do svého účetnictví. Smysl takových transakcí spočíval podle svědkyně v tom, že tímto způsobem firmě XXXXX peníze nebyly, ale nemělo to žádný vliv na to, že předtím proběhly jiné platby ze společnosti XXXXX na firmu XXXXX, které byly realizovány ze zdrojů firmy XXXXX, tedy z vlastních peněz nikoliv z peněz, které firma získala ze Slovenska.

54. V přípravném řízení byl zpracován **znalecký posudek z oboru ekonomika, účetní evidence, soudním znalcem Václavem Polokem, včetně doplňků** (č. l. 961-1045, 1046-1054, 1055-1059, 3012-3016). Soudní znalec byl také osobně vyslechnut u hlavního líčení dne 28. 1. 2019, přičemž jeho výslech směřoval především k objasnění základních skutečností, zejména pramenů, z nichž soudní znalec vycházel. Na základě výslechu soudního znalce však nalézací soud dospěl ke zjištění, že znalecký posudek je nepřezkoumatelný, neboť, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku, znalec přinejmenším nedokázal specifikovat zdroje, tj. účetní a daňové doklady, na jejichž podkladě dospěl ke znaleckým závěrům. Část důkazů, z nichž s vysokou mírou pravděpodobnosti, hraničící s jistotou, soudní znalec vycházel, byla orgány činnými v přípravném řízení zajištěna při prohlídce jiných prostor a pozemků, k čemuž neměly policejní orgány soudní povolení. Takto opatřené listinné důkazy byly tedy důkazy nezákonnými. Vzhledem k tomu, že znalecký posudek neobsahuje přesný výčet daňových a účetních důkazů, z nichž soudní znalec vycházel, nebylo možné, ani v rámci jeho výslechu korigovat znalecké závěry a pouze na ty, které by vycházely z procesně řádně opatřených důkazů. Nalézací soud rozhodl proto o přibrání znaleckého ústavu ke zpracování odpovídajícího znaleckého posudku. Tímto **znaleckým posudkem**, který zpracoval **znalecký ústav GT APPRAISAL SERVICES – znalecký ústav a. s., jakož i výslechem zástupců znaleckého ústavu Ivety Filipové a Bc. Martina Hvězdy** u hlavního líčení 8. 3. 2021 a 27. 5. 2021 byly objasněny podstatné skutkové okolnosti, na jejichž podkladě učinil nalézací soud, v kontextu s dalšími důkazy, odpovídající závěry. Vzhledem k mimořádnému rozsahu znaleckého posudku, který je přílohou trestního spisu a obsahuje především zcela přehledné tabulky, skýtající podklad pro odpovídající zjištění znaleckého ústavu a jejich následné vyhodnocení, považuje nalézací soud za adekvátní citovat především závěry znaleckého zkoumání k jednotlivým otázkám, které byly znaleckému ústavu zadány. Zástupci znaleckého ústavu ostatně na závěrech znaleckého posudku setrvali, když v podrobnostech, jak je patrné z obou protokolů o hlavním líčení ze dne 8. 3. 2021 a 27. 5. 2021 detailně odpověděli na otázky procesních stran a znalecké závěry také odpovídajícím způsobem vysvětlili. Nalézací soud proto stručně rekapituluje ta zjištění znaleckého ústavu, které považoval za podstatná pro svoje rozhodnutí.
55. Předmětem skutkového děje a tím i trestné činnosti obžalovaných bylo vytvoření řetězce obchodních společností prodávajících si komoditu hovězí usně, přičemž poslední článek tohoto řetězce vyvážel, podle daňových a účetních dokladů hovězí usně do zahraničí a uplatňoval tyto obchodní případy v rámci jednotlivých priznání k DPH. Na pokyn nalézacího soudu se znalecký ústav zabýval především finanční analýzou každé z pěti společností, které v řetězci působily. Z jeho závěrů vyplývá, že finanční zdraví firmy XXXXX lze jen těžce posoudit, neboť znalci měli k dispozici materiály pouze ke dvěma sledovaným obdobím, a to roku 2010 a 2011. Na základě provedené analýzy finanční situace za tato dvě sledovaná období se však přiklonili k závěru, že s ohledem na vzrůst výsledku hospodaření, vyrovnaným dobám obratu závazků a pohledávek, udržovanou výši likvidity a strukturu majetku a závazků, byl podnik finančně zdravý (bod 2.1.1.4). Ke společnosti XXXXX bylo zjištěno, že finanční zdraví tohoto podniku lze jen těžce posoudit pouze ze dvou sledovaných období. Na základě provedené analýzy finanční situace za dvě sledovaná období se znalci přiklonili k závěru, že vzhledem ke struktuře aktiv, které byly vytvořeny převážně z krátkodobých pohledávek, struktuře pasiv, které byly tvořeny téměř pouze cizími zdroji, nízkým peněžním prostředkům společnosti, vysokým dobám obratu pohledávek a značnému výkyvu mezi sledovanými obdobími, nepovažují tuto společnost ve sledovaném období za finančně zdravou (bod 2.1.2.4). V dalším dílčím závěru (bod 2.1.3.4), který se týkal společnosti XXXXX, lze na základě provedené analýzy finanční situace dojít k závěru, že společnost syntézou nízkých

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

disponibilních peněžních prostředků, vysokého zadlužení společně s vysokým obchodním deficitem, byla ve sledovaném období vystavena vysoké hrozbě neschopnosti dostát svým splatným závazkům – insolvenční. Podnik by tak v tomto období nemohl být vnímán jako finančně zdravý. Znalci poukázali na to, že společnost se také výrazně lišila v době obratu (splatnosti) pohledávek i závazků v porovnání s mediánovou hodnotou odvětví, v roce 2011 o více než trojnásobek, v roce 2012 pak dokonce o více než šestnásobek. U společnosti XXXXX (dílčí závěr bod 2.1.5.4) lze vzhledem ke krátkodobému sledovanému časovému horizontu jen těžce odhadovat finanční zdraví podniku. Až na výjimku v roce 2012, kdy společnost XXXXX vykázala téměř nulový výsledek hospodaření by se společnost XXXXX v letech 2010 a 2012 dala považovat, i přes relativně vyšší zadlužení a nízkou likviditu, za finančně zdravou, vzhledem k vyšší výsledku hospodaření a ukazatelům rentability, které se pohybovaly na úrovni sledovaného období, v případě ROE dokonce i výše. V roce 2012, kdy došlo k výrazně vyššímu zadlužení, zvýšení téměř všech nákladových položek o výrazně více, než o kolik vzrostly tržby, výrazně nižší EBIT marži a nezlepšení situace nízkých finančních prostředků se již společnost pohybovala na hraně solventnosti, kdy byla do velké míry odkázána na doby splatnosti pohledávek a závazků a nemohla tak být považována za zdravý podnik. U společnosti XXXXX znalci z provedené analýzy za tři období konstatovali, že tato společnost byla ve sledovaném období, až na jisté výhrady kvůli vysoké zadluženosti a nízké okamžité likviditě, finančně zdravá. Celkový výsledek hospodaření se v průběhu období postupně zvyšoval společně s vyšším zadlužením a provozní marží. Ukazatele rentability se pohybovaly na úrovni mediánu společností, se kterými byla společnost srovnávána, doby obratu pohledávek a závazků dosahovaly vzájemně uspokojivých hodnot. Z dlouhodobého hlediska by byla pro společnost ve sledovaném období významnou hrozbou vysoká zadluženost z titulu závazků z obchodních vztahů a vůči těmto závazkům velmi nízká výše peněžních prostředků (dílčí závěr bod 2.1.4.4).

K otázce ekonomické opodstatněnosti zapojení všech společností do uvedených obchodů přijali znalci rovněž odpovídající závěry. U společnosti XXXXX uzavřeli, že provozované obchody společnosti nesly svou ekonomickou opodstatněnost. Přesto však nelze přesně určit, jakým způsobem přispěly obchody s hovězími usněmi se společností XXXXX k celkovému zisku společnosti, neboť nejsou známy nákladové vstupy (náklady na prodané zboží) z těchto obchodů. V případě společnosti XXXXX nelze jednoznačně oddělit samostatný obchodní vztah se společností XXXXX, neboť znalcům nebylo dostupné účetnictví této společnosti. Vzhledem k tomu, že údaje v účetních výkazech společnosti XXXXX evidentně nepodávají věrný a poctivý obraz o hospodaření firmy, kvůli nižšímu deklarovanému obratu, než byla samotná fakturace pro společnost XXXXX, nelze určit ekonomickou opodstatněnost z uskutečněných obchodů na základě účetních výkazů. Naproti tomu u společnosti XXXXX byly znalcům dostupné jednotlivé faktury z obchodního vztahu se společností XXXXX i se společností XXXXX a také části účetnictví společnosti XXXXX za rok 2011, proto bylo možno oddělit samostatné obchody s hovězími usněmi od dalších aktivit této společnosti. Znalci uzavřeli, že v roce 2011 celkový zisk z prodeje hovězích usní činil 2.151.000 Kč (zisková marže 2,79%), a proto mohou považovat obchody s hovězími usněmi za ekonomicky opodstatněné, a to i přes skutečnost, že došlo k výraznému nárůstu zadlužení společnosti a také doby splatnosti pohledávek. U společnosti XXXXX dostupné jednotlivé faktury, příp. jejich seznam z obchodního vztahu se společnostmi XXXXX, jako dodavatelů a se společností XXXXX, jako odběratelem. V roce 2011 činily výnosy společnosti XXXXX plynoucí z obchodů s hovězími usněmi ve vztahu k odběrateli XXXXX celkem 133.177.000 Kč, což představovalo 40% celkového obratu společnosti za rok 2011. Celková nákupní cena hovězích usní, souvisejících s jejich prodejem společností XXXXX, činila 129.283.000 Kč. Zisková marže z těchto obchodů tedy v roce 2011 činila 2,92%. Na základě těchto zjištění znalci dospěli k závěru, že tyto obchody s hovězími usněmi lze považovat v letech 2010 až 2011 za ekonomicky opodstatněné. U společnosti XXXXX byly znalcům dostupné jednak faktury z obchodního vztahu se společností XXXXX a také se slovenskými odběrateli firmami XXXXX a

XXXXX za roky 2010 a 2011 a také účetnictví společnosti XXXXX za roky 2010-2012. Na podkladě těchto důkazů mohli znalci oddělit samostatné obchody s hovězími usněmi od dalších aktivit společnosti. V roce 2011 činily výnosy společnosti plynoucí z těchto obchodů s hovězími usněmi ve vztahu k oběma slovenským odběratelům celkem 136.913.000 Kč, což představovalo necelých 80% celkového obrátu společnosti za rok 2011. Externí variabilní náklady související s prodejem hovězích usní těmto slovenským odběratelům činily celkem 133177.000 Kč. Zisková marže z těchto obchodů tak v roce 2011 činila 2,73%. Znalci tedy podle svých zjištění mohou tvrdit, že obchody s hovězími usněmi, provozované společností XXXXX ve spolupráci s dodavatelem firmou XXXXX lze považovat v letech 2010 a 2011 za ekonomicky opodstatněné.

K otázce č. 4 znalci zjistili, že u společnosti XXXXX existuje, s výjimkou měsíce srpen, zjevný nesoulad mezi deklarovanou výší DPH na výstupu v jednotlivých zdaňovacích obdobích leden – prosinec 2011. Je totiž deklarována výše DPH na výstupu v daňových přiznáních diametrálně odlišná od součtu DPH z vydaných faktur, plynoucích ze vzájemného obchodu se společností XXXXX. Znalci z důvodu tohoto nesouladu dospěli k závěru, že dostupné faktury v listinné podobě, vydané společností XXXXX pro společnost XXXXX nejsou zahrnuty v daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období leden – prosinec 2011, které podala společnost XXXXX. U společnosti XXXXX bylo zjištěno, že v roce 2011 vystavila pro společnost XXXXX celkem 24 faktur. Vzhledem k tomu, že není dostupný jmenovitý seznam faktur, jako podklad k DPH k jednotlivým daňovým přiznáním této společnosti za rok 2011, nelze podle závěrů znalců s přesností určit, zda faktury vystavené společností XXXXX jsou zahrnuty v daňových přiznáních za jednotlivé měsíce roku 2011. U společnosti XXXXX naproti tomu znalci dospěli k závěru, že jednotlivé faktury jsou zahrnuty v daňových přiznáních k DPH za všechna čtvrtletí roku 2011. Údaje v seznamech faktur korespondují s údaji uvedenými v daňových přiznáních za jednotlivá čtvrtletí. U společnosti XXXXX bylo porovnáváno celkem 77 faktur, vydaných pro společnost XXXXX a 57 faktur přijatých od společností XXXXX s údaji uvedenými v jednotlivých podkladech k DPH za každý měsíc roku 2011. Po komparaci těchto dokladů dospěli znalci k závěru, že všechny faktury v listinné podobě ze vzájemných obchodů mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, XXXXX a XXXXX jsou zahrnuty v daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2011. Všech 132 faktur je uvedeno v podkladech k DPH a konečná suma tuzemských plnění v podkladech k DPH koresponduje se sumou deklarovaného nároku na odpočet daně z přijatelných zdanitelných plnění od plátců v plné výši i s uvedenou daní na výstupu v daňových přiznáních k DPH. Za podstatné považuje nalézací soud pochopitelně závěry znaleckého ústavu k daňovému subjektu, tj. firmě XXXXX. U této společnosti porovnávali znalci celkem 77 faktur přijatých v roce 2011 od společnosti XXXXX s údaji uvedenými v jednotlivých podkladech k DPH za každý měsíc roku 2011. Po svém zkoumání dospěli znalci k závěru, že všechny faktury v listinné podobě ze vzájemných obchodů mezi společnostmi XXXXX a XXXXX jsou zahrnuty v daňových přiznáních k DPH této společnosti za zdaňovací období leden až prosinec 2011. Všech 77 faktur je uvedeno v jednotlivých podkladech k DPH a konečná suma tuzemských plnění v těchto podkladech k DPH koresponduje s konečnou sumou deklarovaného nároku na odpočet daně z přijatelných zdanitelných plnění od plátců v plné výši. Za podstatné lze pochopitelně považovat vyjádření znalců k otázce daňové povinnosti k DPH společnosti XXXXX za zdaňovací období leden až prosinec 2011 (bod 2.5). Znalci po zkoumání příslušných materiálů shrnutých ostatně v tabulce 2-24 (str. 38/80 znaleckého posudku) konstatovali, že daňová povinnost společnosti XXXXX za zdaňovací období leden až prosinec 2011 za předpokladu, že by do daňových přiznání nebyly zahrnuty faktury uvedené v obžalobě ze dne 14. 6. 2017 přijaté od společnosti XXXXX by byla 28.449 Kč. Citovaná tabulka 2-42 demonstruje rozdíl mezi výší takto vypočtené DPH a výší DPH uvedené v podaných daňových přiznáních. Znalci současně upozornili na rozdílné vyčíslení oproti údajům uvedeným v obžalobě, což pramení z toho, že do daňového přiznání za leden 2011 společnost zahrнула také fakturu č. 150803, která však není součástí seznamu faktur v obžalobě ze dne 14. 6. 2017. V uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

přehledné tabulce je uveden celkový součet DPH z faktur uvedených v obžalobě, a to ve výši 26.587.981 Kč, když současně je zde uveden také součet nadměrného odpočtu DPH uvedený v daňových příznáních (pozn. soudu řádek 65 jednotlivých příznání k DPH, z něhož vyplývá uplatněný nadměrný odpočet DPH), který činí 26.559.532 Kč. Rozdíl mezi těmito dvěma částkami pak činí 28.449 Kč, což je ostatně patrné i z této tabulky, jakož i z dílčího závěru znaleckého ústavu.

V neposlední řadě považuje nalézací soud za důležité zmínit závěry znaleckého ústavu (2.7), které se týkají zaúčtování plateb za dodání zboží do jiného členského státu EU u společnosti XXXXX. V rámci znaleckého zkoumání bylo zjištěno, že firma XXXXX v roce 2011 vystavila 7 faktur na odběratele, a to firmu XXXXX v celkové částce 15.062.873,02 Kč a 52 faktur na odběratele firmu XXXXX v celkové částce 121.861.096,79 Kč. Znalci zjistili, že platby za dodání hovězích usní probíhaly po částech, nepravidelně a po lhůtě splatnosti. Nebylo výjimkou, že k úhradě došlo až 3 a více měsíců po datu splatnosti. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje znovu poukázat na výše citované listinné důkazy, z nichž vyplývá, že již samotná lhůta splatnosti byla stanovena na 3 měsíce. Znalci také poukázali na to, že některé platby probíhaly úhradou přes bankovní účet, některé do pokladny, některé byly hrazeny v eurech, jiné v Kč. Dokonce bylo zjištěno, že v některých případech se jeden účetní doklad, a to bankovní výpis nebo příjmový pokladní doklad vztahoval dokonce k více fakturám najednou. Společnost XXXXX však podle účetního deníku společnosti XXXXX v roce 2011 uhradila všechny faktury za hovězí usně. Společnost XXXXX na podkladě stejného účetního deníku však v roce 2011 uhradila pouze část faktur, a to v celkové výši 69.359.544,26 Kč. V roce 2012 již k úhradám faktur nedocházelo přes bankovní účet nebo do pokladny. Podstatná část pohledávek z těchto faktur za hovězí usně dodané společnosti XXXXX byla účtována interními doklady společnosti XXXXX, a to do nákladů v částce 49.995.093,99 Kč (odpis pohledávek činil 48.710.349,37 Kč a kurzové ztráty 1.284.744,69 Kč).

Bod 2) – trestný čin podplácení podle § 332 trestního zákoníku, trestný čin přijetí úplatku podle § 331 trestního zákoníku a trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku.

56. V bodě 2) obžaloby bylo obžalovaným Z.M. a M.K. kladeno za vinu spáchání trestného činu podplácení, spočívajícího v tom, že poskytovali finanční prostředky a jiné neoprávněné výhody obžalovanému M.K., který působil jako ředitel tehdejšího Finančního úřadu Brno III., v jehož obvodu měly sídlo společnosti XXXXX, v níž působil obžalovaný Z.M., a dále společnost XXXXX, v níž působil obžalovaný M.K.. Jak vyplývá z bodu 1. výroku tohoto rozsudku, byla to právě společnost XXXXX, která opakovaně čerpala nadměrné odpočty DPH, které jí byly vypláceny právě tímto finančním úřadem, jako správcem daně. Obžalovaný M.K. tyto finanční prostředky a jiné neoprávněné výhody v podobě úplatku přijímal. Sám jednal tak, že jako ředitel finančního úřadu porušil svoje povinnosti, nikoliv pouze tím, že podrobně sledoval daňová řízení daňového subjektu XXXXX, ale také se scházel s obžalovaným Z.M., kterého instruoval, jak postupovat v daňovém řízení. Kromě toho na pravidelných poradách zneužíval svého postavení ředitele finančního úřadu, když zpochybňoval zamýšlený postup pracovníků finančního úřadu vedoucí k daňové kontrole a doměření daně. Jeho jednání bylo v podané obžalobě kvalifikováno jako trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku a trestný čin přijetí úplatku podle § 331 trestního zákoníku, zatímco jednání obžalovaných Z.M. a M.K. bylo kvalifikováno jako trestný čin podplácení podle § 332.

Skutková zjištění

57. Také v případě této části trestného jednání byly východiskem skutkových zjištění nalézacího soudu výpovědi obžalovaných, učiněné v přípravném řízení, resp. u hlavního líčení.

58. **Obžalovaný M.K.**, jak je shora uvedeno, v případě skutkových zjištění k bodu 1./ výroku rozsudku se celou dobu hlavního líčení neúčastnil, když dal generální souhlas s jeho konáním ve své nepřítomnosti. Také ve vztahu k bodu 2./ výroku rozsudku byly postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu čteny výpovědi, které obžalovaný M.K. učinil v přípravném řízení dne 19. 3. 2013 a dne 30. 4. 2013 (č. l. 668 a násl., resp. 670 a násl.). Obžalovaný M.K. však v obou případech využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat.
59. **Obžalovaný Z.M.** se trestnému jednání uvedenému v bodě 2) výroku obžaloby i rozsudku vyjádřil především u hlavního líčení dne 22. 10. 2018, když trestnou činnost v plném rozsahu popřel. K zakázce na dřevovýrobu uvedl, že materiál a hodnoty byly evidovány přesně podle vnitropodnikové směrnice. Zaměstnanec firmy XXXXX L.C. vystavoval faktury, které nenavazovaly na žádná předchozí jednání, když o ceně s K. jednal právě obžalovaný. Byli dohodnuti tak, že konečná fakturace bude provedena až po ukončení všech objednaných prací, k čemuž však nedošlo. Objednané práce totiž nebyly nikdy dodělané, protože dne 18. 3. proběhl zásah policejních orgánů, který firmu v podstatě zlikvidoval. Co se týče nábytku, šlo o neprodejné výrobní vzorky. Fakturace, která je zdokladována ve spise, je pouze částečná. Celá hodnota zakázek pro K. byla evidována na účtu výrobku a dofakturována v listopadu 2013. K zakázce č. 11-023 obžalovaný Z.M. dále uvedl, že v obžalobě je chybně uvedena hodnota faktury 11/101 z roku 2011, když správná výše je 63.204 Kč bez DPH. Na faktuře byla odečtena záloha. Zakázka byla dofakturována v listopadu 2013, což není v obžalobě zohledněno. Zakázka je sice uzavřena fakturačně, ale fakticky zůstalo dílo ze strany jejich firmy nedokončeno. Také ostatní zakázky byly dofakturovány v listopadu 2013 a souhrnná fakturace činí 297.613 Kč včetně DPH. Všechny faktury byly uhrazeny, o čemž jsou doklady v účetnictví firmy XXXXX. K dalším zakázkám, které se týkaly opravy vozidel, pro K., resp. jeho manželku obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že tyto opravy vozidel vždy vyřizoval a ukončoval šéf jejich autoservisu K., který měl oprávnění zakázky uzavírat. Obžalovaný sám byl pouze zprostředkovatelem informací mezi tímto šéfem autoservisu a obžalovaným K.. K předání finanční částky v hotovosti obžalovaný dále uvedl, že policie sama našla platné podepsané směnky v trezoru K., což bagatelizuje. Obžalovaný K. v minulosti poskytl obžalovanému finanční prostředky, především pro účely podnikání, a to v zájmu dobrých kamarádských vztahů tak, že půjčky nebyly úročeny a obžalovaný je mohl splácet podle svých možností zcela svobodně. Odposlechy ze dne 5. 9. 2012 prokazují pouze to, že mu M.K. dal v hotovosti částku 300.000 Kč a 3 pytle soli. Odposlech z kanceláře obžalovaného K. ze dne 20. 2. 2013 je interpretováno nepřesně. Manželka obžalovaného totiž K. sdělila, že přijatou hotovost ve výši 4 miliony Kč rozepsala na několik dokladů ve výši 350.000 Kč, avšak K. ji odpověděl nikoliv tak, aby to sama nikde neříkala, ale „to mi S. nevykládej“. Sdělení obžalovaného K. samotnému obžalovanému k jeho dotazům v otázce daňového řízení měly podle jeho názoru stejnou povahu jako kamarádská rada, např. lékaře. Postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu byly u hlavního líčení dne 27. 5. 2021 čteny výpovědi, které obžalovaný Z.M. učinil v přípravném řízení, přičemž k tomuto bodu obžaloby je podstatné zejména jeho vyjádření ze dne 19. 3. 2013 (č. l. 672 a násl.) a ze dne 13. 1. 2017 (č. l. 3065), na které ostatně obžalovaný v rámci své výpovědi u hlavního líčení odkazoval. V první výpovědi dne 19. 3. 2013 obžalovaný podstatně podrobněji vysvětlil, že jej s obžalovaným M.K. pojí dlouholeté přátelství a K. mu proto před více než deseti lety půjčil finanční částku, na kterou mu obžalovaný podepsal směnku. Tuto částku, podle svého tvrzení, postupně vrací v nepravidelných splátkách, které jsou zaměňovány za úplatky od firmy XXXXX. K pracem na vozidlech spoluobžalovaného i jeho manželky L.K. obžalovaný Z.M. vysvětlil, že její vozidlo mělo hodnotu asi 30.000 Kč, a vzhledem k tomu, že nešel zadní stěrač, bylo nutné vyměnit celé zadní sklo, neboť stěrač je součástí tohoto skla. Firma obžalovaného zakázku provedla a šéf autoservisu K. zaslal K. fakturu v hodnotě 20.000 Kč, jejímž předmětem byl právě tento zadní stěrač, výměna oleje a nějaké drobnosti. Pokud obžalovaný sám K. sdělil, aby fakturu nehradil, nebylo to proto, že by mu chtěl věnovat dárek v hodnotě 20.000 Kč, ale protože zadní stěrač vzali z autovrakoviště a on sám si nechtěl dělat problémy s tím, že bude funkční třeba jen týden. Stejně tak mu připadlo trapné nechat si od přítele

uhradit palivové dříví, neboť se jednalo o zanedbatelnou částku, nikoliv o úplatek. Při výrobě nábytku firma obžalovaného účtuje maximální částku 400 Kč za hodinu práce, ale obžalovaný pro zakázku K. tuto částku upravil zhruba na polovinu, a proto byla cena nábytku ponížena. Kromě toho věnoval K. nábytek původně vyrobený pro Itálii, protože to bylo v konečném důsledku neprodejný vzorek. Koupací sud mu pouze zapůjčil jako prototyp. Opakovaně pak obžalovaný uvedl, že pokud K. dal obálky s finančními prostředky, šlo o vratku půjčky. Žádné doklady o tom nemá, neboť všechno bylo založeno na jejich vzájemné důvěře. Obžalovaný také popřel, že by mu obžalovaný K. dával nějaké materiály k daňovému řízení, pocházející z finančního úřadu. Z titulu své funkce ředitel finančního úřadu na něj byl, resp. na jeho firmu, obžalovaný K. daleko přísnější právě proto, že jeho žena L.K. byla 50 % vlastníkem firmy XXXXX a ani jeden z obžalovaných neměl zájem na tom, aby tato firma dělala nějaké podvody. Pokud šéf firmy XXXXX Z. S. dělal pro K. nějaké práce, šlo skutečně o minimální rozsah, neboť přivrtal speciální vrtačkou přesně vyměřené díry, speciální hmoždinkou usadil poličku. Šlo o záležitost několika minut pro odborníka. Rovněž při výslechu dne 13. 1. 2017 (č. l. 3065 a násl.) obžalovaný v plném rozsahu popřel, že by K. někdy poskytoval nějaké nadstandardní služby nebo dokonce úplatky. Veškeré dodané zboží a služby byly ve společnosti obžalovaného řádně zaevidovány a vyúčtovány. Vše bylo zaúčtováno na účtu 112. Oba se současně dohodli, že konečná fakturace bude provedena až po dokončení všech prací. Obžalovaný dále uvedl, že znaleckým posudkem byla stanovena hodnota materiálu pro zateplení chaty K. na částku 110.957 Kč, když faktura z jejich firmy byla vystavena na částku 92.560 Kč. Znalecký posudek dále vyčíslil 1158 hodin práce krát 269 Kč za hodinu. Sazba stanovená znalcem tedy činí 311.502 Kč. Obžalovaný však vysvětlil, že do účtovaných hodin, oproti znalci, neúčtovali hodiny, které zaměstnanci prokazatelně procestovali, což bylo 32 jízd, krát 3 hodiny cesty tam a zpět, krát 3 pracovníci, což činí 288 hodin. Dále do faktury nezahrnuli hodiny, které pracovníci strávili na dílně úpravou materiálu ze skladových zásob, tj. celkem 264 hodin. Podle názoru obžalovaného tedy od rozsahu prací vyčíslených znalcem 1158 hodin je nutné odečíst 288 hodin strávených cestováním, a 264 hodin strávených úpravou skladového materiálu. Zůstatek 606 hodin je třeba násobit sazbou 200 Kč, což je cca 121.200 Kč. Fakturace jejich firmy, včetně DPH, představovala částku 258.649 Kč. Obžalovaný znovu uvedl, že veškeré materiály a služby pro K. byly vedeny v rozpracované výrobě na účtu 112. V závěru své výpovědi obžalovaný uvedl, že se snažil obžalovanému K. jeho manželce, jako svým přátelům, vyhovět v mezích svých možností, a proto práce provedené jeho firmou byly fakturovány pouze v nákladech. To se mu však vždy nepovedlo, neboť např. K. vystavil fakturu v plné výši. Předloženou fakturu č. 11/101 vystavila manželka obžalovaného A.M. (pozn. soudu faktura č. 11/101 založena na č. l. 901 – faktura ze dne 21. 7. 2011 na částku 62.150 Kč pro zakázku 11-023 zateplení chaty, když dne 13. 10. 2010 byla zaplacená záloha 15.000 Kč, která byla odečtena od vyčíslené ceny zakázky 75.884 Kč, stejně jako doprava ve výši 1.305 Kč).

60. **Obžalovaný M.K.** u hlavního líčení dne 22. 10. 2018 rovněž popřel spáchání trestného jednání, které je mu v obžalobě kladeno, a to v plném rozsahu. Obžalovaný uvedl, že tvrzení uvedená v obžalobě proti jeho osobě jsou pouze obecná a v žádném případě nesouvisí s existujícími důkazy, např. dodávka palivového dřeva je, podle jeho názoru, totální marginálie. V samotném odposlechu dne 4. 12. Z.M. sám říkal, že jeden pytlík je na jedno příložen v jeho autosalonu a dřevo mu proto dodá, protože to není žádný problém. Pokud mu v souvislosti s technickou prohlídkou bylo vozidlo z autoservisu obžalovaného Z. M. vráceno s tím, že do něj byl natankován benzin asi za tisíc korun, nevnímal to obžalovaný sám jako úplatek, ale jako kamarádskou výpomoc, jak mu řekl obžalovaný Z. M. s žádostí, aby toto neřešil. Vzhledem k jejich dlouhodobě přátelským vztahům byly podobné pozornosti, a to oboustranné, jakousi samozřejmostí. Podle svého tvrzení obžalovaný nebyl jen příjemcem, ale také poskytovatelem podobných pozorností, protože se Z.M. je pojí kamarádský vztah od poloviny devadesátých let. Obžalovaný mu poskytl v minulosti finanční výpomoc. Součástí spisu jsou také směnky, které Z.M. na tyto půjčky vystavil, a to v průběhu posledních asi patnácti let. Půjčky mu poskytovali jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rodina v zásadě v letech 2002 – 2009 a směnky jsou v nominální hodnotě 2 miliony Kč a 1 milion Kč. Částečně byly finanční prostředky Z.M. poskytovány také prostřednictvím firem manželky obžalovaného, a to firem XXXXX a XXXXX finance, kdy šlo o operativní finanční výpomoc podle potřeb Z.M.. Z.M. byl tedy v posledních cca 15 letech dlužníkem a půjčky splácel podle svých možností. Obžalovaný M.K. dále uvedl, že podle jeho názoru se dne 16. 8. 2012 se Z.M. vůbec neviděli, dne 5. 9. 2012 se zřejmě také fyzicky nepotkali nebo si na to alespoň nevzpomíná. Dne 15. 2. 2013 se zřejmě potkali, protože mu Z.M. přivezl nějaké výrobky. Rozhodně však nešlo o úplatky. Obžalovaný M.K. kategoricky popřel, že by ze strany obžalovaného Z.M., jako úplatek, přijal jakékoli finanční nebo věcné plnění. Rozhodně nepřijal žádné finanční prostředky, které by bylo možné vztahovat k jeho funkci ředitele finančního úřadu a vytvořit tak obžalobou tvrzený prapodivný korupční vztah mezi oběma obžalovanými. Směnky dokládají pouze existenci půjček, které byly Z.M. spláceny. Poté co obžalovaný sám koupil chatu u brněnské přehrady, uzavřel cca v roce 2011 se Z.M. smlouvu o dílo, která se týkala dodávek dřevomontážních prací na této chatě, a také dodávek souvisejícího vybavení. Z.M. v té době neměl údajně pro své zaměstnance žádnou práci, a proto byla tato smlouva oboustranně výhodná. Obžalovaný se nedokáže vyjádřit k tvrzení obžaloby o tom, co znamená pojem výrazně snížené ceny. Znalec, který se vyjádřil k hodinovým cenám truhlářských prací, víceméně potvrdil, že cena, kterou obžalovaný sám akceptoval, hodinové sazbě odpovídá. V zásadě totiž Z.M. měl pro své zaměstnance pokryty režijní náklady na jejich mzdy, což zvláště v zimním období bylo pro něho rovněž výhodné. Naproti tomu obžalovaný M.K. sám šel do této zakázky s určitou mírou rizika, neboť dodavatel v zásadě nebyl prověřený. Obžalovaný Z.M. jim v té době ještě dlužil peníze z půjček a hodnota zakázky byla započtena oproti tomuto jeho dluhu, tedy aby došlo k vypořádání dlouhodobého vztahu dlužník a věřitel. Dodávky byly zachyceny v příslušném účtu v účetnictví společnosti XXXXX, která práce dodávala. Vzhledem k zadržení obžalovaných dne 18. 3. nebyly práce dokončeny a zakázka nebyla proto v konečné výši ani vyúčtována a fakturována. Ke konečnému vyúčtování došlo až v průběhu nebo ke konci roku 2013, kdy byla zakázka i vypořádána. K dotazu soudu obžalovaný M.K. uvedl, že částky ve výši 2 miliony Kč a 1 milion Kč, které jsou uvedeny na zajištěných směnkách, byly fakticky Z.M. půjčeny. Jednalo se o skutečnou výši půjčky bez jakýchkoliv úroků. Peníze pocházely z rodinných úspor. Zda k těmto směnkám byly sepsány smlouvy o půjčce, si obžalovaný dle svého tvrzení nepamatuje, stejně jako si nepamatuje, zda částky 2 miliony Kč a 1 milion Kč pocházející z rodinných úspor, vybrali z nějakého účtu. Manželka obžalovaného v té době úspěšně podnikala, měla tedy slušné příjmy a reálně tyto peníze existovaly. Například dne 6. 11. 2008 z účtu firmy XXXXX poskytla Z.M. půjčku ve výši 1.500.000 Kč, což bylo jako půjčka vykázáno také v účetnictví společnosti. Tato částka 1.500.000 Kč, stejně jako částky, na něž jsou vystaveny směnky, tj. 2 miliony Kč a 1 milion Kč byly určeny buď pro osobní potřebu Z.M. nebo pro potřebu financování nákupu zboží ve společnosti XXXXX, s nímž obchodoval. Kromě firmy XXXXX vlastnila manželka obžalovaného také firmu XXXXX finance a rovněž tato firma dne 9. 7. 2009 poskytla půjčku ve výši 500.000 Kč firmě XXXXX Tyto půjčky byly rovněž vráceny. Ke dni 18. 3., kdy byli oba obžalovaní zadrženi, dlužil Z.M. obžalovanému M.K. 1.100.000 Kč. Z toho 100.000 Kč zbývalo z půjčky, kterou kryla směnka z roku 2002 na částku 2 miliony Kč a 1 milion Kč byla neuhrazená půjčka, krytá touto druhou směnkou na částku 1 milion Kč. Tyto půjčky kryté oběma směnkami vystavenými pro obžalovaného jako fyzickou osobu, byly osobní půjčky ze soukromých peněz. To byl také důvod toho, že dřevomontážní práce mohly být na tento vztah započítány. Veškeré finanční transakce, které probíhaly mezi obžalovaným a Z.M. byly tedy splátkou existujících půjček. Dne 5. 9. 2012, kdy měl obžalovaných převzít od Z.M. částku 300.000 Kč, se s ním však podle svého tvrzení osobně vůbec nesešel. Poznámky, které si k těmto půjčkám vedl, nemá k dispozici, neboť se údajně ztratily při domovní prohlídce. Žádné jiné oficiální dokumenty k půjčkám nebo jejich splátkám však nepožadovali. Smlouva na dodávku nábytku a opravu chaty byla uzavřena ústně. Kancelářský nábytek byl fakturován a zaplacen převodem z účtu společnosti XXXXX. Částka 15.900 Kč za autoservis byla zaplácena dne 13. 12., což bylo doloženo při domovní prohlídce. Obžalovaný rovněž poukázal na výpověď svědka K., šéfa autoservisu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

vedl, že podobným způsobem se běžně různé zakázky uzavíraly, tedy že se konečnému spotřebiteli nefakturovaly. Obžalovaný rovněž popřel, že by jako ředitel finančního úřadu obžalovanému Z.M., resp. jeho firmám mu poskytoval nějaké části spisového materiálu nebo ho instruoval, jak postupovat při daňové kontrole. K vysvětlení uvedl, že zápis v obchodním rejstříku o participaci jeho manželky na činnosti společnosti XXXXX je zápisem pouze deklaratorním, který v žádném případě nezachycuje reálný skutkový stav. Manželka obžalovaného skutečně se Z.M. v roce 2000 jako druhá akcionářka založila firmu XXXXX, ale protože její počáteční představa nebyla naplněna, akcie později prodala. Obžalovaný zcela popřel, že by jakkoliv dohlížel nad správou společnosti XXXXX v daňových řízeních. Pro vysvětlení uvedl, že finanční úřad je rozdělen do několika oddělení, z nichž pro účely tohoto řízení je podstatné oddělení kontrolní a oddělení vyměřovací, které vykonává správu ještě nevyměřené daně. Na vyměřovacím oddělení se v podstatě vyplácí nebo schvaluje vyplacení nadměrných odpočtů DPH. Každé oddělení je podle počtu pracovníků rozděleno do pěti až šesti referátů, přičemž každý z referátů má 6 – 10 pracovníků. Pro správu DPH je podstatný příkaz ředitele, který jasně stanovoval povinnost pracovníků, aby každý nadměrný odpočet ve výši nad 500.000 Kč před jeho vyplacením ověřil. V částce nižší než 500.00 Kč existovala možnost volby pracovníka, jestli bližší ověření bude či nebude provádět. Konkrétní kroky k ověření oprávněnosti čerpání nadměrného odpočtu musely být prověřeny v časovém termínu, přičemž příslušný pracovník musel informovat své nadřízené. V konkrétním případě tímto příslušným pracovníkem byl V.Š. a jeho nadřízenou byla K., která potom buď podala návrh na vyplacení nadměrného odpočtu nebo na nevyplacení, a to vedoucímu oddělení, kterým byl F.. F. v konkrétním materiálu zahrnujícím 30 – 60 případů předkládal svůj návrh buď řediteli nebo zástupci ředitele. Z toho, podle názoru obžalovaného, vyplývá, že neexistovala ani teoretická možnost z jeho strany řízení ovlivňovat nebo do něho zasahovat. Obžalovaný rovněž popřel, že by zpřístupňoval Z.M. listiny ze spisu, který byl veden na daňovém úřadu, neboť takový spis neměl nikdy k dispozici. Pokud s obžalovaným Z.M. vedl diskuzi ve své kanceláři dne 5. 12. 2012 nebo 20. 12. 2013, rozhodně se to netýkalo probíhající daňové kontroly, ale rozboru situace a jeho vlastního výkladu příslušných zákonných ustanovení. Tato debata neměla nic společného s daňovou kontrolou nebo s tím, aby spoluobžalovaného instruoval, jak má v probíhajícím daňovém řízení postupovat. Lze připustit, že s podřízenými obžalovaného probíhala debata na téma institutu zneužití práva, nikoliv však za tím účelem, jak je uvedeno v obžalobě. Tedy aby nedošlo k doměření daně daňovému subjektu XXXXX. Obžalovaný vysvětlil, že institut zneužití práva se běžně v praxi využívá v případech, kdy není možné uzavřít v rámci dokazovacího řízení příslušný případ a správce daně je přesvědčen, že u daňového subjektu není vše v pořádku a v konečném důsledku by mu měla být daň doměřena. Obžalovaný pouze konstatoval, že půl roku po zahájení kontroly je předčasné mluvit o tom, že došlo ke zneužití práva, neboť je nezbytné, aby řízení proběhlo tak, jako vždy, tedy řádným shromážděním veškerých dostupných důkazů. Rozhodně tato debata neměla vést k nedoměření nadměrného odpočtu DPH. Stejný názor jako obžalovaný měl i zástupce ředitele D. a vedoucí oddělení Š.. Není pravdou, že by obžalovaný znevěrohodňoval zpracovatele kontroly a navrhoval personální opatření. Jeho kritika N. a V. vždy vycházela z reality z jejich konkrétních a věcných pochybení, což byl běžný postup při hodnocení pracovníků. Pokud dostal od svého zástupce trestní oznámení, které bylo podáno V., bylo to proto, že postup V. naprosto odporoval postupu platnému u nich na úřadě pro účely podávání trestního oznámení. Za této situace si obžalovaný V. předvolal a ona i zástupce obžalovaného debatu hodnotili naprosto odlišně a V. z jeho kanceláře nakonec odešla. Obžalovaný písemnost vrátil jejímu vedoucímu, aby sjednal nápravu. Anonymní email zasláný dne 6. 2. 2012 na ÚOOZ mohl pocházet pouze od toho, kdo byl u nich na finančním úřadu garantem pro mezinárodní výměnu informací. Tímto zaměstnancem byla V.. Podstatné je rovněž vyjádření V. a Š., kterému byla předložena listina označená jako „Zhodnocení daňového subjektu zařazeného do procesu výběru daňových subjektů ke kontrole“, na němž V. Š. zpochybnil svůj podpis. Přesto na základě této listiny V. zahájila kontrolu společnosti XXXXX

61. Trestné jednání všech tří obžalovaných je však spolehlivě prokázáno důkazy provedenými u hlavního líčení. Pro přehlednost považuje nalézací soud za nezbytné rozčlenit provedené důkazy, tj. svědecké výpovědi, listinné důkazy, event. odborné expertízy do dvou rámcových skupin. První rámcovou skupinu tvoří důkazy, které mají svůj původ v činnosti obžalovaného M.K. na finančním úřadu a druhou rámcovou skupinu tvoří důkazy, které se naopak vztahují k činnosti obžalovaného Z.M. v rámci firmy XXXXX, resp. firmy XXXXX, jejímž prostřednictvím bylo plnění M.K. rovněž poskytováno.
62. Na úvod je však třeba zmínit listinné důkazy objasňující pozici důležitých subjektů. Shora citovaným **výpisem z obchodního rejstříku firmy XXXXX** (č. l. 126) bylo prokázáno, že firma byla zapsána do obchodního rejstříku dne 13. 12. 2000, a to jako akciová společnost s IČO: XXXXX. Ode dne zápisu byl předsedou jejího představenstva obžalovaný Z.M. a předsedkyní dozorčí rady byla jeho manželka A.M.. **Notářským zápisem XXXXX, XXXXX ze dne 6. 11. 2000** (č. l. 2749) pak bylo prokázáno, že zakladateli této firmy byli obžalovaný Z.M. s 50% základního jmění a L.K., rovněž s 50% základního jmění, které ve svém celku činilo 1 milion Kč. Po založení měla firma sídlo na adrese XXXXX, což je prokázáno nejen výpisem z obchodního rejstříku, ale i **Zakladatelskou smlouvou** (č. l. 2752), z níž bylo ostatně zjištěno, že každý ze zakladatelů upsal 5 kusů akcií v hodnotě po 100.000 Kč. **Notářským zápisem ze dne 6. 4. 2004, sp. zn. XXXXX** (č. l. 2766) bylo nejen osvědčeno konání valné hromady, ale pro účely tohoto řízení tím bylo prokázáno, že firma měla nadále dva akcionáře, a to obžalovaného Z.M. a L.K.. Rovněž ke dni 9. 3. 2007, kdy byl sepsán **Notářský zápis XXXXX** (č. l. 2779), který osvědčoval rozhodnutí orgánu právnické osoby – valné hromady společnosti XXXXX byly nadále jejími akcionáři Z.M. a L.K..
63. Mezi podstatné listinné důkazy prokazující postavení obžalovaného M.K. ve finanční správě patří především **Pracovní smlouva** (č. l. 2599) ze dne 29. 12. 1990, kterou bylo prokázáno, že od 1. 1. 1991 obžalovaný nastoupil na pozici vedoucího odborného referenta na finanční úřad Brno-venkov. Z listinného důkazu, označeného jako **Pracovní náplň** (č. l. 2600) ze dne 15. 12. 2003 je zřetelné, že s účinností od 1. 1. 2004 se obžalovaný stal ředitelem Finančního úřadu Brno III. Již ze samotné pracovní smlouvy (č. l. 2599b-odst. 2) je zřejmé, že obžalovaný byl povinen dodržovat naprostou mlčenlivost o skutečnostech, s nimiž přišel do úředního styku nebo s nimiž se seznámil při výkonu práce, a to dokonce i po skončení pracovního poměru. Od 1. 1. 2013 byl obžalovaný M.K. ve funkci, která byla označena jako ředitel územního pracoviště Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj. Ke změně názvu jeho pozice došlo v důsledku reorganizace finanční správy, jak bylo prokázáno **Zprávou generálního finančního ředitelství** (č. l. 2637), a to v souladu se zákonem č. 456/2011 Sb. o finanční správě České republiky ve znění pozdějších předpisů. Právní úprava, která přinesla změnu v územním členění finančních orgánů, však nic nezměnila na pozici obžalovaného jako úřední osoby ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné stručně odkázat na ustanovení § 1 původního zákona č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech, podle něhož soustavu finančních orgánů tvořily mimo jiné finanční úřady. Tyto finanční úřady jako správní orgány vykonávaly správu daní ve vymezených územních obvodech. Podle § 2 odst. 1 písm. a) téhož zákona finanční úřady prováděly mimo jiné správu daní. Zákon č. 531/1990 Sb. byl účinný do 31. 12. 2012, když od 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb. o územních finančních orgánech. Díky tomuto zákonu došlo formálně k reorganizaci soustavy finančních úřadů a ke změně struktury soustavy finanční správy. Podle § 1 tohoto zákona č. 456/2011 Sb. se jedná nadále o soustavu správních orgánů pro výkon správy daní, když finanční úřady nadále představují správní úřady a organizační složky státu. Detailní postup těchto orgánů při správě daní je upraven v daňovém řádu, jako zákon č. 280/2009 Sb. Podle § 1 odst. 2 zákona 280/2009 Sb. představuje správa daní postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Zájem na řádné správě daní, které jsou příjmem státního rozpočtu, je obecným zájmem. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje podotknout, že ostatně se jedná i o zájem chráněný trestním zákonem v ustanovení § 240 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zákoníku, jako **objekt tohoto trestného činu** Obžalovaný M.K., jak je shora uvedeno, měl v inkriminovaném období postavení nejdříve ředitele finančního úřadu Brno III, který se po reorganizaci finanční správy označuje jako Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště Brno III. Je zcela nesporné, že z pohledu trestního práva měl **postavení úřední osoby**, jak je vymezeno v § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se za úřední osobu považuje člen zastupitelstva nebo odpovědný úředník územní samosprávy, orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci.

64. Svědecké výpovědi svědků – pracovníků příslušného finančního úřadu, vyslechnutých v přípravném řízení, byly čteny u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Výpověď obžalovaného M.K. jako ředitele finančního úřadu je rozvedena shora.
65. V inkriminovaném období byl jeho zástupce **M.D.**, vyslechnutý v přípravném řízení dne 10. 4. 2013 (č. l. 1068), který uvedl, že sám s firmou XXXXX nikdy služebně nejednal, i když jméno obžalovaného Z. M. zná. V této souvislosti si dovoluje nalézací soud upozornit na výpověď svědka M.D., který potvrdil, že firma obžalovaného Z. M. byla pronajímatelem prostor jejich Finančnímu úřadu Brno III. Svědkovi je pouze známo, že firma XXXXX měla nějaké nadměrné odpočty DPH, a proto se u ní prováděla kontrola a současně jejich finanční úřad dělal také správu daní pro firmu XXXXX V další části své výpovědi M.D. popsal postup finančního úřadu při čerpání nadměrného odpočtu DPH daňovým subjektem, který je upraven směrnicí z roku 2008. Svědek uvedl, že vyplácení nadměrného odpočtu DPH schvaluje vedoucí referátu. Firmou XXXXX se zabýval referent V.Š. a vedoucím tohoto referátu byla K., které byl nadřízen vedoucí celého oddělení P.F.. U firmy XXXXX probíhal asi dvakrát až třikrát postup při odstranění pochybností nebo vytýkácí řízení, když byly poslány i žádosti o získání informací cestou mezinárodního dožádání. Tyto informace však svědek zjistil od P.F.. Podrobnosti o prováděné kontrole, která trvala asi rok, sám neznal a zjistil je až po zahájení trestního stíhání. Obžalovaný K údajně se svědkem nemluvil o tom, že by měl nějaký vztah k obžalovanému Z. M. nebo k firmě XXXXX Pouze od pracovnice sekretariátu se svědek dozvěděl, že Z. M. byl u obžalovaného, tj. u ředitele, a proto mu nemohou přepojit hovor. Svědek sám se domníval, že se jedná o pronájem prostor. V závěru roku 2012 byl M.D., podle svého vyjádření, svědkem schůzky u obžalovaného M.K., na níž jeho podřízená V. neunesla kritiku a s pláčem odešla. Jednalo se o výtky ve vztahu k nekvalitně podanému trestnímu oznámení na nějakou firmu. Svědek dále vysvětlil, že v té době V. zastupovala R.M.. Obecně bylo zvykem projednávat trestní oznámení na užším vedení, teprve poté návrhatele zpracoval návrh trestního oznámení, které schvaloval vedoucí vymáhacího oddělení a podepisoval ředitel. Trestní oznámení se zpravidla podávalo po právní moci rozhodnutí o doměření daně. Svědek M.D., podle svého vyjádření, nezaznamenal, že by obžalovaný M.K. ovlivňoval průběh vyměřovacího nebo kontrolního řízení u společnosti XXXXX nebo XXXXX Ředitel finančního úřadu mohl dát pokyn nebo doporučení vedoucím oddělení, které jsou mu podřízeny, a neměl by dávat pokyn, jak postupovat v konkrétním řízení. Takového pokynu ze strany obžalovaného si svědek údajně není vědom, stejně jako neví o osobním konfliktu obžalovaného s N.. Pracovníci vyměřovacího oddělení P.F., K. a V.Š. byli rovněž vyslechnuti procesně řádným způsobem v přípravném řízení.
66. **Svědék P.F.** (č. l. 1080) uvedl, že pracoval jako vedoucí vyměřovacího oddělení. Shodně jako svědek M.D. potvrdil, že nadměrné odpočty DPH řešila směrnice ředitele z roku 2008, podle níž správce daně vyhodnotil objem podaných příznání k DPH a navrhl vedoucímu referátu další postup. Správce daně mohl některá příznání vyhodnotit jako bezchybná, tedy v pořádku, a některá příznání k DPH předložil vedoucímu k dalšímu šetření. V případě pochybností pak správce daně zahájil postup k odstranění pochybností. P.F. také potvrdil, že odpočty DPH nad 500.000 Kč se předávaly k posouzení zástupci ředitele, teprve poté mohlo dojít ke schválení platebních poukazů. Platební poukazy do čtyř milionů Kč schvaloval vedoucí referátu, nad čtyři miliony Kč vedoucí oddělení. Ke společnosti XXXXX P.F. potvrdil, že tento daňový subjekt býval veden v tabulce nadměrných odpočtů nad 500.000 Kč. V. Š. prováděl další šetření, avšak nedostatky zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Cca od roku 2010 tuto firmu prověřovalo dále kontrolní oddělení. Tabulku se seznamem firem a odpočtů DPH zpravidla svědek nechával na sekretariátu ředitele, neboť K. se většinou této tabulce věnoval sám, někdy ji prošel za svědkovy přítomnosti. V době nepřítomnosti ředitele projednával svědek tyto skutečnosti s jeho zástupcem M.D.. Podle svého tvrzení si M.F. nevzpomíná, jestli s obžalovaným K. mluvil o společnostech XXXXX nebo XXXXX, O vztahu obžalovaného K. ke Z. M. a firmě XXXXX nevěděl.

67. Na vyměřovacím oddělení působila jako vedoucí referátu právnických osob **svědkyně V.K.**, která v rámci své výpovědi (č. l. 1137) potvrdila, že daňovým subjektem XXXXX se zabýval její podřízený V.Š.. Tento daňový subjekt byl měsíčním plátcem DPH a byla u něj v roce 2010 zahájena daňová kontrola. Daňový subjekt opakovaně vykazoval nadměrné odpočty DPH z titulu úplného osvobození kvůli vývozu do jiného členského státu EU. Daňový subjekt dokládal faktury přijaté, vystavené od společnosti XXXXX V.Š. při svém šetření zjistil, že daňový subjekt splňuje zákonné podmínky, neboť zboží dodával plátcem DPH na Slovensko, předkládal doklady o přepravě a také odběratel daň uvedl. V roce 2012 dokonce proběhla pracovníky finančního úřadu fyzická kontrola ve skladu firmy v Okrašovicích. Na této kontrole byl, kromě V. a Š., také N.. Vyměřovacímu oddělení však nebyl předán žádný zjišťovací nedostatek u tohoto daňového subjektu a nebyla tedy zahájena žádná kontrola před vyměřením, díky které by došlo k zastavení vrácení nadměrného odpočtu DPH. V rámci své výpovědi svědkyně dále vysvětlila, že zpracování daňových příznání v systému ADIS může být zjištěno, že daňový subjekt vykazuje buď neobvyklé údaje nebo vznikne nedůvěra. k transakcím z důvodu rizikové kombinace, případně je uplatňován nadměrný odpočet ve výši nad 500.000 Kč. Zejména v posledním případě se tak provádí místní šetření, a to minimálně 1x za tři měsíce. V jejich oddělení je praxe taková, že každého 15. dne v měsíci vedoucí oddělení vygeneruje přehled údajů z příznání k DPH, v němž je uplatňován odpočet nad 500.000 Kč. Tyto údaje zahrnuté do tabulky se předávají řediteli úřadu, tj. obžalovanému K. nebo jeho zástupci JUDr. D. ke schválení. Teprve po schválení se předávají platební poukazy do účtárny. Platební poukazy do čtyř milionů Kč schvaluje vedoucí referátu, nad čtyři miliony Kč vedoucí oddělení. Tento postup, jak vysvětlili ostatně předchozí svědkové, vychází z vnitřního předpisu Finančního úřadu Brno III. Svědkyně V. K. opakovaně potvrdila, že kontrolu firmy XXXXX prováděl N., avšak sama neví, kdo konkrétně o kontrole byl informován, když kontrola samotná vlastně nebyla ukončena. V případě daňového subjektu XXXXX svědkyně, jako vedoucí referátu právnických osob, nezískala informace od nikoho z kontrolního oddělení, které by vedly k pochybnostem o správnosti uplatňování nadměrných odpočtů DPH. Za zdaňovací období do prosince 2012 neměl správce daně na vyměřovacím oddělení žádné pochybnosti o údajích uvedených v daňovém příznání daňového subjektu. Nemohl proto být platně zahájen postup k odstranění pochybností. Nadměrné odpočty, které byly vyměřovány, byly v zákonné třicetidenní lhůtě vyplaceny. Za zdaňovací období leden a únor 2013 však pochybnosti vznikly, a proto byl zahájen postup k odstranění pochybností, což však už řeší jiné územní pracoviště.
68. Podřízeným svědkyně V.K. byl **svědek V. Š.**, který shodně jako V. K. ve své výpovědi potvrdil, že pracoval jako referent na vyměřovacím oddělení (č. l. 1318). Svědek dostával daňová příznání k DPH společnosti XXXXX a zvažoval, zda vyměří daňovou povinnost či nikoliv. Jednal pouze s obžalovaným Z.M., případně s jeho manželkou, jako účetní. V roce 2010 však přebral spis N. z kontrolního oddělení. Správci daně nevznikly pochybnosti, a proto bylo navrženo vrácení nadměrných odpočtů, které subjekt uplatňoval. V.Š. rovněž potvrdil, že platební poukaz schvalovala V.K.. Obžalovaný M.K. svědka kontaktoval v souvislosti s daňovým subjektem XXXXX pouze jednou, když se dozvěděl o odpovědi na mezinárodní dožádání a chtěl ji přeposlat. Podle názoru svědka byl postup vůči firmě XXXXX standardní, jako u každého jiného subjektu s nadměrným odpočtem DPH ve výši nad 500.000 Kč. Předložení dokumentu označeného jako Zhodnocení daňového subjektu zařazeného do procesu výběru daňového subjektu ke kontrole (č. l. 1323) svědek uvedl, že podpis v rubrice není jeho. Pro přehlednost nalézací soud upozorňuje na to, že zmíněný listinný důkaz představuje doporučení správce daně na kontrolu daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

subjektu XXXXX, proto, že o obchodních transakcích vznikají pochybnosti. Důvodem je například to, jak je ve zprávě uvedeno, že během dvou let se mělo vrátit cca 50 milionů Kč, jako nadměrné odpočty DPH, nebyl k dispozici protokol s objasněním obchodů – uskladnění, doprava, obchodní podmínky apod. Člen představenstva daňového subjektu, Z.M., je majitelem společnosti XXXXX, která měla sama dodávat hovězí usně do Itálie a pravděpodobně je nedodala, neboť italský odběratel je nekontaktní, nepodává daňová přiznání a firma nemá řádné sídlo.

69. Z oddělení kontrolního byli v procesním postavení svědků vyslechnuti vedoucí tohoto oddělení R.M.(č. l. 1146), D.Š., která byla vedoucí tohoto oddělení od 1. 1. 2013 (č. l. 1324), dále vedoucí referátu R.V. a referent N. (č. l. 1211), kteří se rovněž vyjadřovali především k daňovému subjektu XXXXX **Svědék R.M.** uvedl, že při přípravě podkladů pro výběr subjektů do kontrol bylo u společnosti XXXXX zjištěno, že se může účastnit řetězových obchodů za účelem krácení DPH. Akcionářem společnosti byla L.K., manželka ředitele. Kontrola tohoto subjektu probíhala v referátu V. od jara 2012. Cestou mezinárodního dožádání získali na podzim 2012 informace o tom, že obchodní partneři na Slovensku jsou nekontaktní. Svědek potvrdil, že veškeré úkony z prováděných kontrol zaznamenávali do excelové tabulky na disku H, kam měli přístup jednak vedoucí referátu, vedoucí kontrolního oddělení, ale také ředitel finančního úřadu a jeho zástupce. N. v prosinci 2012 provedl výslechy svědků Z.M. a M.K., kteří však nedokázali dostatečně vysvětlit, jakým způsobem obchodovali s hovězími usněmi, které byly předmětem obchodů uvedených v přiznání k DPH. To odůvodňovalo jejich podezření, že daňový subjekt je zapojen v tomto účelovém řetězci firem. Svědek odešel z Finančního úřadu Brno III. dne 1. 1. 2013, avšak kontrola tohoto daňového subjektu ještě nebyla ukončena. Díky výsledkům byla zahájena kontrola druhého daňového subjektu, a to firmy XXXXX, neboť tato firma měla být dodavatelem hovězích usní do firmy XXXXX. Také kontrolu tohoto daňového subjektu prováděli v referátu V. a kontrolou byla pověřena P.. Zprávu o průběhu kontroly, tj. o důkazních prostředcích a jejich vyhodnocení zpracoval N.. Svědek R.M., byť zprávu nečetl, získal informace o výsledcích právě od V. před svým odchodem na konci roku 2012. V tomto řízení pracovali s institutem zneužití práva již od podzimu 2012, což bylo také zaznamenáno na zmíněném disku H, kde byl veden excelový soubor s podstatnými informacemi. Svědek R.M. potvrdil, že výslovně o tom obžalovaného K., jako ředitele finančního úřadu, neinformoval, ale obžalovaný býval přítomen na pravidelných pondělních schůzkách u zástupce ředitele, kde byl popisován průběh činnosti kontrolního oddělení. Obžalovaný M.K. jako ředitel finančního úřadu vyžadoval pravidelnou aktualizaci souboru na disku H, aby měl informace o probíhajících kontrolách. Svědek sám o kontrole firmy XXXXX s obžalovaným hovořil, jednak protože firma byla vybrána do kontroly, jednak proto, že byly odeslány dožádání na slovenské odběratele a bylo zjištěno, že někteří z nich jsou nekontaktní. Obžalovaný se však nikterak nevyjadřoval a svědek podle svého tvrzení neví, že by obžalovaný poskytoval daňovému subjektu nějaké informace. Obžalovaný se ptal spíše obecně, jak kontrola probíhá, když potřebné informace dostal od vedoucího oddělení nebo od pracovníka, který kontrolu prováděl. Svědek R.M. rovněž ve prospěch obžalovaného uvedl, že od něj nezískal žádné informace o tom, že by obžalovaný sám umožnil firmě XXXXX, resp. jejímu zástupci nahlížet do spisu nebo že by jej sám vyzýval k podání důkazních prostředků, případně sám jednání vedl. Za podstatné pro závěry o věrohodnosti jednotlivých důkazů včetně svědeckých výpovědí svědků N. a V. považuje nalézací soud vyjádření svědka R.M. k těmto podřízeným. N. byl, podle jeho názoru, schopný pracovník, stejně jako V., jejíž referát se podílel na složitých kontrolách a dosahoval dobrých výsledků. Právě od ní svědek získal informaci o tom, že akcionářem firmy XXXXX je manželka ředitele finančního úřadu, což ostatně sám ověřil z listinných důkazů. Referát V. byl sice nejhorší v počtu kontrol, ale naopak nejlepší ve výši doměrků na kontrolu. Také od V. se svědek dozvěděl o tom, že v rámci návštěvy kanceláře P. u ní pracovníce Š. a P. viděly návrh zprávy o kontrole firmy XXXXX. Kontrola byla zahájena na jaře 2012, na podzim 2012 začali získávat výsledky mezinárodního dožádání a v prosinci 2012 proběhly výslechy Z.M. a M.K., jako svědků v tomto daňovém řízení. Rovněž svědek R.M. potvrdil, že pravidla pro podávání trestního

oznámení byla taková, že trestní oznámení mělo být podáno po ukončení kontroly a po nabytí právní moci. Když ovšem V. zpracovala trestní oznámení na firmu ICOM, s nímž ředitel, tj. obžalovaný K. nesouhlasil v části týkající se znění odůvodnění, bylo svědkovi doporučeno počkat na ukončení odvolacího řízení. R.M. pak upozornil na to, že V. pravidla pro podání trestního oznámení dodržela. Spor mezi ní a obžalovaným vznikl jen kvůli odůvodnění a proto se také s obžalovaným na podzim 2012 dostala do osobního konfliktu. Na semináři na finančním ředitelství totiž získali informace o tom, že není třeba vyčkávat na právní moc odvolacího řízení a trestní oznámení lze podat již v průběhu kontroly, tj. před nabytím právní moci. Za podstatné považuje nalézací soud i vyjádření svědka o tom, že v lednu 2012 stanovili kritéria pro výběr daňových subjektů k další kontrole a mezi těmito daňovými subjekty byla i firma XXXXX

70. **Svědkyňe D.Š.** (č. l. 1324) od 1. 1. 2013 nastoupila na pozici vedoucí kontrolního oddělení, kterou dříve zastával R.M.. Pozici zastávala do 27. 3. 2013, když byla odvolána v souvislosti s trestním stíháním ředitele úřadu K.. Svědkyně v rámci své výpovědi uvedla, že se pouze okrajově seznámila s daňovými řízeními, které se týkaly subjektů XXXXX a XXXXX. Rovněž tato svědkyně uvedla, že na pravidelných kontrolních poradách se podávaly informace o chodu kontrolního oddělení, a ve zprávách o významných řízeních se vyskytovaly subjekty XXXXX a XXXXX Svědkyně opakovaně sdělovala, že řízení je ve fázi dokazování a obžalovaný K. se vyjadřoval pouze obecně, že řízení musí probíhat bez průtahů s řádným dokazováním. Svědkyně, podle svého tvrzení, neví o tom, že by obžalovaný K. sám vedl jednání s tímto daňovým subjektem nebo dokonce mu poskytoval listiny ze spisu. Se svědkyní nikdy nemluvil o kontaktu s obžalovanými Z.M. a M.K. ani o tom, že jeho manželka byla nebo snad nadále je v nějakém vztahu ke společnosti XXXXX Svědkyně sama informovala obžalovaného pouze ústně o tomto daňovém řízení a o úmyslu N. použít institut zneužití práva, když použití tohoto institutu je výjimečné. D.Š. vysvětlila, že institut zneužití práva vychází z judikatury Evropského soudního dvora a také metodiky finančního ředitelství v Brně. Od svých kolegyně zjistila, že věděly o připravovaném zjištění z kontroly XXXXX u nadřízeného orgánu, což ji překvapilo.
71. Podstatnou svědeckou výpovědí je výpověď **svědkyně R.V.** (č. l. 1330), která pracovala na kontrolním oddělení jako vedoucí referátu. Svědkyně potvrdila, že počátkem roku 2011 získala informace z mezinárodního dožádání k daňovému subjektu XXXXX a pojala podezření, že se jedná o daňový únik. Důvodem bylo zjištění, že dodavatelé byli nekontaktní. Šlo o vývozy hovězích usní a uplatňováno bylo vrácení vysokých částek nadměrného odpočtu DPH. Vzhledem k tomu, že je obvyklé uzavřít kontrolu až po získání odpovědí z mezinárodního dožádání, nikoliv před obdržetím těchto odpovědí, požádala P. o vysvětlení. Od ní zjistila, že na ni byl vyvíjen nátlak a podrobnosti může svědkyni sdělit P.. Od P. pak svědkyně dále zjistila, že se jedná o ředitelovu firmu nebo že ředitel to chce uzavřít. Na přelomu let 2011 a 2012 byl svědkyni přidělen plán kontrol, v němž figurovala i společnost XXXXX, která sem byla zařazena proto, že splňovala tři rizikové faktory. P. však svědkyni sdělila, že posílali jednu žádost o mezinárodní dožádání. Na pokyn vedení to dál nezkoumali a místní šetření uzavřeli bez návrhu na vytýkáci řízení. Svědkyně tedy znovu žádala P. o vysvětlení nestandardního postupu, neboť byly opakovaně vráceny vysoké částky na DPH, a přesto při místním šetření neproběhlo ani protokolární jednání, nebylo zaslání dožádání na dodavatele ani na odběratele, nebyli ověřeni dodavatelé. Běžně se totiž takové úkony dělají. Z výsledku mezinárodního dožádání navíc vyplývalo, že jedním z odběratelů je italská firma, která pravděpodobně neexistuje. Svědkyně dále zjistila, že dodavatelem měla být společnost XXXXX, která je podle mezinárodní kontroly zapojena do podvodného jednání, současně ji zarazilo, že vlastníkem 50 % akcií ve firmě XXXXX je L.K., tj. manželka ředitele. V březnu nebo dubnu 2012 zahájili kontrolu u společnosti XXXXX, protože firma XXXXX byla jejím hlavním dodavatelem a bylo třeba prověřit celý řetězec. V průběhu kontroly se pak potvrdilo, že se jedná o daňový únik se všemi znaky institutu zneužití práva. P. svědkyni potvrdila, že vytýkáci řízení nechtěla u společnosti XXXXX ukončit, protože sama měla podezření na podvodné jednání, ale byla donucena poslat alespoň žádost o mezinárodní dožádání, když do zprávy pak napsala, že podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

tohoto výsledku se provede kontrola. Svědkyně V. potvrdila, že obžalovaný K. na ni sice nikdy neměl požadavky na nestandardní provedení daňového řízení, ale opakovaně jí něco vytýkal, říkal, že nemá pravdu v tom, že by byl dostatek důkazů pro doměření daně apod., a to zejména v souvislosti se společností XXXXX. Když začali na této firmě pracovat, ozval se obžalovaný s tím, že tam figuruje jeho dobrý kamarád V. a co v té kontrole probíhá. Později napsal svědkyni, že to není na doměření, že svědci vše potvrdili. V listopadu 2011 v souvislosti s touto firmou i další firmou pozval svědkyni, aby zjistil, jak toto řízení probíhá. R.V. uvedla, že trvala na tom, že mají dostatek důkazů a obžalovaný nadále jejich postup zpochybňoval tím, že firma nemůže za to, že narazila na podvodníky. Po jejím sdělení, že oba přece velmi dobře ví, že se jedná o podvod, jí obžalovaný K. řekl, že se ještě uvidí, jestli ona sama to prokáže. O přímý nátlak se sice, podle jejího názoru, nejednalo, ale postupem času jí byla kontrola z referátu odebrána pro údajně nevhodné chování k daňovému subjektu, ačkoliv svědkyně sama nikdy s nikým z firmy XXXXX nejednala, ani se zástupcem této společnosti. Na přímý pokyn ředitele bylo řízení předáno do referátu P., ačkoliv svědkyně navrhovala, aby to provedl referát N.. Když R.V. upozornila P. na to, že na ní může být vyvíjen nátlak na uzavření kontroly bez doměrku, sama P. jí odpověděla, že to doměřovat nebude, že proti panu řediteli nepůjde. Svědkyně R.V. uvedla, že v předchozím roce (pozn. soudu – tj. 2012) na ní byl vyvíjen tlak ze strany ředitele, aby odešla na krajský finanční úřad. Ačkoliv to sama neměla v úmyslu, přesto nakonec odešla. Dne 22. 8. 2012 jí obžalovaný odvolal z porady vedení a ve své kanceláři za přítomnosti D.. jí předložil trestní oznámení na daňový subjekt, firmu XXXXX, které sepsal podřízený svědkyně. Zde žádal o vysvětlení, kdy se posílá trestní oznámení, tj. zda před odvoláním nebo po. Svědkyně se snažila mu vysvětlit, že je to podle metodiky GŘ a také podle zákona, ale obžalovaný na ni začal sprostě rvát, aby i s N. tzv. táhla na Náměstí Svobody nebo že je vyrazí. Současně žádal o vysvětlení, proč to posílají do Ostravy. Svědkyně mu vysvětlila, že finanční ředitelství požadovalo, aby se to poslalo na ostravskou expozituru, ale obžalovaný na ni opakovaně křičel, jestli ví, kdo jí šéfuje. Také začal nadávat, že nemají kontroly ani účinnost, všechno dělají špatně, včetně N., přičemž používal vulgárních výrazů mimo jiné proto, že N. zpracoval kontrolu a trestní oznámení na firmu XXXXX, což v konečném důsledku v době výpovědi svědkyně již bylo potvrzeno odvolacím orgánem. Při této schůzce obžalovaný opakovaně na svědkyni křičel a sprostě ji vyzýval, aby i s N. odešla na Náměstí Svobody, protože dělají jen problémy a s nikým problémy nejsou, jen s nimi dvěma. Svědkyně, jak sama potvrdila, se po tomto jednání obžalovaného doslova sesypala a utekla z kanceláře. Sama měla dojem, že obžalovaný, tj. ředitel finančního úřadu má zájem na tom, aby se doměrek u firmy XXXXX neprovedl zejména kvůli společnosti XXXXX, která měla být jednou ze čtyř společností, u níž byla zahájena kontrola z podnětu policie. O společnosti XXXXX jí ostatně kolega, který měl kontrolu provádět, několikrát zmínil, že u této firmy není vůle daň doměřit. V další části své výpovědi svědkyně V. vysvětlila jednak obsah pravidelných pondělních porad, a to shodně jako svědkové shora uvedení, když se vyjádřila i k institutu zneužití práva. Podle názoru svědkyně bylo hlavně povinností obžalovaného sdělit, že má vztah k firmě XXXXX, což obžalovaný neučinil. Z pozice své funkce obžalovaný nesl totiž znaky podjatosti. On sám měl tuto skutečnost nahlásit přímému nadřízenému.

72. S výpovědi svědkyně koresponduje i výpověď **svědka V. a N.** (č. l. 1211), který pracoval v referátu V.. Svědek potvrdil, že na počátku roku 2012 mu V. přidělila návrh na provedení kontroly firmy XXXXX a současně jej informovala o tom, že ve firmě figuruje manželka obžalovaného K., tj. ředitele finančního úřadu. V návrhu však bylo uvedeno, že firma je podezřelá z obchodování v řetězci firem za účelem neoprávněného získání odpočtu na DPH. Svědek provedl standardní kroky, zejména zaslal žádost o mezinárodní dožádání. Na konci roku 2012 byly sepsány průběžné kontrolní výsledky s tím, že se jedná o obchody za účelem neoprávněného získání nadměrného odpočtu. Obžalovaného M. K. svědek nezná a s obžalovaným Z. M. jednal během kontroly, sepisoval s ním protokol apod. Z. M. však s ředitelem úřadu K. jednal v jeho kanceláři asi třikrát a jako zástupce firmy XXXXX byl nahlížen před několika týdny do spisu. Svědek V.N. vyloučil, že by ho K. informoval o tom, že sám zpřístupnil listiny ze spisového materiálu společnosti XXXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

nebo že by vedl nějaké jednání ohledně kontroly, případně vyzýval daňový subjekt k doplnění materiálů. Ani zástupce daňového subjektu, tj. obžalovaný Z. M. v rámci své svědecké výpovědi svědkovi nesdělil, že by ředitele úřadu znal. O jejich vzájemných vztazích neinformoval ani obžalovaný K.. Svědek N. se vyjádřil také k osobnímu konfliktu mezi ředitelem úřadu, tj. K. vedoucí referátu V. v záležitosti trestního oznámení ve společnosti XXXXX. Obžalovaný svědkyni vytýkal údaje uvedené v odůvodnění s tím, že text je nesrozumitelný, je tam špatná adresa, trestní oznámení je podáváno před rozhodnutím odvolání. Svědek sám však takové stanovisko považuje za nesmyslné. Text odůvodnění návrhu na trestní oznámení parafoval R.M. jako vedoucí kontrolního oddělení, V. jako vedoucí referátu a také M., která byla zřejmě vedoucí vymáhacího oddělení. Adresa trestního oznámení byla stanovena podle pokynu nadřízeného orgánu a trestní oznámení bylo podáno standardně po projednání zprávy o kontrole. Průběžné vyhodnocení kontrolní činnosti daňového subjektu XXXXX zpracoval svědek asi v prosinci 2012 a předal ho V.. Jak se koncept této zprávy dostal k P., sám neví, což ostatně sdělil i vedoucí referátu. V souvislosti s výpovědí svědka považuje nalézací soud za nezbytné upozornit i na jeho vyjádření, které zdánlivě s problematikou tohoto daňového řízení nesouvisí. Svědek uvedl, že když v průběhu roku 2012 žádal o povolení k podnikatelské činnosti jako instruktor potápění, předával mu toto povolení sám obžalovaný K., který mu současně sdělil, že si má dát pozor, aby nedošlo k podezření na střet zájmů, že to může někdy vypadat divně, jako když jeho žena pomáhala zakládat se Z.M. společnost XXXXX V závěru své výpovědi se svědek vyjádřil shodně jako předchozí svědkové k institutu zneužití práva, který sice není upraven v zákoně, ale je judikován Nejvyšším správním soudem. Svědek uvedl, že pokud nelze zpochybnit, že zboží bylo dodáno dodavatelem podle daňových dokladů, ale současně existuje řada důkazních prostředků svědčících o tom, že obchody nebyly uskutečněny za účelem řádné ekonomické činnosti, doměří se daň právě na základě tohoto institutu zneužití práva. V konkrétním případě u daňového subjektu XXXXX bylo několik indikátorů pro použití institutu zneužití práva, a to zjištění, že jsou nekontaktní odběratelé, nestandardní způsob úhrady, jakož i to, že část zboží se vrátila k původnímu prodejci, nebyla provedena dostatečná kontrola zboží, nebyl znám původ zboží. Podstatná byla i neorientace obžalovaného Z.M. k problematice jakosti usní. Svědek uvedl, že sám by předpokládal u osoby, která se řadu let zabývá obchodováním s hovězími usněmi, že bude mít základní povědomí o této komoditě. Neznalost daňového subjektu v této oblasti může být jedním z řady ukazatelů o tom, že obchody nebyly uskutečněny za účelem řádné ekonomické činnosti.

73. Další svědkyně – pracovnice finančního úřadu, vyloučená v přípravném řízení se rovněž vyjadřovaly k podstatným skutečnostem, a to zejména ke společnosti XXXXX Tato společnost byla daňovým subjektem, jehož správu vykonával tento finanční úřad. **Svědčyně J.N.**(č. l. 1229) uvedla, že do 30. 4. 2010 pracovala jako vedoucí kontrolního oddělení a od 1. 5. 2010 na vlastní žádost jako vedoucí referátu. Od 1. 3. 2013 se stala zaměstnancem finančního úřadu pro JMK. S oběma společnostmi se setkala jako garant úlohy mezinárodní výměny informací na úrovni DPH. Obžalované M.K. ani Z.M. nezná a obžalovaný M.K. byl její nadřízený jako ředitel finančního úřadu. Svědkyně, podle svého, vyjádření odešla z Finančního úřadu Brno III z důvodu nekomunikace s vedením, tj. s nadřízenou Š., neboť nabyla dojmu, že bude mít sama problém prosadit správné vedení daňových řízení. Současně potvrdila, že má informace o neshodách mezi ředitelem úřadu, tj. obžalovaným K. a V., i když se sama výměny jejich názorů neúčastnila. Sama ví však, že V. šlo o správnou věc, neboť u daňových subjektů, u nichž byla špatně stanovena daň a tím krácen státní rozpočet, usilovala o to, aby došlo k nápravě formou kontroly nebo vytýkáčích řízení. Rovněž svědkyně se vyjádřila k institutu zneužití práva a potvrdila, že vedení Finančního úřadu Brno III nemělo vůli tento institut využívat. Uplatnil ho pouze N. v tomto případě, pokud má svědkyně správné informace. Podle vyjádření svědkyně se jí nestalo, jako vedoucí referátu nebo vedoucí kontrolního oddělení, že by obžalovaný K. nebo někdo jiný z vedení úřadu zasahoval do kontroly, tedy že by požadovali zejména nestandardní vedení této kontroly. Vlastním šetřením zjistila, že manželka ředitele, L.K., figuruje ve společnosti XXXXX, což jí potvrdila V.. Svědkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

sama tuto informaci dál neřešila. Ke společnosti XXXXX se vyjádřila **svědkyně Z.P.** (č. l. 1235), která s ní přišla do kontaktu v rámci vytykácího řízení v rámci daňové kontroly. Podle jejího zjištění subjekt obchodoval zejména s kůží a požadoval nadměrné odpočty. Řízení bylo ukončeno dne 27. 10. 2010, kdy nadměrné odpočty byly vyplaceny. Svědkyně ukončila vytykácí řízení, i když neměla k dispozici všechny odpovědi cestou mezinárodních dožádání. Sama nebyla přesvědčená o tom, že by se peníze měly vrátit, což také vyjádřila v úředním záznamu, ale dostala však příkaz od vedoucí referátu Z. P., aby řízení ukončila bez nálezu. Dle názoru svědkyně to však nebylo rozhodnutí samotné vedoucí referátu, ale řešilo se to i na poradách mezi vedoucími oddělení a vedoucími referátu. Z. P. potvrdila, že se jí takový postup nelíbil, tedy že se peníze musí vrátit, když byly nekontaktní vstupy, byla zahájena kontrola za předchozí období. Problém byl v tom, že dodavatelé byli nekontaktní a bylo důvodné podezření na řetězec společností. Sama kontrolu zahájila v červnu 2010, v době její pracovní neschopnosti v prosinci 2010 kontrolu ukončila její kolegyně, a to bez doměrku. Svědkyně Z. P. potvrdila, že obžalovaný M. K. jako zástupce firmy XXXXX, když přinesl na úřad nějakou písemnost nebo stížnost, nesl to rovnou řediteli finančního úřadu, tj. obžalovanému K.. Ředitel jí potom volal, že dokumenty převzal sám proto, že svědkyně nebyla v kanceláři, což se jí samotné hodně dotklo, neboť to vnímala jako výtka ředitele a navíc si byla jistá, že na pracovišti byla. V kanceláři nesedí sama a takový přístup od M.K. nečekala. Obecně se na úřadě mluví o tom, že není zájem společnost XXXXX urgentně sledovat, navzdory tomu, co svědkyně při své práci zjistila. Svědkyně A. P. (č. l. 1241) pouze potvrdila, že na kontrolním oddělení zahájila v srpnu 2012 kontrolu daňového subjektu firmy XXXXX, jejímž předmětem bylo DPH za rok 2011. Žádný závěr neudělala a rozpracovanou kontrolu předala M., když z finančního úřadu odcházela. Svědkyně Z.P. (č. l. 1235) pak uvedla, že pracovala jako vedoucí referátu, ale ke společnosti XXXXX vedl její referát pouze dožádání. Když k nim byla přeložena firma XXXXX z jiného finančního úřadu, byla rozpracovaná dvě vytykácí řízení. Zahájili proto i kontrolu, ale ke konci roku byli nuceni vytykácí řízení ukončit, přestože se jim ještě nevrátila dožádání, a to proto, že se délka řízení blížila jednomu roku. Kontrola i vytykácí řízení proto byly ukončeny bez nálezu. Daňový subjekt si totiž stěžoval, že řízení trvá více než jeden rok. Správce daně proto vyhodnotil dostupné důkazy a řízení ukončil bez nálezu. Takto bylo rozhodnuto po konzultaci s M. za účasti svědkyně i P., která vedla vytykácí řízení vůči XXXXX a daňovou kontrolu. Svědkyně Z. P. však potvrdila, že určitě byly pochybnosti o uzavření tohoto řízení bez nálezů, ale výsledky dožádání přišly pozdě s tím, že firmy snad byly nekontaktní. Vytykácí řízení však v té době již byla ukončena, a proto nemohlo dojít k opakované kontrole. Svědkyně Z.P. uvedla, že předběžnou zprávu z kontroly firmy XXXXX viděla asi v únoru 2013 u P., která jí sdělila, že ji získala od V.. Svědkyně podle svého tvrzení neviděla žádný pokyn ředitele, kterým by rozhodoval o nadměrném odpočtu.

74. Dalšími stěžejními důkazy, které prokazují především trestné jednání obžalovaných M.K. a Z.M., jsou **zvukové záznamy ze sledování kanceláře obžalovaného M.K.** na finančním úřadu, pořízené v průběhu povoleného sledování. Tyto zvukové záznamy jsou zachycené na CD nosiči z akce XXXXX (č. l. 1760), jejichž přepis je pořízen v úředním záznamu (č. l. 1761-1765). Jedná se o zvukové záznamy několika schůzek, z nichž podstatná je schůzka mezi obžalovanými Z.M. a M.K. dne 5. 12. 2012 v 09.56 hodin. Obžalovaný M.K. jednoznačně instruuje obžalovaného Z. M., jak má v daňovém řízení postupovat, zejména jaké má opatřovat a předkládat podklady, s jakými náležitostmi. Jedná se o ošetření nestandardní situace, kdy opakovaně jsou vkládány vysoké finanční prostředky na účet firmy XXXXX ze strany zahraničního odběratele prostřednictvím tzv. kurýra. Tato skutková zjištění jsou ostatně podstatná i k bodu 1/. rozsudku. Obžalovaný K. podrobně vysvětluje obžalovanému Z. M., jak má vypovídat před finančním úřadem a jak má vysvětlovat, že kurýr přijede s penězi, tyto jsou vloženy do banky, jak má být ošetřeno formálně to, kdo peníze na účet vkládá a zejména jak tyto údaje mají být zaznamenány v účetnictví. Obžalovaný K. spoluobžalovaného instruuje např. o tom, že má tvrdit, že si neuvědomil, že přebírá peníze vlastně přes banku, že mu je někdo přivezl a vložil je na účet apod., když současně by měl ověřit, že peníze nemá na pokladně. V další části dialogu K. sděluje

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

obžalovanému M., že má být schopen zjistit podrobné informace o hovězích usních, které jsou předmětem těchto obchodů, a to detailně z hlediska množství, kvality, specifických znaků apod., aby byl schopen k této komoditě vypovídat, zejména, aby všechno bylo formálně zachyceno včetně způsobu zpracování druhu zvířete, z něhož kůže pochází apod. V této části dialogu obžalovaný K. také instruuje Z. M., jak má vysvětlit hotovostní příjem od svého odběratele apod. Podobné skutečnosti jsou mezi oběma obžalovanými probírány také na schůzce 20. 2. 2013 cca v 09.10 hod. (přepis č. l. 1763). I při tomto rozhovoru především obžalovaný K. instruuje obžalovaného Z.M., jak mají být věci zaúčtovány, jak mají být uvedeny v daňovém přiznání, tedy ve kterém sloupci, pokud se něco platí pokladnou jinou osobou oproti pokladnímu dokladu apod. Na této schůzce je přítomna i manželka obžalovaného A.M., které obžalovaný M.K. rovněž dává pokyny a informace k tomu, jak mají být věci zaúčtovány, ošetřeny a jak se k nim následně má obžalovaný Z. M. vyjadřovat. Ostatně v závěru schůzky K. sděluje, že má být poskytnuto vysvětlení, pokud přijala společnost hotovostní platbu a tato hotovostní platba byla zase poskytnuta dodavateli z důvodu, že banka má neúměrné poplatky za vklady. Údajně stačí, že tam budou poplatky. Podle pokynů obžalovaného K. měla A.M. psát že „z vývoje plateb je zřejmé, že společnost vyvinula úsilí, aby byly platby řešeny bezhotovostním převodem, ale vzhledem k nějakým skutečnostem nebo k liknavosti odběratele bylo nezbytné respektovat část plateb v hotovosti“. Odběratel se dostával do prodlení s úhradou a na základě urgencí a výhrůzek řešil tuto situaci alespoň postupným splácením v hotovosti. Jedná se zřejmě o vysvětlení, které mělo být za firmu XXXXX zasláno správci daně, když K. dále A.M. instruuje o tom, že má shrnout to, co říkal obžalovaný Z.M., že odběratelé konečně platí. Stejně tak tam má napsat, že v roce 2012 a 2013 jsou úhrady kurýrem výjimkou. Ostatně v úvodní části rozhovoru ze dne 20. 2. 2013 je zřejmé, že svědkyně A.M. probírá s obžalovaným K. vlastní úkony směřující k rozepisování plateb ve vysokých finančních částkách, např. 4.000.000 Kč, které vykazuje v dílčích hotovostních platbách po 350.000 Kč. Obžalovaný K. jí předtím instruoval, aby vysvětlovala tento postup tím, že dodržovala denní limit 350.000 Kč a každý den tak platila XXXXX tuto částku. Současně má postup vysvětlit tím, že vložení prostředků na běžný účet je bankou zpoplatněné částkou 5.000 Kč, což je nevhodné. Obžalovaný K. jí dále sděluje, že má poskytnout vysvětlení, které má logiku, že dodavateli bylo placeno takhle a částečná platba v hotovosti byla proto, že daňový subjekt přijal od odběratele peníze a zaplatil dodavateli z toho důvodu, že by jinak došlo k platbě v desítkách tisíc Kč. V další části dialogu, po instrukcích obžalovaného K., jak vůči svědkyni, tak vůči Z. M., sama svědkyně M. připouští, že určité údaje nemůže sdělit N.. Opětovně pak řeší otázku vkladu vysokých peněžních prostředků na účet, resp. vysvětlení správci daně.

75. Další podstatné skutečnosti byly zjištěny ze **záznamu odposlechu telefonických hovorů**, které mezi sebou vedli v různých kombinacích obžalovaní M.K., Z. M. a M. K. (č. l. 1839). Např. v dialogu ze 27. 6. 2012 obžalovaný K. poskytuje obžalovanému Z. M. radu o tom, aby tzv. všechno nafotil se značkou i řidičákem šoféra, aby měl to 100% a také aby u nakládky osobně byl. Z výpovědi obžalovaného Z. M. učiněné u hlavního líčení pak vyplývá, že skutečně začali nakládky hovězích usní v roce 2012 ve skladu firmy XXXXX fotit, aby je doložili finančnímu úřadu. Pracovníci finančního úřadu N. a V. Š. byli dokonce vysláni na služební cestu, aby se v Okrašovicích účastnili nakládky zboží, což v rámci svých svědeckých výpovědí, shora rozvedených, také potvrdili. V rozhovoru z 3. 8. 2012 (přepis č. l. 1840) obžalovaný Z. M. sděluje obžalovanému M. K., že materiály správci daně, tj. N. zašle a zapracuje do nich i názory mužika (čímž je míněno názory obžalovaného M.K., jak ostatně sám Z. M. u hlavního líčení potvrdil). V telefonátu ze dne 17. 8. 2012 v 16.41 hod. (č. l. 1830b) obžalovaný Z. M. informuje obžalovaného M. K. o tom, že není žádný problém, v je dožadání všechno v pořádku a navíc jej žádá, aby probrali sortiment akátové spárovky, protože by se to mělo rozšířit o další komodity, s čímž obžalovaný M. K. souhlasí. Současně obžalovaný Z. M. M. K. sděluje, že „on se začíná zajímat, dohazuje další kšefty, chce obkládat akátem chatu, a to je milion pryč“, a to obžalovaný M., podle svého vyjádření nechce. Dne 4. 9. 2012 (č. l. 1841) obžalovaný M. K. žádá od obžalovaného Z. M. informaci o tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

kdy se mužík (míněno obžalovaný K.) vrátí z dovolené a stěžuje si na to, že musí sám chodit neustále na návštěvy k jeho zaměstnancům a nemůže vydělávat peníze. V telefonátu z 13. 12. 2012 (č. l. 1845) obžalovaný Z. M. výslovně vyzývá obžalovaného K., aby fakturu za opravu vyhodil do koše, aby se s tím nemusel sám otravovat. Obžalovaný K. totiž žádal obžalovaného M., když už mu přišla faktura, aby jeho manželka udělala příjmový pokladní doklad za opravu s tím, že on mu ji zaplatí. Obžalovaný Z. M. mu vysvětluje, že to nemá řešit, protože on tam udělal cirkus a oni to hned uzavřeli, jak to má být. Podstatný je rovněž hovor ze 7. 3. 2013 mezi obžalovanými Z. M. a M.K., v němž opět obžalovaný K. spoluobžalovaného instruuje o tom, že má odeslat věci z banky ke zpracování s tím, že informace musí běžat a není účelem, aby to přišlo v jedné složce a navíc není nezbytné, aby to Z.M. přivezl sám, ale lze to poslat poštou. Obžalovaný Z. M. mu naopak sděluje, že sice byly problémy v Bratislavě se Sejdi (zástupce odběratele S.Š.), od něhož má z 90% všechno potvrzené, ale chybí mu , jehož zástupce zřejmě je v lázních. K. jej žádá, aby poslal alespoň úvodní část, domlouvají se tedy na dalším setkání.

76. Při monitorování kanceláře obžalovaného M.K. byly zachyceny nejen dialogy mezi obžalovanými, ale také záznamy ze schůzek, jichž se účastnil obžalovaný, jako ředitel finančního úřadu, se svými podřízenými. Dne 10. 12. 2013 ve 13.53 hod. u něj v kanceláři byl přítomen jeho podřízený R.M., který obžalovaného informoval o tom, že u firmy XXXXX podřízení pracují s variantou zneužití práva. Když se kontaktovali s odběrateli a zjistili, že všechno zprostředkoval XXXXX, který byl dodavatelem XXXXX a zajišťoval i jeho odběratele. V řetězci jsou nekontaktní i dodavatelé. Obžalovaný K. však tvrdí, že vývozy provedeny byly, opakovaně uvádí, že přímý obchodní partner byl potvrzen, ačkoliv M. poukazuje na výsledky mezinárodního dožádání, které se v některých případech nevrátilo, v některých případech bylo zjištěno, že subjekt je nekontaktní. Obžalovaný však znovu uvádí, že většinou o zneužití práva jde, když nebylo zboží, toto tedy není klasický případ, protože on sám viděl odpovědi na dožádání. Problematiku šetření zužuje na to, aby se řešil jejich subjekt a jeho dodavatele, když odběratele mohou těžko řešit. Na schůzce 4. 2. 2013 ve 12.29 hod. (č. l. 1762 a násl.) jsou kromě obžalovaného K. přítomni i jeho zástupce D. a vedoucí kontrolního oddělení Š., která sděluje informace, zřejmě ze schůzky s obžalovaným M. K., jemuž se nelíbily některé úkony správce daně. Na to totiž obžalovaný K. sděluje, že dotyčný je nemocný člověk, který nemá důvěru ve finanční úřad. V dalším dialogu opět řeší otázku užití institutu zneužití práva a obžalovaný K. poukazuje na to, že když někam pošlou žádost o mezinárodní dožádání, je to na půl roku a musí tedy vědět, co jim to dá. Š. dále poukazuje na to, že dotyčný (zřejmě zástupce daňového subjektu, tj. M. K.) bude tvrdit a přivede svědky, že si platby dávali v hotovosti, tak bude zřejmě v obtížné situaci. Obžalovaný jim vysvětluje, jaký by byl v takovém případě postup, kdyby to byly vklady k platbám v hotovosti. Je tedy zjevné, že opět obžalovaný zpochybňoval postup finančního úřadu stran prověřování, resp. nepřijímání tvrzení daňového subjektu o platbách v hotovosti. Opětovné informace získal od Š. o probíhajícím řízení 11. 2. 2013 ve 13.32 hod. (č. l. 1763), když dokonce zpochybňoval postup N., který správu daňového subjektu vykonával s poukazem na to, že má spoustu kapacit, ale žádné výsledky a naopak vyzdvihuje osobu obžalovaného M. K., jako nesmírně slušného člověka. Podle jeho názoru pochybnosti budou všude, zejména, když jedno dožádání je v pořádku a druhý subjekt je nekontaktní, co z toho lze vyvodit za závěr. Dne 11. 3.2013 (přepis č. l. 1764b) se na schůzce v 11.58 hodin opět setkávají obžalovaný K. s D. a Š. a opět řeší daňové řízení ve vztahu k firmě XXXXX Š. upozorňuje na to, že si přečetla to konstatování bez odůvodnění, proč si myslí a bude to muset přečíst celé, když bude potřeba vyhodnotit, pokud říká, že je to neekonomická transakce. Obžalovaný zpochybňuje výraz neekonomická transakce s tím, že jde o zajímavý výraz, bez konkrétního vysvětlení to nemohou nikam napsat. Podle údajů uváděných Š. zapojení společnosti XXXXX znamenalo pro její odběratele pouze zvýšení ceny o 3%, což byla vlastně marže pro společnost XXXXX Je zcela nemyslitelné, že by odběratelé společnosti XXXXX, pokud by vztahy fungovaly na bázi tržního mechanismu, s tím souhlasili, že se tam včlenil další subjekt. Obžalovaný K. opět upozorňuje na to, že jim nepřísluší posuzovat obsah smluv. Postup N., jako zpracovatele kontroly, jednoznačně

zpochybňuje obžalovaný K. také na poradách 17. 1. 2013 v 10.43 hod. (č. l. 1762b) a 18. 1. 2013 (č. l. 1762b). Na těchto schůzkách se obžalovaný opět sešel s D. a Š.. K dotazu Š. obžalovaný sděluje, že problematika odvolání je záležitostí kontrolního oddělení nikoliv N., když navíc zneužití práva podle vedoucího vyměřovacího oddělení XXXXX jsou nesmysly. Sám neví, jestli mu dokonce něco přes odvolání prošlo. Š. shodně jako obžalovaný konstatuje, že nemá patent na rozum. Obžalovaný naopak poukazuje na to, že evidentním případem tohoto rozhodnutí finančního ředitelství byly speciality V.. Věty, které si však ona sama podtrhla, on osobně nepotřebuje číst, neboť si podtrhl něco jiného a nelze to vytrhávat z kontextu. Š. sděluje, že základní věcí institutu zneužití práva je to, že musí rozkrýt, že se mezi sebou lidé znají, že transakce je domluvená. Obžalovaný však upozorňuje na to, že se musí řešit, kdo je nekontaktní, nikoliv vycházet z toho, že jsou všichni zločinci. Musí se individuálně řešit doprava zboží, platby, banky a s tím je třeba se vypořádat. Dne 18. 1. 2012 D. sděluje, že se N. nemá co odvolávat, jen kdyby došlo ke spáchání trestného činu a dále komunikují o přístupu N., o přístupu M. XXXXX, který údajně vymýšlí zneužití práva přes čtyři kolena a dle D. by mohlo dojít k personální výměně.

77. Další skupinu důkazů tvoří svědecké výpovědi, listinné důkazy a odborné expertízy, které se týkají finančního a majetkového plnění poskytnutého obžalovanému M.K. ze strany obžalovaných Z. M. a M.K..
78. Vzhledem k tomu, že podstatná část plnění v podobě dřevovýrobků a s tím souvisejících prací určených pro obžalovaného M.K. pocházela z firmy XXXXX považuje nalézací soud za nezbytné ve stručnosti odkázat na listinné důkazy, dokumentující postavení této společnosti. **Výpisem z obchodních rejstříků firmy XXXXX** (č. l. 131, resp. 3042) bylo prokázáno, že společnost byla zapsána do obchodního rejstříku 28. 5. 1998 a jejím statutárním orgánem – jediným jednatelem, stejně jako jediným společníkem byl obžalovaný Z. M.. Firma měla sídlo na adrese Lipník č. 10, Lipník u Hrotovic a zapsána byla s IČO: 255 30 194. **Usnesením Krajského soudu v Brně č. j. KSBR 40INS 6585/2014-A-48** ze dne 30. 8. 2016 bylo rozhodnuto o prohlášení konkurzu na tuto společnost, když jejím insolvenčním správcem byl jmenován JUDr. P. Fabián. V souvislosti s postavením společnosti XXXXX považuje nalézací soud za nezbytné odkázat rovněž na **rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2021 sp. zn. 40 T 6/2018**, byť dosud nepravomocný. Z výroku rozsudku je zcela zřetelné, že v pozici obžalovaných ze stejnorodé, ale podstatně rozsáhlejší trestné činnosti daňového charakteru figurovali obžalovaní Z. M. a M. K.. Krácením DPH za období března 2010 až února 2013 měli způsobit celkovou škodu ve výši 54.756.293 Kč. Trestného jednání se měli dopustit právě prostřednictvím daňového subjektu, kterým byla firma XXXXX, když jejím hlavním dodavatelem byla rovněž firma XXXXX. V nyní projednávané trestní věci byli vyslechnuti pracovníci firmy XXXXX, kteří se podíleli na realizaci zakázek v oblasti dřevovýroby pro obžalovaného M.K.. Jejich svědecké výpovědi, učiněné procesně řádným způsobem byly čteny u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu.
79. **Svědék P. M.** (č. l. 1186) potvrdil, že v roce 2011 pracoval jako vedoucí výroby ve firmě XXXXX a zakázku na chatě K. v Brně Bystrci také vedl. Úkolem svědka bylo nejdříve změřit vnitřní prostory, které se měly obkládat smrkovými palubkami. Podle pokynů obžalovaného Z. M. udělali přípravu pro realizaci zakázky v dílně, tedy připravili především materiál. Na zakázce pracovalo 4-5 zaměstnanců, z nichž si vybavuje Z. S., T. J., pana P. a pana H.. Montáž na chatě probíhala přerušovaně cca 3 měsíce a navíc součástí zakázky byly další výrobky, které se postupně přiojednávaly, když šlo o část venkovního obkladu, dokončení verandy, nábytek do sklepa a nějaký koupací sud. Na konci roku 2011 dělali ještě přístřešek. P. M. k této zakázce č. 11-023 uvedl, že její součástí byla především příprava materiálu a dále práce na místě, spočívající především v obložení stěn a stropů, ale také v zateplení pod obkladem. Později byla objednána i okna, aby se uzavřel prostor pod balkónem, který označovali také jako verandu. Na samotné verandě dělali rovněž dřevěnou podlahu. Při první návštěvě chaty s oběma obžalovanými si udělal náčrtky, na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

nichž potom objednával materiál. Tyto náčrtky však nejsou definitivní, protože se dále obkládal prostor u záchodu a v chodbičce. Všechny položky uvedené v zakázkovém listu č. 11-023 byly na chatě použity. Podle názoru svědka uvedený výpočet odpracovaných hodin 1.158 odpovídá provedeným pracem. P. M. dále vysvětlil, že na této zakázce pracovali dlouhodobě, a proto měsíčně dělal zprávy, v nichž byly odpracované časy, což bylo běžné i u jiných zakázek, které dosud nebyly fakturovány. V případě této zakázky vycházeli z dokumentů Z. S. a, který byl mistrem. Přístřešek se dělal dodatečně, a proto byl pravděpodobně vykazován, jako součást jiné zakázky. Faktury, které vystavil, byly předávány účetnímu oddělení. S výpovědí svědka P. M. a koresponduje i výpověď svědka Z. S. a (č. l. 1315), který na této zakázce rovněž pracoval a potvrdil její rozsah. Svědek stručně uvedl, že součástí zakázky bylo i obložení kůlny a výroba a montáž plotu ještě v roce 2010. Všechno bylo určeno pro červený rodinný dům v Brně Bystrci. Svědek potvrdil, že dále dělali pro tohoto zákazníka, tedy K., ještě koupací sud v ceně 30-40 tis. Kč, obložení na zateplení chaty u brněnské přehrady, které odhaduje na cca 100.000 Kč, pivní sestavu garden do 15.000 Kč, vestavnou skříň za 10.000 Kč, přístřešek na náradí do 50.000 Kč, když vyrobili a montovali i dveře, balkónové dveře v celkově odhadované ceně do 50.000 Kč a také obkládali verandu a vyráběli okna rovněž cca za 50.000 Kč. Vedle těchto výrobků a prací svědek tomuto zákazníkovi, tj. K. dovezl palivové dříví v pytlích, šlo o akátové dřevo v objemu asi 50 pytlů po 13 kg a v hodnotě cca 130-150 Kč za jeden pytel. Současně mu vezl i skříňky do pracovny, psací stůl, police, konferenční stůl a také tyto výrobky byly vyrobeny z akátu. Podle jeho odhadu byly v hodnotě asi 50.000 Kč. Po několika letech, asi v roce 2013 dělali ještě udírnu asi za 10.000 Kč. Po výrobě jednotlivých kusů zkalkulovali také hodiny práce a pan C. (pozn. soudu skladník firmy XXXXX) vystavil fakturu na materiál a práci, což poslali do účtárny. Svědek Z. S. vysvětlil, že když je přijata zakázka, u nich na dílně nejdříve vyplní zakázkový list, do něhož se uvedou údaje o zákazníkovi, o tom co se má vyrobit a podle toho se nafasuje materiál. Následně se započítá práce včetně montáže, příp. doprava k zákazníkovi. Takto předem kalkulovaná cena na zakázkovém listu by měla odpovídat faktuře. Nižší být nemůže, neboť by nepokryla náklady. U nich v dílně vedou evidenci pouze zakázkových listů a ve firmě pak faktury vystavuje pan C. nebo paní M.. Z. S. se vyjádřil i k zakázkovým listům. Podle jeho názoru zakázkový list č. 11-023, který si pamatuje, odpovídá odvedené práci i spotřebě materiálu. Stejně tak si pamatuje zakázkový list 12-200 na stojací věšák, který ovšem objednal obžalovaný Z. M.. Pro koho byl tento výrobek určen, si svědek s odstupem času nevybavil. Faktura č. 12/214 je za napytlované akátové dřevo a cena rovněž odpovídá skutečnosti. Jako odběratel je zde uveden Z. M. a K. z toho důvodu, že Z. M. zavolal, že to chce pro K.. Faktura č. 12/128 je za vybavení pracovny. Zde je rovněž jako odběratel uveden Z. M. – K., protože Z. M. opět volal, že to chce pro pana K.. Podle názoru svědka, cena zde uvedená odpovídá a fakturu vystavil opět pan C.. Za podstatné, zejména k následně zajištěným listinným důkazům shodného čísla, považuje soud vyjádření svědka Z. S. o tom, že společnost XXXXX mu nic neříká, neboť pro ni nikdy žádnou zakázku nedělali. Na faktuře č. 11/101 je fakturována částka 62.120 Kč a faktura se vztahuje k tomuto zakázkovému listu 11-023, což však neodpovídá odvedené práci a spotřebovanému materiálu. Svědek vysvětlil, že tato zakázka byla rozsáhlá, týkala se objektu chaty K., kde pracovalo 3-5 dělníků po dobu nejméně 1 měsíce, přičemž jejich hodinová mzda byla asi 400 Kč. Stejně jako společnost XXXXX svědkovi nic neříká firma XXXXX, která figuruje v soupisu faktur vydaných společností XXXXX v souvislosti s fakturou č. 12/214. Jako skladník firmy XXXXX pracoval svědek L. C. (č. l. 1065), který obdobně jako svědek Z. S. potvrdil, že pro každou novou zakázku se založí zakázkový list a po projednání s vedoucím výroby svědek sám vydává ze skladu materiál, event. ho nakoupí, a to vždy ve vztahu ke konkrétní zakázce. Po ukončení zakázky, když se zakázkový list uzavírá, probíhá fakturace zakázky. Na faktuře je vykázáno množství materiálu práce na dílo, dojde i k přepočítání na hodnotu celkového díla. Svědek upozornil, že doprava při provedených pracích se fakturuje zvlášť a píše se na fakturu výjimečně i na zakázkový list. Po informaci, kterou získá z vedení firmy o fakturačním čísle, pod tímto číslem svědek vystaví fakturu, kterou znovu odesílá na vedení firmy, tj. do účtárny ve Stříteži. Za podstatné považuje soud i vyjádření svědka L.C. o tom, že faktury za zakázky v provozovně dřevovýroba v Lipníku, vystavuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

pouze on. Není mu nic známo o tom, že by firma XXXXX měla jinou provozovnu. K zakázkám pro obžalovaného K. svědek uvedl, že pro něj dělali koupací sud v ceně cca 36.000 Kč, dále obložení a zateplení chaty, zalištování skříně, akátovou podlahu, přístřešek, okna a také nějaké práce týkající se zimní zahrady. Celkově šlo o rozsáhlé práce a zakázkový list č. 11-023 z roku 2011, podle jeho názoru, odpovídá provedené práci i spotřebě materiálu. Tomu by měla odpovídat i faktura, která byla vystavena na částku 563.204 Kč bez DPH. Naproti tomu částka 62.150 Kč, uvedená na faktuře č. 11/101 vztahující se údajně k tomuto zakázkovému listu č. 11-023 zakázkovému listu neodpovídá. Svědek L. C. zcela vyloučil, že by tuto fakturu vystavil, když podpis na faktuře nedokázal identifikovat. Opakovaně trval na tom, že k tomuto zakázkovému listu vystavil sám fakturu, a to na částku nejméně 563.204 Kč bez DPH. Naproti tomu u zakázkového listu 12-200 z roku 2012, který se týkal stojacího věšáku, cena odpovídá, stejně jako faktura č. 12/214 za napytlované dřevo a faktura č. 12/128 za nábytek pro K.. Na obou fakturách je uveden jako odběratel Z. M. – K., což svědek opětovně vysvětlil tím, že právě obžalovaný Z.M. volal, že tyto výrobky chce pro K.. Svědek L.C., shodně jako svědek Z.S., uvedl, že společnost XXXXX nezná a pokud tato figuruje na soupisu faktur vydaných společností XXXXX v souvislosti s fakturou č. 12/128, na níž je uvedena částka 2.468.550 Kč, tuto fakturu nevystavil a pro společnost XXXXX nikdy nefaktoval. Naopak, podle jeho názoru, by jako faktura č. 12/128 měla být faktura za nábytek pro K.. Na rozdíl od svědka Z.S. a L.C. vysvětlil, že společnost Obchodní centrum „Z“ zná, neboť ta je propojena s manželkou obžalovaného A.M.. Tato firma totiž v letech 2008-2009 výrobky firmy XXXXX prodávala, ale v roce 2012 s ní již nespolečovali. O jakou by mělo jít zakázku, za kterou však bylo fakturováno 103.728 Kč a 64.560 Kč této firmě, a to fakturami č. 12/214 a 12/206, se svědek vyjádřit nedokázal.

80. S výpovědí svědka L.C. koresponduje i výpověď **svědka A.H.** (č. l. 1090), který rovněž potvrdil, že výrobky pro obžalovaného M.K. vyráběli, tedy šlo o koupací škopek, nějaké lavice, stoly, verandu, přístřešek, obložení s palubkami a také prováděli na nemovitosti izolaci. Svědek na zakázce pracoval jako dělník společně s dalšími čtyřmi až pěti lidmi, mezi které patřili spolupracovníci H., L. P., P. M., Z. S. nebo T. J.. Svědek uvedl, že na zakázku dojížděli denně, i když výjimečně tam někdo přespal. Podle rozsahu práce v počtu 5-6 lidí a klasickém pracovním týdnu šlo o zakázku na jeden až jeden a půl měsíce. Jak ovšem byly práce a materiál fakturovány sám neví.
81. K této zakázce č. 11-023 se vyjádřil i **svědek T.J.** (č. l. 1099), který k rozsahu prací uvedl, že šlo o vnitřní obložení ze smrkových palubek, dále o rekonstrukci dveří a oken, o zimní zahradu, která se stavěla jako přístavek k chatě. Do zakázky však spadl i koupací sud, stůl a lavice do vinného sklípku, přístřešek na dřevo za chatou a také technická místnost. Vedle toho se dělaly dvě skříně, přebrousila se podlaha a provedlo se zateplení chaty. T. J. se vyjádřil i k časovému rozsahu prací, když uvedl, že se zakázkou začali na jaře a dělali to přibližně do podzimu 2011. Shodně jako svědek A. H. také T. J. potvrdil, že zde pracovalo cca 6 pracovníků, a to v průměru 3 na každý pracovní den. Na zakázce se střídali kromě něj také P. M., Z. S., A. H., L. P. nebo kolega H.. T. J. uvedl, že zde strávil doslova desítky dnů, práce dělali 8 hodin denně na dílně a na montáži pracovali 10-11 hodin denně. Na místo zakázky dojížděli prakticky denně.
82. Rozsah prací i spotřebovaného materiálu je prokazován také listinnými důkazy, a to zejména zakázkovými listy a fakturami, které vydal policejním orgánům v přípravném řízení svědek L.C. (viz protokol o vydání věci č. l. 1722 a přílohy č. 3 a 5). Porovnáním podstatných listinných důkazů, tj. vystavených zakázkových listů s údaji uvedenými na fakturách, které se měly k těmto zakázkovým listům vztahovat a v konečném důsledku i se soupisem faktur, vystavených společností XXXXX však bylo zjištěno, že v mnoha případech vystavené faktury, zejména svou cenou neodpovídají údajům uvedeným na zakázkových listech, které lze naopak považovat za relevantní v kontextu se shora rozvedenými svědeckými výpověďmi, jimiž byl prokazován rozsah provedených prací a také vydaného materiálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

- **Fakturou č. 12/128** ze dne 16. 8. 2012 bylo prokázáno, že za police na zeď, konferenční stůlek a přední rošty bylo fakturováno 9.000 Kč dle zakázky č. 12-020 (str. 1, 2 přílohy č. 3). Tato faktura však není zahrnuta v soupisu faktur vydaných společností XXXXX
- **Zakázkovým listem č. 11-045** na akátové židle a stolky byla zakázka vyčíslena na 21.288 Kč po slevě ve výši 10% (str. 4). K tomuto zakázkovému listu se však vztahuje faktura č. 11/075, na níž je uvedena pouze částka 1.500 Kč bez DPH
- **Zakázkový list č. 11-069** na dveře se zárubněmi v předpokládané ceně 51.490,50 Kč (str. 11) zůstal neproúčtováný, neboť k němu nebyla vystavena odpovídající faktura.
- **Zakázkový list č. 11-023** se týká nejrozsáhlejších prací, tj. vnitřního obkladu chaty a oken s předpokládanou cenou 563.204 Kč a dopravou ve výši 38.000 Kč (str. 11). Tomuto zakázkovému listu však odpovídá faktura č. 11/101 na částku 75.844,80 Kč. Rozsah prací i spotřebovaného materiálu byl součástí znaleckého zkoumání, jak bude rozvedeno dále.
- **Zakázkový list č. 11-071** se týkal výroby koupací vany za 30.456 Kč (str. 93), avšak faktura č. 11/085 byla vystavena pouze na částku 22.056 Kč. Rozdíl tedy činí 8.400 Kč, resp. 6.720 Kč bez DPH.
- **Zakázkový list č. 11-040** byl vystaven pro výrobu tzv. garden sestavy, tj. stůl, 2 ks lavice za 11.061 Kč (str. 97). Faktura č. 11/073 však byla vystavena na částku 1.273 Kč bez DPH, z čehož je zřejmé, že rozdíl činí cca 10.000 Kč.
- **Zakázkový list č. 11-074** (str. 103) byl vystaven na výrobu schodů do koupací vany a dvou poliček v ceně 3.583,99 Kč. Druhý **zakázkový list č. 11-072** se týkal výroby stolové desky za 2.877,88 Kč (str. 106). K oběma zakázkovým listům byla vystavena faktura č. 11/086, a to na odpovídající částku 7.755 Kč.
- **Zakázkový list č. 11-082** (str. 108) předpokládal cenu za podlahu a balkon ve výši 16.170 Kč. Tomu odpovídá faktura č. 11/116, která byla vystavena na částku 20.710 Kč, tj. 16.170,98 Kč plus DPH.
- **Zakázkový list č. 12-200** byl vystaven na výrobu věšáku z akátu za 2.790 Kč, čemuž odpovídá faktura č. 12/206 pro K. na částku 2.790 Kč ze dne 23. 11. 2012 (str. 111, 112).
- **Zakázkový list č. 12-216** byl vystaven za dodávku dřeva v hodnotě 600 Kč (str. 115) obdobně jako **zakázkový list č. 12-217** a k oběma zakázkovým listům se pak vztahuje faktura č. 12/214 za 10.424 Kč, která však není uvedena v soupisu faktur.
- **Zakázkový list č. 12-217** se současně týká i montáže poličky za 2.200 Kč (str. 118), která měla být rovněž fakturována fakturu č. 12/214 (str. 119).
- **Zakázkový list č. 124/10** (str. 121) se vztahuje k lištám a obkladu za 5.457 Kč. Faktura k němu doložena nebyla.
- **Zakázkový list č. 121/2010** se vztahoval k výrobě plotového pole za 49.252 Kč, když ani k němu nebyla vystavena faktura (str. 123).
- **Zakázkový list č. 11-046** (str. 132) se týkal výroby akátového stolu a stolku za 33.288 Kč po slevě ve výši 10% a tato zakázka nebyla proúčtována.

- **Zakázkový list č. 11-052** se týkal výroby skříně (str. 139) a **zakázkový list č. 11-054** se týkal akátové podlahy ve výši 70.987,74 Kč (str. 144). Také tyto zakázky nebyly proučtovány.
- **Zakázkový list č. 11-076** se vztahoval k výrobě a montáži přístřešku za 5.800 Kč (str. 48) a nebyl proučtován.
- **Zakázkový list č. 12-001** se týkal další výroby a prací na přístřešku za 47.454,56 Kč (str. 150) a nebyl proučtován.
- **Zakázkový list č. 12-213** (str. 156) se týkal výroby skříně sestavy, pracovního stolu a kontejneru v hodnotě 63.262 Kč. K tomu se vztahuje faktura č. 12/039 ovšem pouze na částku 40.980 Kč a vystavena byla dokonce na firmu XXXXX

83. Pro úplnost lze zmínit, že **Přehled vydaných faktur** je v příloze č. 5, když jednotlivé faktury, zde uvedené, jsou v příloze č. 5ř, stejně jako doklady o platbě v hotovosti a jejich potvrzení (č. l. 2578-2581). K fakturám zde vystaveným, které nalézací soud citoval shora, lze ještě podotknout, že nelze přiřadit ke konkrétním zakázkám faktury č. 11/087 na 12.135 Kč a č. 11/111 na 2.546 Kč vystavené rovněž na obžalovaného K.. Zakázkovými listy rovněž neprochází faktura č. 12/037, vystavená na manželku obžalovaného K., která se nachází v příloze č. 5s. Další zakázkové listy, které byly zajištěny orgány činnými v přípravném řízení, jsou tedy zjevně neproučtované, čímž nalézací soud míní shora uvedené zakázkové listy č. 11-069, 11-046, 11-054, 11-076 a 12-001 v celkové hodnotě 209.020,92 Kč bez DPH. Ve shora citovaném soupisu faktur vystavených ve společnosti XXXXX za rok 2012 (viz příloha č. 5s) nejsou tedy uvedeny faktury č. 12/128, 12/206, 12/214, které měly být vystaveny na firmu XXXXX (faktura č. 12/128) a na firmu Obchodní centrum „Z“ (zbylé dvě faktury č. 12/206 a 12/214), tedy nikoliv na obžalovaného M.K.. V tomto případě další rozdíl činí 22.215 Kč, resp. 18.837,17 Kč bez DPH. Nalézací soud již shora zmínil fakturu č. 12/039, vystavenou pro společnost XXXXX za zmíněnou zakázku č. 12-013 pouze na částku 40.980 Kč, ačkoliv zakázkový list kalkuloval tuto zakázku na částku 63.262 Kč. Souhrnně tak lze konstatovat, že rozdíl mezi pracemi takto kalkulovanými a provedenými pro obžalovaného K., resp. jeho rodinu a pracemi, které jím byly uhrazeny, činí 233.444,93 Kč bez DPH, když nejsou nijak zahrnuty práce na zakázkách podle zakázkových listů č. 124-2010, 121-2010 týkajících se plotu a obložení a dále na zakázkových listech č. 11-052 za výrobu skříní, kde cena není uvedena a č. 12-024, který se týká udírny.
84. Stran svědeckých výpovědí svědků S. a C., kteří se vyjadřovali k některým předloženým listinným důkazům, jakož i skutečným, které nalézací soud zjistil ze samotných listinných důkazů shora rozebraných, lze poukázat na shodné vyjádření obou svědků zejména k hlavnímu zakázkovému listu č. 11-023. Jak svědek S., tak svědek C. shodně potvrdili, že si na tuto zakázku pamatují a fakturovaná cena ve výši 563.204 Kč podle jejich názoru odpovídá rozsahu prací i spotřebovanému materiálu. Shodně se vyjádřili i k faktuře č. 12/214, v níž je uvedena cena za dodané dřevo, k faktuře 12/128, která se týká vybavení pracovny. Tuto fakturu, podle tvrzení svědka S., vystavil právě svědek C. a oba shodně potvrdili, že cena, zde uvedená odpovídá skutečnosti. Stejně tak shodně, avšak v opačném významu, oba svědkové uvedli, že naopak cena 62.120 Kč uvedená na faktuře č. 11/101 neodpovídá skutečnosti. Svědek C. zcela vyloučil, že by tuto fakturu vystavil, neboť vystavoval fakturu podle zakázkového listu, a to nejméně na uvedenou částku 563.204 Kč. Nalézací soud již shora uvedl, že tato sporná faktura č. 12/128 v soupisu faktur vystavených společností XXXXX figuruje jako vystavená pro firmu XXXXX Faktura č. 12/214 figuruje jako vystavená pro společnost XXXXX, když k oběma firmám se svědkové vyjádřili tak, jak je shora uvedeno.

85. Podstatným důkazem pro vyčíslení následku trestného jednání obžalovaných byl také **znalecký posudek, zpracovaný ve stádiu přípravného řízení soudním znalcem z oboru ekonomika, ceny a odhady** (č. l. 888-925), který byl čten u hlavního líčení 7. 11. 2018 postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu. Úkolem soudního znalce bylo vyčíslit cenu prací a použitého materiálu vše na úpravě objektu XXXXX v Brně Bystrci. Jednalo se o zakázku, která byla ve firmě XXXXX vedená především pod zakázkovým listem 11-023. Z obsahu znaleckého posudku vyplývá, že znalec vycházel nejen ze svědeckých výpovědí svědků, kteří na zakázce pracovali, ale také z předložených listinných důkazů, zejména faktury, zakázkového listu a dalších materiálů, které jsou přílohou tohoto znaleckého posudku. Ve vztahu k zakázce č. 11-023 pak uzavřel, že cena této zakázky byla 438.728,15 Kč bez DPH. Současně se vyjádřil i k předložené faktuře č. 11/101, kterou byla fakturována částka 51.792 Kč. Tato faktura by svojí výší pokryla pouze 52% nákladů na materiál vydaný ze skladu právě ve vztahu k této zakázce 11-023 a vůbec by nezohlednila náklady na mzdy pracovníků a s tím související odvody, režijní výrobní náklady, režijní správní náklady, ani zisk zhotovitele. Současně poukázal na to, že je fakturována pouze jedna pracovní cesta a v takovém případě by musela být zakázka vlastně úplně minimální, což neodpovídá rozsahu prací, které popsali svědkové. V případě, že by snad tato částka 51.792 Kč měla odpovídat pouze nákladům na mzdy pracovníků, kteří měli odpracovat 1.158 hodin, potom by hodinová mzda vycházela cca 43,79 Kč. V uvedené době však nejnižší mzda představovala částku 178 Kč pro profesu – nekvalifikovaný kopáč. Vedle toho výše fakturované částky nekoresponduje s množstvím vydaného materiálu, počtem pracovníků i množstvím odpracovaných hodin. Za tuto cenu, podle názoru soudního znalce, není schopna zdravě fungující firma zakázku takového rozsahu provést. Zjištění soudního znalce korespondují se zjištěním nalézacího soudu. Soudní znalec poukázal na duplicitu faktur pod stejným číslem 11/101 vystavených ve společnosti XXXXX, a to v jednom případě na částku 51.792 Kč a ve druhém případě na částku 585.505 Kč. Jestliže tedy obžalovanému M.K. bylo fakturováno pouze 51.792 Kč bez DPH, pak rozdíl oproti ceně, kterou za tuto zakázku stanovil soudní znalec, tj. částce 438.728,15 Kč bez DPH, činí 386.936 Kč.
86. Výše uvedená faktura č. 11/101 byla také předmětem znaleckého zkoumání, které provedl znalecký ústav firma GT APPRAISAL SERVICES – znalecký ústav, jehož zástupci byli vyslechnuti také u hlavního líčení, jak je uvedeno v souvislosti se skutkovými zjištěními k bodu 1/. Předmětná faktura byla předmětem jejich znaleckého zkoumání v souvislosti s otázkou č. 9. Úkolem znaleckého ústavu bylo vyjádřit se k tomu, zda je v účetnictví společnosti XXXXX tato faktura zahrnuta a zda se jedná o fakturu konečnou nebo zálohovou, resp. kdy, v jaké výši a jakou formou proběhly platby této faktury. Při analýze podkladů znalci v účetním deníku společnosti XXXXX zjistili, že v roce 2011 je zde zaúčtována faktura, jako tržby za prodej vlastních výrobků, na částku 62.150 Kč (včetně DPH ve výši 10.357,80 Kč). Jedná se o zaúčtování konečné faktury (pozn. soudu 62.150 Kč = 51.792 Kč plus 10.357,80 Kč DPH). Jedná se o fakturu ve verzi, která je založena ve spise na č. l. 901 a 3114. Současně se znalci zabývali druhou verzí této faktury, která je ve spise založena na č. l. 900, a to rovněž pod číslem 11/101. Tato faktura je vystavena na částku 702.605 Kč včetně DPH. Podle zjištění soudních znalců tato faktura není zaúčtována v účetních denících společnosti XXXXX za roky 2010, 2011, 2012 a 2013. K předchozí verzi faktury zaúčtované v roce 2012, tj. na částku 62.150 Kč pak dále znalci z údajů v účetním deníku a v pokladní knize zjistili, že faktura byla hrazena v hotovosti do pokladny. Tomu ostatně odpovídá přehled účetních operací zahrnutý v tabulce č. 2-46 (str. 46 zn. posudku).
87. V další části znaleckého úkolu při odpovědi na otázku č. 10 se znalci zabývali fakturami společnosti XXXXX založenými v příloze č. 3 trestního spisu, které porovnávali s výčtem faktur této společnosti, které jsou uvedeny v soupisu vystavených faktur (viz příloha č. 5o). Obě skupiny faktur systematicky zařadili do přehledných tabulek, které znalci vzájemně porovnali. Z porovnání údajů uvedených v tabulkách (tabulka č. 2-47 faktury v příloze č. 3, tabulka 2-48 faktury uvedené v soupisu faktur) zjistili, že faktury založené v příloze č. 3 spisu nejsou zahrnuty v soupisu vystavených faktur, který je založen v této příloze. Jak nalézací soud uvedl shora, jedná se mj. o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

fakturu č. 12/128 k zakázce č. 12-020, dále o fakturu č. 12/206 k zakázce č. 12-200 a fakturu č. 12/214 k zakázce 12-216 a 12-217. Ve všech těchto případech figuruje jako odběratel obžalovaný Z. M. a obžalovaný K.. V další části znaleckého úkolu znalci porovnali údaje uvedené v knize vydaných faktur z roku 2012 a 2013 a zjistili, že pod čísla faktur založených v příloze č. 3 spisu (viz tabulka 2-47) jsou v samotném účetnictví společnosti XXXXX evidovány faktury na jiné částky, jiné odběratele a navíc faktury vystavené v jiný den. Rovněž tato zjištění znalci přehledně uvedli v tabulce č. 2-49. Tato dílčí skutková zjištění nalézací soud citoval shora, avšak považuje za podstatné znovu rekapitulovat, že se jedná o fakturu č. 12/128 na částku 2.468.550 Kč, která figuruje jako vystavená pro firmu XXXXX, dále se jedná o dvě faktury vystavené pro odběratele společnost XXXXX, a to číslo 12/206 na částku 103.728 Kč a 12/214 na částku 10.760 Kč. Znalci prověřili rovněž zaúčtování faktur založených v soupisu (viz příloha 5o) podle účetního deníku společnosti XXXXX v letech 2011 a 2012 a zjistili, že faktury byly zaúčtovány do výnosů společnosti XXXXX. Rovněž tato zjištění zahrnují do přehledné tabulky č. 2-50. V závěru této části znaleckého zkoumání (otázka 11) se znalci zabývali fakturami vystavenými společností XXXXX pod čísly 13/101, 13/102, 13/103 a 13/104 (č. l. 3100-3103) a upozornili na to, že na těchto fakturách není jednoznačně specifikován druh zboží nebo služby, za kterou bylo fakturováno. Nalézací soud podotýká, že jde o faktury od firmy XXXXX pro obžalovaného M.K. z období listopadu 2013. Dále znalci poukázali na přílohu č. 3 spisu a zakázkové listy firmy XXXXX s tím, že čísla zakázek z těchto faktur nenalezli v zakázkových listech. Nelze tedy ani touto cestou určit, za jaké zboží nebo služby bylo fakturováno a zda se faktury týkají konečného vyúčtování prací provedených v letech 2009-2013. Vzhledem k tomu, že úhrada faktur byla vykazována příjmovým pokladním dokladem č. 13SPD0062 (faktury č. 13/101, 13/103 a 13/104) na částku 179.206 Kč a příjmovým pokladním dokladem č. 13SP0063 (faktura č. 13/102) na částku 299.907 Kč, zabývali se znalci také zaúčtováním těchto příjmů. V účetním deníku za rok 2013 nejsou zaúčtovány tržby z prodeje služeb ani vznik pohledávek vůči M.K., které by vznikly vystavením těchto čtyř faktur. Uvedené faktury nejsou ani v seznamu vydaných faktur, kde je poslední faktura s číslem 13/048. V účetním deníku za rok 2013 není zachycena úhrada těchto faktur a stejně tak v seznamu vydaných faktur za rok 2012, 2013 a v pokladní knize 2013 končí účetní zápisy počátkem března 2013. To, podle názoru nalézacího soudu také odpovídá vyjádření obžalovaného Z. M. o tom, že po zásahu policejních orgánů byla činnost jeho firem ukončena. Soudní znalci dále poukázali na rozpor mezi údaji v účetních knihách z roku 2013 a údaji v dokumentech, které jsou ve spise založeny (tj. těmito čtyřmi fakturami). Mělo dojít k vystavení těchto faktur a k jejich zaplacení, což bylo doloženo těmito dvěma příjmovými pokladními doklady, ale v účetních knihách tyto operace účtovány nejsou. V závěru pak znalci upozornili na skutečnost, že nenalezli evidenci o zásobách, a proto se nemohou vyjádřit k tomu, jak bylo o zásobách účtováno, tedy o těch, které měly vzniknout v rámci zakázek v letech 2009-2013 uvedených v předmětných čtyřech fakturách.

88. Další neoprávněné majetkové plnění získal obžalovaný M.K. prostřednictvím služeb autoservisu, které mu poskytoval obžalovaný Z. M., resp. firma XXXXX **Svědék F.K.**, jehož výpověď byla rovněž čtena u hlavního líčení podle § 211 odst. 1 trestního řádu (č. l. 1118) uvedl, že pracoval jako vedoucí autoservisu ve Strážce a Z. M. byl jeho zaměstnavatelem. Zákazníka K. zná cca 8 let, neboť on využívá služby jejich autoservisu. Svědek předložil celkem čtyři faktury a vysvětlil administrativní postup při jednotlivých zakázkách. Když bylo vozidlo předáno po opravě zákazníkovi, byla zpravidla vystavena faktura na provedené práce a materiál. Zákazník buď platil hotově a v opačném případě, když se do faktury zapracoval materiál a práce, faktura se ukončila a předala do účtárny ve Strážce. Současně se taková faktura zapsala do deníku Předání faktur. Uzávěrka předaných faktur se dělala jednou měsíčně tím, že pracovnice účtárny kontrolovala, zda došlo k předání všech vystavených faktur. Jestliže na fakturu č. XXXXX, kterou svědek policejním orgánům předal, je uvedena forma úhrady převodem, pak v takovém případě byla jedna kopie faktury předána do účtárny a druhá byla předána zákazníkovi, tj. zde firmě XXXXX. Ostatní tři faktury, které svědek rovněž předal (faktura č. XXXXX, XXXXX a XXXXX), byly ukončeny tzv. neplaceně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

V autoservisu v takových případech úhradu se zákazníkem přímo neřešili. V obecných případech, když byla faktura ukončena tímto způsobem, tj. neplaceně, předávala se na účetní oddělení. Svědkovi zřejmě nikdo neřekl, že se tyto zakázky budou účtovat nebo možná dostal nařízení, aby v tomto případě faktury ukončil jako neplacené. Poslední z těchto tří faktur, která byla ukončena neplaceně, takto byla ukončena na základě pokynu Z.M.. S touto formou, tj. neplaceně může fakturu ukončit vedoucí oddělení, kterého se náklady týkají. V takovém případě však formu „neplaceně“ musí odůvodnit, např. že šlo o reklamaci nebo dárek apod.

89. S výpovědí svědka F. K. korespondují **listinné důkazy**, kterými jsou uvedené faktury (č. l. 1124-1126). Fakturou č. XXXXX prokázáno, že byla vystavena a splatná dne 31. 8. 2011 ve výši 5.222 Kč a týkala se vozidla Mazda, RZ: XXXXX. Tohoto vozidla se týkala i druhá faktura č. XXXXX ze dne 25. 1. 2011 na částku 3.549 Kč. Obě faktury byly vystaveny pro odběratele firmu XXXXX (pozn. soudu – v této firmě figurovala jako jediný společník a jednatel manželka obžalovaného L. K.). Třetí faktura č. XXXXX vystavená a splatná dne 24. 9. 2012 ve výši 1.230 Kč byla vystavena pro odběratele K. a týkala se servisu vozidla Škoda Superb, RZ: XXXXX. Všechny tyto faktury měly formu úhrady „neplaceno“. Čtvrtá faktura č. XXXXX na částku 15.954 Kč byla vystavena opět pro firmu XXXXX na servis vozidla Mazda, RZ: XXXXX, a to dne 30. 11. 2012. Fakturovaná částka měla být uhrazena převodem do 10. 12. 2012. Tři faktury, na nichž figuruje jako odběratel firma XXXXX mají v podpisové části - za odběratele-uvedeného obžalovaného Z.M..
90. Z výpovědi svědka F.K. i těchto listinných důkazů lze učinit dílčí závěr minimálně o tom, že obžalovaný neuhradil faktury ve výši nejméně 10.001 Kč, tedy tři faktury, u nichž je forma úhrady „neplaceno“. Tomu ostatně odpovídají i záznamy hovoru mezi obžalovaným Z.M. a M.K.. Servis vozidla byl domlouván dne 2. 9. 2012 a dne 6. 9. 2012, když dne 19. 9. 2012 v souvislosti s předáním auta a placením obžalovaný Z.M. sdělil obžalovanému K. „nic neplat“ (viz č. l. 1841 a 1842). V dalším hovoru ze dne 20. 9. 2012 se obžalování zmiňují o požadavku technické kontroly i o natankování benzínu, resp. účet za natankování řeší i ve vzájemném dialogu dne 25. 9. 2012 (č. l. 1842, 1843). Významný je i dialog zachycený dne 13. 12. 2012, který se týkal opravy vozidla Mazda, kdy zcela jednoznačně obžalovaný Z.M. obžalovanému K. řekl, že faktura byla vystavena v zásadě nedopatřením, a že „ji má vyhodit do koše a neřešit to“ (č. l. 1845).
91. Výsledky operativního šetření byly prokázány také dialogy mezi obžalovaným Z.M. a M.K., z nichž vyplývá, že obžalovanému M.K. bude předána částka 300.000 Kč (č. l. 1841-1842). Obžalovaného M.K. označují přezdívkou jako „mužika“. Současně oba obžalovaní mezi sebou mluví o návštěvě banky, o schůzce s K. o tzv. třech pytlech soli. Z bankovního účtu firmy XXXXX v Komerční bance tuto částku 300.000 Kč vybral obžalovaný M.K.. Byť je hovor veden konspirativně, postrádá jeho vyjádření o soli pro srnce, zajíce a bažanty naprostou logiku. Předchozí den 4. 9. 2012 byl zachycen dialog v 15:09 hodin, z něhož je zřejmé, že předaná částka 300.000 Kč má zabránit dalším kontrolám a schůzkám na finanční úřad, kam byl v minulosti obžalovaný M. K. zván. V takto zachyceném rozhovoru M.K. výslovně sděluje, že „já ti to připravím, dostává mě do situace, kdy budu vydělávat peníze nebo chodit po píčovských návštěvách“. Tím, byť výslovně neuvedeným subjektem, logicky myslí obžalovaného M.K., u něhož na finančním úřadě musel obžalovaný M.K. být několikrát přítomen, aby buď předložil dokumenty nebo poskytl vysvětlení, a to zpravidla osobám vykonávajícím správu daně. Konspirativního výrazu „soli“, který zakrýval faktické předání finančních prostředků v podobě úplatku, používali obžalovaní také ve vzájemných dialogích dne 26. 6. 2012, dne 16. a 17. 8. 2012, resp. 13. 12. a 14. 12. 2012 nebo 15. 2. 2013 (č. l. 3839-3845).
92. Na závěr rozboru důkazů a skutkových zjištění z nich učiněných, považuje nalézací soud za nezbytné zmínit také důkazy, které se fakticky vztahovaly k oběma částem skutkového děje, které byly propojeny nejen osobami obžalovaných Z.M., M.K., ale také daňovým subjektem firmou XXXXX jeho dodavatelem firmou XXXXX, jakož i podstatou skutku, která se vztahovala

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

k daňovému řízení o DPH u firmy XXXXX Výpověď **svědka Z.M.**, otce obžalovaného, učiněná v přípravném řízení (č. l. 1173) zůstala bez zásadního důkazního významu, neboť svědek využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat. Dne 29. 1. 2019 byl u hlavního líčení jako svědek vyslechnut **L.P.**, který na základě plné moci od obžalovaného Z.M., zastupoval tento daňový subjekt jako daňový poradce v rámci daňového řízení firmu XXXXX Svědek potvrdil, že jednotlivých obchodů nebyl účasten a do daňové kontroly vstoupil až v roce 2013, kdy získal plnou moc k zastupování tohoto daňového subjektu. V rámci své výpovědi se vyjádřil k platné právní úpravě, judikatuře Evropského soudního dvora i Nejvyššího správního soudu. Podstatné okolnosti, týkající se daňového podvodu ostatně nalézací soud nastínil v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Svědek potvrdil, že součástí spisu, vedeného k tomuto daňovému řízení za období roku 2011, byla i fotodokumentace nakládek zboží, kterou má sám k dispozici. V této souvislosti nepovažuje nalézací soud jeho výpověď za podstatnou. Ostatně svědkyně A.M. uvedla, že fotodokumentaci nakládek začali pořizovat až v roce 2012, tedy po skončení rozhodného období, které je předmětem obžaloby. Za zásadní však považuje nalézací soud to, že rozhodující není naložení tohoto zboží u daňového subjektu za účelem údajného vývozu do zahraničí. Podstatné je prokázání přepravy konkrétního zboží, v konkrétním objemu přes hranice České republiky, a to slovenským odběratelům. To však bylo zcela vyvráceno důkazy, které jsou u jednotlivých přeprav rozebrány shora. Kromě toho při svých závěrech musí nalézací soud vycházet ze všech rozhodných důkazů, prokazujících širší okolnosti skutkového děje a nemůže jednotlivé důkazy selektovat a koncentrovat svoji pozornost pouze na naložení zboží např. ve skladu dodavatele, eventuálně na jeho údajnou přepravu. Ostatně podstatu karuselových podvodů nastínil nalézací soud rovněž v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku a několikrát ji rekapituloval i v příslušných pasážích v souvislosti se zjištěními, že zboží mezi jednotlivými nejen českými, ale i zahraničními subjekty rotovalo. V této části nepovažoval výpověď svědka L.P. za podstatnou a způsobitou zvrátit řetězec důkazů shora rozebranych. Svědek se vyjádřil také k praxi finančního úřadu, kterou sám zaznamenal po dobu, kdy pracoval na finančním ředitelství v Brně, jako vedoucí DPH. Tyto skutečnosti jsou také zcela dostatečně prokázány výpověďmi svědků – pracovníků finančního úřadu, které se vztahovaly k oběma bodům výroku rozsudku a týkaly se především konkrétních přiznání k DPH podaných firmou XXXXX, event. konkrétního postupu v daňovém řízení. Pakliže se svědek sám vyjadřoval k ekonomickému přínosu, těchto obchodů pro firmu XXXXX nalézací soud považuje za stěžejní informace, které byly prokázány objektivním důkazem, a to znaleckým posudkem zpracovaným znaleckým ústavem. Aniž by nalézací soud jakkoliv zpochybňoval odbornou erudici svědka nebo věrohodnost jeho výpovědi, má za to, že byl-li svědek zástupcem daňového subjektu, nepochybně byl na věci zainteresován, a to na rozdíl od zástupců znaleckého ústavu, kteří byli při zpracování znaleckého posudku osobami zcela nestrannými. Znalci se ve svých znaleckých zjištěních ostatně zabývali i účetnictvím společnosti XXXXX, jakož i dalšími rozhodujícími dokumenty, z nichž přijali odpovídající znalecké závěry, které jsou rovněž shora citovány. K otázce institutu zneužití práva, k němuž se svědek L.P. vyjádřil, byli vyslechnuti pracovníci finančního úřadu v procesním postavení svědků. Ti se ostatně vyjádřili nejen k odbornému termínu, ale také k postupu finančního úřadu při konkrétním využití tohoto institutu ve vztahu ke společnosti XXXXX, event. ke společnosti XXXXX Souhrnně tedy lze konstatovat, že tento důkaz nepřinesl skutková zjištění takového rázu, která by znamenala zvrat v řetězci důkazů shora rozebranych. V neposlední řadě je pak třeba zmínit, že u hlavního líčení dne 7. 11. 2018 byl vyslechnut také **Marian Světlík**, jako **zástupce znaleckého ústav Risk Analysis Consultants s. r. o.**, který zpracovával znalecký posudek, jehož prostřednictvím byla zpřístupněna data zajištěná na příslušných nosičích (č. l. 787-825, 829-846). Ostatně i dílčí zjištění, pramenící z tohoto znaleckého posudku, nalézací soud citoval v odůvodnění tohoto rozsudku. Zástupce znaleckého ústavu v rámci své výpovědi u hlavního líčení potvrdil, že pokud to bylo technicky možné, veškerá smazaná data na zajištěných nosičích byla obnovena, což je standardní postup, který se při znaleckém zkoumání používá. V podrobnostech se vyjádřil také k nástrojům, které použili, a které jim umožnily smazaná data z jednotlivých nosičů obnovit. Souhrnně konstatoval, že nezůstala na nosičích žádná data, která by se nepodařilo obnovit.

Setrval na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku i jeho doplňku, z něhož je patrné, že znalci při svém zkoumání zpřístupnili data, která obsahovala požadovaná klíčová slova, a předali policejnímu orgánu k dalšímu zkoumání. Světlík upozornil na to, že znalcům nepřísluší hodnotit obsah těchto dat, neboť jejich úkolem bylo pouze tato data zpřístupnit. Při provádění znaleckých úkonů pro ně bylo zcela irelevantní, jak byly nosiče získány, tedy odkud data pochází, a proto se nezabývali tím, kdo je např. vlastníkem příslušného počítače apod.

Důkazní návrhy

93. Shora rozebrané důkazy, ať už svědecké výpovědi, listinné důkazy nebo odborné expertízy, považoval nalézací soud za zcela dostatečné pro ustálení skutkového děje do podoby, která je uvedena ve výroku tohoto rozsudku. Z jednotlivých protokolů o hlavním líčení je zřetelné, že nalézací soud sice provedl dokazování v širším rozsahu, avšak do odůvodnění tohoto rozsudku vtělil ty důkazy, které považoval za podstatné pro prokázání rozhodujících skutkových okolností. V závěru dokazování u hlavního líčení dne 27. 5. 2021 **obžalovaný M.K.** ani jeho obhájce žádné důkazní návrhy nečinili, stejně jako **obhájci nepřítomných obžalovaných M. K., L.H. a P.H..**
94. **Obhájce obžalovaného J.P.** setrval na důkazních návrzích, které učinil u hlavního líčení dne 8. 3. 2021, tj. na výslechu svědků K., M. a B. nad rámec dosavadního dokazování. Dále navrhl osobní výslech svědků F. a M., neboť k jejich čtení u hlavního líčení nedal obžalovaný souhlas. Tyto důkazní návrhy nepovažoval soud za důvodné. Předně je třeba konstatovat, že výpovědi svědků F. a M. byly čteny u hlavního líčení dne 7. 11. 2018 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Obžalovaný J.P. skutečně k jejich čtení nedal souhlas, avšak jak vyplývá z úvodní strany protokolu o hlavním líčení ze dne 7. 11. 2018, nebyl tomuto hlavnímu líčení přítomen a sám požádal o konání hlavního líčení ve své nepřítomnosti již dne 23. 10. 2018. Z uvedeného postupu obžalovaného je tedy zcela zřejmé, že se dobrovolně vzdal určité části svých práv na obhajobu, o čemž byl ostatně poučen soudem právě u hlavního líčení dne 23. 10. 2018 (viz str. 9 protokolu o hlavním líčení). Za tohoto procesního stavu nebyl s odkazem na § 211 odst. 1 trestního řádu souhlas obžalovaného podmínkou pro čtení svědeckých výpovědí. Obhájce blíže nezdůvodnil, k čemu by měli být svědkové K., M. a B. konkrétně vyslechnuti a jaké skutečnosti by měli prokázat, kromě těch, které byly prokázány jinými relevantními a shora rozebranými důkazy. Tyto důkazní návrhy proto soud nepovažoval za důvodné.
95. **Obžalovaný Z.M.** u hlavního líčení 27. 5. 2021 rovněž odkázal, prostřednictvím své obhájkyne, na důkazní návrhy, které učinili u hlavního líčení 7. 3. 2021. Jednalo se o provedení listinných důkazů – čtyř svazků inventarizací, dále o vyžádání zpráv o kontrolách k DPH u společnosti XXXXX a XXXXX za zdaňovací období let 2010 až 2013, s tím že finanční úřad měl v rámci svých kontrol zkoumat i řádnost vedení účetnictví. Nalézací soud ani tyto důkazní návrhy nepovažoval za důvodné, když veškeré dostupné listinné důkazy obsažené především v příslušných spisech finančního úřadu, provádějícího daňovou kontrolu, byly vyžádány státní zástupkyní předtím, než byl soudem přibrán znalecký ústav ke zpracování nového znaleckého posudku. Lze tedy konstatovat, že veškeré dostupné daňové a účetní doklady, které se týkaly těchto daňových řízení, byly orgány činnými v trestním řízení nově zajištěny, komplexně předloženy znaleckému ústavu, který je také náležitým způsobem zkoumal a ostatně se vyjádřil k rozhodujícím otázkám, týkajícím se vedení účetnictví, zaúčtování potřebných dokladů. Nalézací soud z těchto listinných důkazů a především ze závěrů znaleckého ústavu vycházel, což shora podrobně rozvedl.
96. **Státní zástupkyně** pak navrhla přečtení protokolu o výslechu obžalovaného Z. M. z přípravného řízení vzhledem k tomu, že v rámci své výpovědi u hlavního líčení obžalovaný svůj výslech nedokončil. Jejímu důkaznímu návrhu bylo vyhověno. U hlavního líčení dne 27. 5. 2021 byly podle § 207 odst. 2 trestního řádu čteny protokoly o výslechu obžalovaného Z. M. ze dne 19. a 28. 3. 2013, 24. 2. 2014, jakož i protokol o vazebním zasedání z 13. 1. 2017 (č. l. 672, 678 a 3065).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

K návrhu státní zástupkyně byl proveden jako listinný důkaz také rozsudek Krajského soudu v Brně ve sbíhající se trestní věci vedené pod sp. zn. 40 T 6/2018, který byl vyhlášen dne 3. 5. 2021.

97.

Bod 1/ výroku rozsudku - hodnocení důkazů, argumenty obhajoby

98. Na základě shora rozebraných důkazů vztahujících se k **bodu 1./ výroku rozsudku** dospěl soud k závěru, že obžaloba byla podána v plném rozsahu oprávněně. Pokud došlo v porovnání s obžalobou k dílčím úpravám popisu skutku, jednalo se spíše o formulační změny, nikoliv však změny, které by se dotýkaly samotné podstaty skutku. Nálezací soud považuje za nezbytné rekapitulovat to, co nastínil v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Podstatou bylo tedy zkrácení DPH díky uplatňování osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu, jak deklarovala společnost XXXXX v jednotlivých přiznáních k DPH za rok 2011. S odkazem na platnou právní úpravu, v takovém případě může daňový subjekt požádat o osvobození od daně a také o vrácení nadměrného odpočtu DPH. Dokazování bylo proto zaměřeno na nejen samotnou existenci zboží, ale také na jeho dodání zahraničním subjektům. V jednotlivých dílčích částech skutkových zjištění, která vztahují k příslušným daňovým přiznáním, nálezací soud podrobně rozebral nejen formálně správné daňové a účetní doklady firmy XXXXX, kterými deklarovala jednak nákup zboží od firmy XXXXX, ale také jeho dodání slovenským firmám XXXXX a XXXXX. Nálezací soud rovněž v úvodu odůvodnění rozsudku poukázal na jeden ze stěžejních znaků tzv. karuselových podvodů, totiž dokladování jednotlivých obchodů v zásadě formálně správnými daňovými a účetními doklady, doloženými do řádného daňového přiznání. Tento stav také u firmy XXXXX nastal. Nelze však vycházet pouze z formálních účetních a daňových dokladů. Stejně tak, nelze bez rozboru dalších důkazů a jejich vzájemných souvislostí, přejímat závěry finančního úřadu, event. závěry Nejvyššího správního soudu v tom směru, že obchody proběhly. Nálezací soud měl k dispozici celou řadu důkazů, z nichž ostatně učinil i dílčí závěry, což je patrné rovněž v odůvodnění tohoto rozsudku. Stručně lze rekapitulovat, že stěžejním důkazem byla především výpověď svědkyně A.M. i výpověď samotného obžalovaného Z.M., jako zástupce daňového subjektu. Oba sice tvrdili, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu EU, tedy slovenským firmám XXXXX a XXXXX, což také tvrdili jejich statutární zástupci, svědkové S.Š. a L.S.. Jejich svědecké výpovědi však nálezací soud nepovažoval za důkazy věrohodné, z nichž by měl nekriticky vycházet. K argumentaci obhajoby M.K. lze jen podotknout, že oba svědkové byli vyslechnuti na území cizího státu, kam nesáhá pravomoc českých orgánů činných v přípravném řízení. Kromě toho je zcela v dispozici obžaloby, resp. policejních orgánů na území České republiky, zda budou iniciovat příp. trestní stíhání pro trestný čin krivého obvinění těchto fyzických osob. Není sporu o tom, že svědkové S.Š. a L.S. byli na obsahu své výpovědi osobně zainteresováni. Zcela důvodně se lze domnívat, že oba participovali, na těchto karuselových podvodech. Nelze pochopitelně očekávat, že by sami přiznali, že v rámci svých firem deklarovali obchody, které vůbec neproběhly. Zboží z těchto firem totiž bylo přepravováno dalším subjektům a v nemnoha případech, jak naznačovaly shora rozebrané důkazy, se vracelo nejen do České republiky, ale dokonce i ke společnosti XXXXX. U společnosti XXXXX je pak zcela zřejmé, že, formálně je tato společnost nadále dlužníkem společnosti XXXXX, které za tyto, byť podle názoru nálezacího soudu fiktivní obchody, dluží finanční částky v řádu milionů Kč. Nálezací soud považoval za rozhodující pro závěr o neprovedení přepravy a tím i nedodání zboží samotné záznamy z mýtných bran. Tyto informace, s odkazem na zásadu formální logiky, vyhodnotil také v kontextu s dalšími důkazy. Nelze totiž přehlédnout stěžejní svědecké výpovědi M.K. a M.Ř., které korespondují se záznamy z mýtných bran, neboť oba potvrdili, že přepravu neprovedli. Ačkoliv svědek R., jako zástupce třetího přepravního subjektu, takové skutečnosti vyloučil a tvrdil, že přepravy prováděl, nelze jeho výpověď považovat za věrohodnou. Především výpověď svědka v části, kdy odkazoval na účetnictví společnosti, nebylo možno dále prověřit. Ze zprávy insolvenčního správce firmy XXXXX totiž vyplývá, že účetnictví do své dispozice nepřevzal. Navíc tvrzení svědka R. vylučují

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rovněž záznamy z mýtných bran, minimálně ze dne 24. 3. 2011, které svědčí o tom, že se deklarované vozidlo pohybovalo na zcela jiné trase než ve směru Okrašovice – Malé Bielice. Tyto stěžejní důkazy tedy vylučují naplnění jedné ze základních podmínek pro osvobození od daně ve smyslu ustanovení § 64 zákona o DPH, tj. dodání zboží v jeho fyzické podobě do jiného členského státu. Tento závěr nalézacího soudu má podklad v dílčím závěru o tom, že pokud objektivně nebyla provedena přeprava zboží, nemohlo být ani zboží dodáno. Přeprava zboží ani v jednom z dílčích případů nebyla prokázána jiným odpovídajícím důkazem, který by vyvracel tvrzení těchto svědků a zásadně zpochybňoval záznamy z mýtných bran v České republice i na Slovensku. Svědkyně M. rovněž potvrdila dominantní roli obžalovaného M.K., která je typická pro organizátora činností jednotlivých článků řetězce karuselových podvodů. Obžalovaný M.K., ačkoliv na společnosti XXXXX formálně nijak neparticipoval, fakticky zadával svědkyni A.M. pokyny k tomu, jak má firma XXXXX dodávky fakturovat, resp. jaké má vystavovat doklady dokonce svým vlastním odběratelům. Poskytoval jí informace potřebné pro vystavení dokladů firmou XXXXX, a to v obou směrech. Zcela zásadně tedy obžalovaný M.K. ovlivňoval činnost a rozhodující úkony daňového subjektu firmy XXXXX, když to byl právě on, kdo rozhodoval nebo určoval jaké množství zboží, v jaké ceně má být na faktuře uvedeno a kterému subjektu v zahraničí má firma fakturovat. Byť byly vystaveny doklady formálně správné, považuje soud za podstatné, že, jak ve vztahu k dodávkám do společnosti XXXXX, tak ve vztahu k dodávkám od této společnosti zahraničním subjektům, šlo o dodávky v zásadě administrativní. M.K., jako zástupce společnosti XXXXX, totiž fyzicky zboží do společnosti XXXXX nepředal. Ostatně ani obžalovaný Z.M. a svědkyně A.M. nepotvrdili, že by jejich firma fyzicky zboží přejímala, a to dokonce ani v malém skladu, který měla pronajaty v areálu firmy XXXXX. Podle názoru nalézacího soudu tento pronájem byl rovněž zcela účelový, učiněný s cílem dokladovat pouze to, že firma XXXXX má k dispozici skladovací prostory. Fakticky tyto skladovací prostory v roce 2011 nikdy nevyužila, neboť zboží fyzicky nepřevzala a také fyzicky nepředala. K obhajobě obžalovaného o tom, že zboží při nakládce fotili, se nalézací soud vyjádřil rovněž shora. Předně svědkyně M. potvrdila, že fotodokumentaci začali pořizovat až v roce 2012, což je mimo rozhodné období. Fotodokumentace navíc mohla dokladovat nejvýše naložení zboží na území České republiky, nikoliv jeho fyzické předání zahraničnímu subjektu. Z odposlechů dialogů mezi obžalovaným Z.M. a M.K., které se vztahují především k bodu 2./ a jsou také v této části skutkových zjištění rozebrány, zcela jednoznačně vyplývá, že to bylo především na popud obžalovaného M.K., ředitele finančního úřadu, který však byl osobně zainteresovaný na činnosti daňového subjektu XXXXX. Sám totiž instruoval Z.M. o tom, jak si má v daňovém řízení počínat a mj. i nakládky zboží dokumentovat fotografiemi. Nalézací soud však nemůže jednotlivé důkazy vnímat izolovaně, ale, jak shora uvedl, musí je vnímat ve všech souvislostech, které byly prokázány ve vztahu k celému řetězci obchodních transakcí. Další podmínkou, proto aby daňový subjekt, tj. firma XXXXX mohla uplatňovat nárok na odpočet DPH, je vlastní přijetí zdanitelného plnění tímto daňovým subjektem, jak vyžaduje § 72 odst. 1 zákona o DPH. Na podkladě provedených důkazů však nalézací soud spolehlivě uzavřel, že firma XXXXX objektivně zboží fyzicky od firmy XXXXX nepřevzala. To je další důvod pro závěr soudu o tom, že ho nemohla předat ani obchodním partnerům na Slovensku. Pro závěr nalézacího soudu svědčí i finanční toky mezi těmito subjekty, které byly prokázány jak listinnými důkazy, tak zejména analyzovány znalci v rámci zpracovaného znaleckého posudku. Nelze přehlédnout zcela nestandardní tříměsíční lhůtu splatnosti, která navíc ani nebyla v mnoha případech dodržována. V konečném důsledku zahraniční odběratel, tj. firma XXXXX faktury společnosti XXXXX uhradila, byť poměrně neprůkazně, a to stejně jako společnost XXXXX, a to zpravidla v hotovosti. Finanční platby v řádu desítek, resp. stotisíc Kč převážené na území České republiky dokonce prostřednictvím kurýra, samy o sobě vzbuzují pochybnosti o jejich účelu. Byť finanční prostředky byly vloženy na účet, jak prokázali znalci, nebyly správně zaúčtovány, a to rovněž téměř ve většině případů. V případě faktur, vystavených pro firmu XXXXX, nakonec přistoupil daňový subjekt, tj. firma XXXXX k účetnímu záznamu o odpisu pohledávek, a to ve výši 48.710.349 Kč, což bylo prokázáno rovněž citovaným znaleckým posudkem. Jednalo se o hodnotu cca 40% pohledávek.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Znalci vycházeli i z účetních záznamů daňového subjektu firmy XXXXX, podle nichž v mnoha případech byla faktura vykazována jako uhrazená na účet č. 546, tj. odpisem pohledávky. Svědkyně M. však uvedla, že došlo k postoupení pohledávky za firmou XXXXX na firmu XXXXX I takové úkony považuje nalézací soud za zcela účelové, učiněné především proto, aby obchody, resp. platby za ně byly v účetnictví společnosti XXXXX alespoň formálně ošetřeny. Sám obžalovaný Z.M. se vyjadřoval k platbám od slovenských společností a vysvětloval, že cca 20.381.641 Kč bylo uhrazeno pokladnou, další platby, cca 82.000.000 Kč, byly uhrazeny na účet, z čehož bylo asi 69.461.300 Kč na účet vloženo, nikoliv převedeno z jiného účtu. Vklady měl dokonce provádět sám obžalovaný. Přítomnost kurýra, resp. zástupce slovenských společností však nebyla nijak prokázána. Není vyloučena úvaha, že se jednalo o finanční prostředky, které tzv. rotovaly, tedy byly účelově vkládány na účet společnosti XXXXX, aby vzápětí byly vybrány a použity pro jiné transakce. Ostatně i znalci poukázali na nedostatky v účetnictví firmy XXXXX, neboť takové příjmy by bylo třeba nejdříve účtovat jako příjmy do pokladny a teprve poté převést na účet. Účetnictví firmy XXXXX však nebylo vedeno v souladu s právními předpisy, tedy průkazně a řádně. Společnost přijímala platby v hotovosti, dokonce vložení na její účet. Dominantní roli obžalovaného M.K. v případě nejen organizace, vystavení účetních dokladů, ale také při jednotlivých platbách potvrzují výpisy z účtů. Obžalovaný dokonce hradil platby na účet společnosti XXXXX za její odběratele, tj. firmy XXXXX a XXXXX, avšak nakonec z těchto peněz byly uhrazeny závazky vůči jeho společnosti XXXXX od společnosti XXXXX Z toho je zjevné, že docházelo k platbám formálně vykazovaným, avšak v zásadě zcela účelovým. Už samotné postavení společnosti XXXXX v rámci tohoto řetězce odůvodňuje závěry nalézacího soudu o tom, že se zcela účelově stala článkem řetězce společností, podílejících se na daňových podvodech. Jak obžalovaný Z.M., tak i svědkyně A.M. potvrdili, že společnost XXXXX nikdy v minulosti neobchodovala s hovězími usněmi. Sám obžalovaný sdělil, že této komoditě vůbec nerozuměl a neměl ani v úmyslu bližší informace nebo praxi získat. Vše zcela jednoznačně ponechal na obžalovaném M.K.. Sám dokonce tvrdil, že firma XXXXX měla finanční potíže a právě proto, aby zvýšili obrat na účtech a dosáhli navýšení kontokorentního úvěru, do těchto obchodů vstoupil. V konečném důsledku, což vyplývá z výpisu z účtu, ale zejména z jeho výpovědi i dalších důkazů, však firma XXXXX tyto obchody financovala. Pokud by tedy firma XXXXX byla ekonomicky v tak dobré kondici, jak obžalovaný Z. M. předpokládal a jak sám tvrdil, logicky by nepotřebovala finanční prostředky od společnosti XXXXX na financování těchto obchodů. Nelze přehlédnout, že firma XXXXX neposkytovala peníze na platby tzv. z vlastních zdrojů, ale v zásadě z kontokorentních úvěrů. Rovněž zapojení společnosti XXXXX, která jednorázově vstoupila do tohoto řetězce dokonce na pozici daňového subjektu, je podle názoru soudu zcela účelové a zejména ze strany obžalovaného M. K., vedené se záměrem, aby firma XXXXX, která v minulosti čerpala mimořádně vysoké nadměrné odpočty DPH, sice ustoupila do pozadí, ale finanční profit si zachovala. Je zcela nedůvěryhodné se domnívat, že by společnost XXXXX bez těchto nekalých záměrů měla v úmyslu poskytovat společnosti XXXXX údajný profit ve výši 3%, což při obchodech v řádu statisíců, resp. milionů korun rozhodně není zanedbatelná částka, a to dokonce bez toho, že by firma XXXXX vyvinula jakékoliv podnikatelské aktivity, když prokazatelně všechno řídil obžalovaný M. K.. Nalézací soud se v této souvislosti neztotožnil ani s argumenty obhajoby obžalovaného Z. M. o tom, že nebyly prokázány znaky subjektivní stránky. Obhájkyně obžalovaného v závěrečné řeči připustila, že v projednávaném případě šlo skutečně nejméně zčásti o daňovou trestnou činnost. Podle jejího názoru však shromážděné důkazy neprokazují vědomí jejího klienta o tom, že se na organizované trestné činnosti podílel. Důkazy provedené u hlavního líčení však tuto obhajobu zcela spolehlivě vyvrací. Obžalovaný Z.M. byl, podle svého tvrzení, zkušeným dlouholetým podnikatelem, musel mít povědomí o elementárních náležitostech vedení účetnictví. Důkazy provedenými u hlavního líčení bylo prokázáno, že nechal ve firmě XXXXX vystavovat fiktivní doklady, a to na základě pokynu M.K., aniž by sám rozhodujícím způsobem na jednotlivých obchodních případech participoval. Nedojednával rozsah dodávané komodity, finanční podmínky, časový horizont, jak ve vztahu ke svému dodavateli, tak ve vztahu ke svému odběrateli. Není sporu o tom, že obžalovaný

věděl, že se dopouští trestného jednání, když ostatně nejednalo se o případy ojedinělé. Závěr o neexistenci formálně dodávaného zboží do společnosti XXXXX a jejím následným odběratelům prokazují i skutková zjištění u společnosti XXXXX, která jsou rozebrána shora. Její statutární zástupci A.B. a R.P. byli zjevně v postavení bílých koní. A.B. zcela vyloučil, že by se společností XXXXX obchodoval a R.P. sice připustil, že nějaké obchody dělal, měly se však týkat komodity dřeva. Bližší podrobnosti vysvětlit nedokázal. Druhý dodavatel, tj. společnost XXXXX sice formálně zboží do společnosti XXXXX dodala, avšak i zde na účetně vykazovaných dokladech měl zásadní podíl obžalovaný M.K.. Sám obžalovaný L.H. totiž potvrdil, že to byl právě M. K., který ho oslovil nejdříve s nabídkou na přepravu usní a pak mu nabídl, aby tyto usně také zobchodoval. Podle názoru soudu je zcela nelogické, aby i v této části řetězce obžalovaný M. K., pokud by měl v úmyslu provádět objektivní, reálné a poctivé obchody, obchodní aktivity přenechával v zásadě svému dodavateli. Ve skutečnosti totiž, pokud obžalovaný M. K. přenechal, nejen přepravu, kterou se ostatně zabývala i firma XXXXX, ale dokonce i obchodování s hovězími usněmi svému vlastnímu dodavateli, znamená to, že v konečném důsledku potřeboval pouze další článek řetězce obchodních společností, a to proto, aby rozmělnil možnost správce daně získat objektivní informace o prováděných, resp. neprováděných obchodech. Ani obžalovaný J.P. se k samotnému průběhu obchodů konkrétně a věcně nevyjádřil, ačkoliv zásadně participoval na činnosti firmy XXXXX, která byla dalším článkem řetězce. Nalézací soud se plně ztotožnil rovněž se závěry obžaloby o tom, že jsou to především listinné důkazy, které prokazují, že společnost XXXXX měla zboží získat od společnosti XXXXX. Ani tyto listinné důkazy však nelze izolovat od dalších provedených důkazů. Tím nalézací soud v této věci míní především výpověď svědka J.K., který rozhodně popírá, že by se firma XXXXX na podobných obchodech jakkoliv zúčastnila. Z výpovědi obžalovaného L.H. a zejména z emailové komunikace lze totiž spolehlivě zjistit, že faktury za firmu XXXXX vystavoval J.P., který ačkoliv ve společnosti formálně nijak nepůsobil, fakticky firmu řídil. Ostatně J.P. svůj aktivní podíl na činnosti společnosti XXXXX také potvrzuje. Podle názoru nalézacího soudu však z jeho výpovědi, jakož i z výpovědi dalších obžalovaných, např. P. H. lze dovodit, že na činnosti tohoto účelového obchodního řetězce participovala zřejmě třetí osoba. Důvodně se lze domnívat, že to mohl být obžalovaný M.K. nebo jím pověřená osoba, kdo dával J.P. pokyny k tomu, že má např. vybrat z účtu finanční prostředky a také je od obžalovaného přebíral. O aktivní roli obžalovaného M.K. v této části řetězce ovšem svědčí i výpověď obžalovaného P.H.. V kontextu s výpovědí J.P. se opět lze důvodně domnívat, že to byl právě M.K., jako tzv. jiná osoba, po dohodě s ním vystavovali i faktury. Pro závěry nalézacího soudu o neexistenci tohoto zboží, které mělo být přepravováno od firmy XXXXX do společnosti XXXXX svědčí i závěry znaleckého ústavu, který mj. vycházel z přiznání k DPH společnosti XXXXX a zjistil, že tato společnost v daňových přiznání nevykázala dodání zboží do společnosti XXXXX. Důvodně tak lze společnost XXXXX v řetězci těchto obchodních firem označit jako ztraceného obchodníka (obvykle užívaný pojem missingtrader), který nepřiznává daň z prodeje zboží, ale formálně zboží do řetězce dodává. Pro závěry neexistenci zboží ve firmě XXXXX ve fyzické podobě ostatně svědčí i další důkazy, z nichž bylo prokázáno, že údajný sklad, který firma využívala, byl zcela v dezolátním stavu. Objektivně firma XXXXX nemohla mít zboží uskladněno ve Vojnicích a převážet ho až do skladu firmy XXXXX v Okrašovicích. Společnost XXXXX byla v zásadě na podobné pozici, jako společnost XXXXX, neboť zboží fyzicky nikdy nepřevzala a obchody se konaly maximálně účetně. Společnost XXXXX totiž přebírala zboží pouze administrativně od firmy XXXXX, která v zásadě zajišťovala jeho dopravu slovenským odběratelům, které zajistil opět M. K.. Ostatně ani přeprava zboží ze skladu firmy XXXXX ve Vojnicích do skladu firmy XXXXX v Okrašovicích nebyla objektivně prokázána, neboť vozidla nebyla zachycena mýtným systémem. Nalézací soud tak považuje za zcela vyvrácenou i obhajobu obžalovaných L.H. a P.H. o tom, že ve firmě XXXXX nevystavovali fiktivní faktury za dodávky hovězích usní do společnosti XXXXX, event. fiktivní doklady za přepravu zboží již od společnosti XXXXX do společnosti XXXXX. Je třeba připustit, že v účetnictví společnosti XXXXX nebyly znaleckým zkoumáním zjištěny žádné zásadní nedostatky, neboť tato firma zmíněné doklady do

svého účetnictví i daňových příznání řádně zahrnula. Jestliže však zboží prokazatelně neexistovalo u společnosti XXXXX, nemohlo být objektivně reálnými obchody fyzicky dodáno do společnosti XXXXX, která je měla obdobným způsobem prodat společnosti XXXXX. Oba obžalovaní logicky o této skutečnosti museli vědět, Ostatně emailová komunikace obžalovaného P.H. především s J.P. svědčí o tom, že její obsah překračuje rámec plnění jeho běžných pracovních povinností ve firmě. Je zcela zjevné, že oba se domlouvali na účelovém vystavení potřebných daňových a účetních dokladů. V konečném důsledku znalecký ústav zjistil nesrovnalosti mezi fakturami společnosti XXXXX a fakturami vykázanými ve společnosti XXXXX ve vztahu k těmto obchodům. V neposlední řadě považuje nalézací soud za nezbytné poukázat také na další z typických znaků tzv. karuselových podvodů. Dlouhodobě, jak vyplývá z listinných důkazů, společnosti mezi sebou vzájemně obchodovaly, a to nejen přesto, že měly dlouhou dobu splatnosti, čímž v zásadě přicházely o volné finanční prostředky pro účely dalších obchodů. Tyto firmy mezi sebou obchodovaly, ačkoliv jim odběrateli nebylo řádně a včas placeno, čímž nalézací soud míní především firmu XXXXX, jako hlavní daňový subjekt, ale ostatně i např. firmu XXXXX, které byly uhrazeny 4 faktury z celkového počtu 33 faktur. Pohledávky za svými dlužníky vymáhaly jednotlivé společnosti prakticky sporadicky nebo vůbec. Zásadní motiv obchodní činnosti tak zcela absentuje. V zásadě totiž nebylo ani prokázáno, která firma hovězí usně potřebovala ke své vlastní podnikatelské činnosti, tj. např. jako materiál k výrobě zboží. Obhajoba obžalovaného Z.M., doložená výpovědí jeho manželky svědkyně M. o tom, že hlavním motivem zapojení firmy XXXXX do těchto obchodů bylo zvýšení obratu, postrádá podle názoru soudu za tohoto důkazního stavu ekonomickou opodstatněnost. Zvýšení obratu neznamená ekonomický profit, neznamená zisk, a to zejména za situace, kdy zůstávají dluhy v podobě pohledávek v řádu několika desítek milionů korun. Z přehledu jednotlivých finanční transakcí pak vyplývá, že dokonce finanční prostředky, které byly vybírány v hotovosti z účtů firmy XXXXX s vysokou mírou pravděpodobnosti zůstaly zcela v dispozici obžalovaného M.K., potažmo Z.M. neboť nebyly použity k jiným obchodním transakcím. Lze tedy shrnout, že ačkoliv články řetězce vykazovaly existenci obchodů formálně bezvadnými doklady, provedenými důkazy byly tyto obchody a zejména existence zboží zcela vyloučeny. Nalézací soud tedy uzavřel, že důkazy provedenými u hlavního líčení bylo prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění v žádném z případů vykazovaných v daňových příznáních společnosti XXXXX nedošlo.

Právní kvalifikace

99. V úvodu odůvodnění tohoto rozsudku nalézací soud stručně rozebral platnou právní úpravu daňového deliktu, tj. trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku, a to ve vztahu k ovlivnění daňové povinnosti na DPH. Nalézací soud také poukázal na to, že se jedná o zvláštní případ podvodu, kdy daňový subjekt ovlivňuje svoje povinnosti vůči státu. V nyní projednávané trestní věci v pozici daňového subjektu figurovala firma XXXXX
100. **Trestněprávně významné jednání obžalovaného Z.M.**, jako předsedy představenstva daňového subjektu firmy XXXXX, spočívalo v tom, že v inkriminovaném období roku 2011 přijímal do účetnictví společnosti XXXXX fiktivní faktury a jiné daňové doklady za nákup hovězích usní, které byly vystaveny výlučně společností XXXXX, v níž působil obžalovaný M.K.. Obžalovaný Z.M. dále nechal vystavit ve společnosti XXXXX faktury za prodej stejného množství hovězích usní, jako nakoupil od společnosti XXXXX prakticky ve stejném dni pro společnost XXXXX a XXXXX, které měly sídlo ve Slovenské republice a které byly odběratelem této komodity. Zcela nesporně obžalovaný jednal tak, že se podílel na simulaci těchto fiktivních obchodů, a to jak nákupů, realizovaných společností XXXXX, tak prodeje stejné komodity obchodním partnerům, neboť věděl, že se tyto obchodní transakce ani v jednom směru neuskutečnily. Současně nechal zahrnout do účetnictví společnosti XXXXX také doklady o údajných přepravách hovězích usní oběma slovenským odběratelům, aby tak vyvolal dojem, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zdanitelné plnění skutečně proběhlo. Vedle toho se podílel na simulování plateb za hovězí usně ze strany firem XXXXX a XXXXX tím, že předstíral vklady peněžních prostředků na účet společnosti XXXXX zástupci obou odběratelů, ačkoliv fakticky peníze vkládal na účet sám. Nesporně takto jednal, ačkoliv věděl, že nákupy ani prodeje, vykazované v příslušných přiznáních k DPH, realizovány nebyly. Společnost XXXXX byla totiž měsíčním plátcem DPH a v daňových přiznáních za období ledna až prosince 2011 obžalovaný jménem tohoto daňového subjektu uplatňoval nárok na nadměrný odpočet DPH z těchto zdanitelných plnění, která fakticky neproběhla, neboť zboží zahraničním subjektům vyvezeno nebylo. Daňový subjekt požadoval vyplacení nadměrného odpočtu DPH, který mu byl v konečném důsledku také na účet vyplacen. Obžalovaný Z.M. tak opakovaně porušil ustanovení § 72, 73 a 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. o DPH ve znění platném pro rok 2011. Je nutno zdůraznit, že obžalovaný nejednal osamoceně, ale v úzké součinnosti s obžalovaným M.K..

101. **Obžalovaný M.K.** jednal trestněprávně významným způsobem tak, že vystupoval jako jednatel a společník firmy XXXXX, která byla jediným dodavatelem hovězích usní do společnosti XXXXX. Obžalovaný M. K. nejdříve do účetnictví společnosti XXXXX přijímal fiktivní faktury a jiné účetní doklady o dodávce hovězích usní od dodavatelů, kterými byly společnosti XXXXX, ačkoliv věděl, že toto zboží nebylo fakticky do společnosti XXXXX dodáno. Následně jednal tak, že ve společnosti XXXXX zajistil vystavení fiktivních faktur za dodávky hovězích usní do společnosti XXXXX a také fiktivních faktur a dalších dokladů za přepravy, které měla provádět společnost XXXXX buď sama nebo prostřednictvím svých subdodavatelů, kteří přepravu realizovali. Takto obžalovaný zajistil fiktivní doklady o simulaci přepravy, tj. hovězích usní přímo slovenským odběratelům společnosti XXXXX, tj. společností XXXXX a XXXXX, ačkoliv věděl, že přeprava neproběhla. Shora rozebranými svědeckými výpověďmi i listinnými důkazy bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný M.K. dělal rozhodující úkony, tj. dával pokyny k fakturaci i k vystavování potřebných CMR dokladů o přepravě, jak A.M. ve společnosti XXXXX, která byla odběratelem jeho firmy XXXXX, tak naopak ve firmách, které byly dodavatelem jeho firmy. Obžalovaný M.K., ačkoliv nebyl statutárním orgánem, ani zaměstnancem firmy XXXXX, na obchodech této firmy, které jsou předmětem obžaloby, participoval zásadním způsobem, když dával pokyny nejen k vystavení fiktivních dokladů, ale i určoval množství zboží, které zde má být uvedeno, určoval jeho cenu a určoval také, kdo bude odběratelem tohoto zboží na Slovensku. Odběratele také sám vyhledal. Ve všech případech věděl, že jak faktury dodané do společnosti XXXXX za zboží, které měla formálně nakupit, tak faktury touto společností vydané, za zboží které měla prodat formálně společnosti XXXXX, jsou fakturami fiktivními, neboť reálně dodávky hovězích usní neproběhly. Zejména obžalovaný věděl, že jeho firma XXXXX hovězí usně od společnosti XXXXX nebo XXXXX nepřevzala a sama je tak nemohla dodat a nedodala společnosti XXXXX. Podle názoru nalézacího soudu byla prokázána těsná součinnost obžalovaných Z.M. a M.K., z níž je nepochybně zřejmé, že ačkoliv M.K. na činnosti společnosti XXXXX neparticipoval, jako statutární orgán nebo zaměstnanec, věděl, že tato firma vystupuje jako daňový subjekt žádající nadměrné odpočty DPH, tedy věděl, že ve firmě XXXXX na základě pokynu předsedy jejího představenstva obžalovaného Z. M. budou tyto fiktivní doklady zahrnuty do měsíčních přiznání k DPH. Nárok na odpočet DPH bude uplatňován zcela neoprávněně, když tato společnost navíc zkrátí daň, tj. DPH.

102. Na základě shora rozebraných důkazů považoval nalézací soud, jak opakovaně uvedl v odůvodnění tohoto rozsudku, za hlavního organizátora celého řetězce obchodních společností právě obžalovaného M.K.. Přesto však není pochyb, že oba obžalovaní, tj. Z.M. i M.K. z hlediska trestněprávního jednali v úzké součinnosti a jejich jednání naplnilo **znaky spolupachatelství** vymezené v ustanovení § 23 trestního zákoníku. Takový závěr nalézací soud učinil přesto, že daňovým subjektem byla pouze firma XXXXX, nikoliv firma XXXXX. Podle citovaného zákonného ustanovení spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním, a to za společného úmyslu pachatelů, který směřuje ke způsobení zamýšleného následku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

(R 36/73). O společné jednání pachatelů jde tehdy, jestliže každý ze spolupachatelů buď skutečně svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo jestliže každý se spolupachatelů svým jednáním skutečně jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, která je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání anebo i v případě pokud jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězce, přičemž jednotlivé činnosti směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně. Není tedy zcela nezbytné, aby každý ze spolupachatelů naplnil všechny znaky trestného činu, nebo aby se na trestném jednání spolupachatelé podíleli ve stejném rozsahu. Obžalovaní M.K. a Z.M. participovali na tomto rozsáhlém trestném činu daňového charakteru společným jednáním, když měli vzájemně rozděleny role. Každý z nich vykonával činnost, která byla nezbytná pro naplnění společného úmyslu, tj. ovlivnění daňové povinnosti společnosti XXXXX zkrácením daně a vylákáním výhody na daní. Tento daňový subjekt zastupoval obžalovaný Z.M., avšak obžalovaný M.K., což potvrdila nejen svědkyně A.M., ale ostatně i samotný obžalovaný Z.M., byl hlavním organizátorem obchodů nejen mezi společnostmi, v nichž oba obžalovaní vystupovali, ale organizoval i obchody společnosti XXXXX s hovězími usněmi ve vztahu k jejím zahraničním odběratelům. Obžalovaný M.K. také podstatně ovlivňoval činnost dalších článků řetězce těchto společností, které v konečném důsledku páchaly tzv. karuselové podvody. Tyto společnosti, uvedené ve výroku rozsudku, působily nejen na území České republiky, ale i na území Slovenska, čímž nalézací soud míní společnosti XXXXX a XXXXX, které byly odběrateli daňového subjektu, tj. firmy XXXXX. Na těchto závěrech nalézacího soudu nemění nic skutečnost, že se jedná o zahraniční firmy, jejichž statutární zástupci nejsou v pozici obžalovaných. Jedná se o závěry nikoliv kategorické v tom směru, že by soud vyslovil výrok o vině statutárních zástupců, tj. S.Š. nebo L.S., ale o závěry pramenící z provedených důkazů v nyní projednávané trestní věci. Společným úmyslem obou obžalovaných, tj. Z.M. a M.K., jako hlavních pachatelů bylo především zkrácení daně a vylákání nadměrných odpočtů DPH, když v konečném důsledku byl tento úmysl zcela naplněn i za součinnosti firem působících v rámci řetězce, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Z hlediska závěrů o trestní odpovědnosti obou obžalovaných, kteří byli v pozici spolupachatelů ve smyslu § 23 trestního zákoníku, považuje nalézací soud za podstatné poukázat také na platnou právní úpravu, podle níž každý ze spolupachatelů odpovídá za trestný čin, jako by jej spáchal sám.

103. V případě dalších obžalovaných, tj. **J.P., L.H. a P.H.**, kteří se podíleli na činnosti dalších článků řetězce, tj. společností, které v konečném důsledku měly dodávat hovězí usně do společnosti XXXXX, bylo jejich jednání kvalifikováno nikoliv jako spolupachatelství, ale jako **účastenství ve formě pomoci. Podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku** se účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu rozumí ten, kdo úmyslně umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět k trestnému činu. Podle názoru nalézacího soudu u žádného z těchto tří obžalovaných nebyly naplněny podmínky samostatného pachatelství daňového deliktu spáchaného prostřednictvím firmy XXXXX, ale nebyly naplněny ani zákonné podmínky § 23 trestního zákoníku proto, aby soud mohl jejich součinnost označit jako spolupachatelství. Naproti tomu účastenství ve formě pomoci vystihuje rozsah a charakter participace trestného jednání každého z těchto tří obžalovaných na řetězci podvodného jednání prostřednictvím jednotlivých firem.
104. **Trestné jednání obžalovaného J.P.** spočívalo v tom, že ačkoliv ve firmě XXXXX nebyl statutárním zástupcem nebo zaměstnancem, firmu fakticky ovládal a vystavil jménem této firmy fiktivní doklady o dodávce hovězích usní do společnosti XXXXX. Takto jednal přesto, že věděl, že doklady jsou fiktivní, neboť společnost XXXXX žádnou činnost nevykonávala a její jednatel J.K. je pouze nastrčenou osobou a jménem této společnosti nejedná. Obžalovaný J. P. podával také jménem firmy XXXXX daňová přiznání, do nichž zahrnul pouze část dokladů, vystavených pro odběratele firmy XXXXX, tj. společnost XXXXX a vedle toho se i sám podílel na vystavování fiktivních dokladů za dopravu hovězích usní společnosti XXXXX. Na základě pokynu údajně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

neznámé osoby, s vysokou mírou pravděpodobnosti obžalovaného M.K., vybíral finanční prostředky v hotovosti z účtu společnosti XXXXX Lze tedy shrnout, že obžalovaný J.P. poskytl oběma hlavním pachatelům, tj. Z.M. a M.K. pomoc k tomu, aby společnost XXXXX, jako daňový subjekt předstírala existenci zdanitelných plnění, a to v měsíčních příznáních k DPH za období leden až prosinec 2011.

105. **Obžalování L.H. a P.H.** jednali trestněprávně významným způsobem jménem společnosti XXXXX, v níž figuroval L. H., jako jednatel a P. H., jako zaměstnanec. Obžalovaný L.H. vystavoval jménem této společnosti fiktivní faktury za dodání hovězích usní do společnosti XXXXX, také nechal do účetnictví společnosti XXXXX zahrnout doklady o nákupu této komodity právě od společnosti XXXXX, která měla být dodavatelem. Vedle toho jednal obžalovaný tak, že simuloval platby za hovězí usně a podílel se i na vystavování fiktivních dokladů a faktur za dopravu. Obžalovaný pak jednal v úzké součinnosti se svým zaměstnancem, obžalovaným P. H., když oba společně zajišťovali vedení účetnictví a P. H. se rovněž podílel na vystavování fiktivních faktur za dodávky hovězích usní společností XXXXX, ale i na zahrnutí těchto faktur o dodávce zboží, které firma XXXXX získala od společnosti XXXXX do účetnictví firmy, v níž pracoval. Vedle toho se podílel i na vystavení fiktivních dokladů za dopravu, stejně jako obžalovaný L. H.. Oba obžalovaní, tj. L. H. a P. H. rovněž poskytli pomoc obžalovaným Z. M. a M. K. k tomu, aby jménem společnosti XXXXX mohli předstírat, že zdanitelná plnění proběhla v řetězci obchodů s hovězími usněmi, jejímž důsledkem byl nákup této komodity firmou XXXXX Tedy oba obžalovaní pomohli oběma obžalovaným k tomu, aby firma XXXXX mohla v měsíčních příznáních k DPH uplatňovat nárok na nadměrný odpočet DPH a vylákat výhodu na dani a zkrátit daň právě předstíráním existence zdanitelných plnění díky obchodním transakcím, které měly předcházet hlavní obchodní transakci mezi firmami XXXXX a XXXXX Oba obžalovaní, stejně jako obžalovaný J. P., věděli, že tyto obchody reálně neproběhly, avšak poskytli pomoc zejména společnosti XXXXX, resp. oběma hlavním obžalovaným k tomu, aby předstírali legalizování obchodní činnosti všech firem, které na řetězci participovaly.
106. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaných Z. M. a M. K., jako hlavních pachatelů došlo v období leden 2011 až prosinec 2011 k **vylákání výhody na dani a zkrácení DPH** daňovým subjektem firmou XXXXX **v celkové výši 26.587.981 Kč.** Následkem trestného jednání obžalovaných je tedy škoda vzniklá zkrácením DPH a vylákáním výhody na dani v tzv. **velkém rozsahu**, neboť byla překročena zákonná hranice vyžadovaná v ustanovení § 138 trestního zákoníku. V době spáchání trestného jednání touto dolní hranicí byla částka 5.000.000 Kč. V době rozhodování soudu byla v účinnosti novela trestního zákoníku provedená zákonem č. 333/2020 Sb. účinným od 1. 10. 2020 a dolní hranice se posunula na částku 10.000.000 Kč. Formální podmínky právní kvalifikace § 240 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, stejně jako trestní sazba zůstaly nezměněny. Nalézací soud však, s ohledem na stupeň společenské škodlivosti trestného jednání všech obžalovaných, jejich jednání kvalifikoval podle zákona účinného v době rozhodování, neboť má za to, že náhled na trestné jednání obžalovaných ve smyslu novely trestního zákoníku je pro všechny obžalované příznivější. Následek ve výši 26.587.981 Kč však lze v plném rozsahu přičítat jen hlavním pachatelům, tedy obžalovaným Z.M. a M.K.. **Obžalovaným L.H. a P.H.** lze přičítat následek **ve výši 15.403.733 Kč**, neboť poskytli pomoc k trestnému jednání obžalovaných Z.M. a M.K. nikoliv v plném rozsahu, stejně jako **obžalovaný J.P.**, kterému je třeba přičítat následek **ve výši 14.973.544 Kč**. Všichni tři obžalovaní však svým jednáním naplnili zákonnou podmínku § 138 odst. 1 trestního zákoníku pro závěr nalézacího soudu o zkrácení daně, resp. vylákání výhody na dani v tzv. velkém rozsahu. V případě každého z nich byla překročena původně (tj. v době spáchání trestného činu) zákonem požadovaná hranice 5.000.000 Kč. S odkazem na novelu trestního zákoníku, provedenu zákonem č. 333/2020 Sb., účinným od 1. 10. 2020, tj. účinným v době rozhodování soudu, je touto hranicí částka 10.000.000 Kč. V případě těchto tří obžalovaných, kteří na trestné činnosti hlavních pachatelů participovali jako pomocníci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, je nutné upozornit a ustanovení § 24 odst. 2 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

zákoníku, podle něhož se na jejich trestní odpovědnost a trestnost užije ustanovení o trestní odpovědnosti a trestnosti pachatele, jestliže zákon nestanoví něco jiného. I v jejich případě soud považoval za odpovídající užití právní kvalifikaci jejich trestného jednání novely trestního zákona, tj. zákona č. 333/2020 Sb., i když formální podmínky pro užití právní kvalifikace se nezměnily. Náhled na trestné jednání každého z obžalovaných je však podstatně příznivější, neboť následek, který jim lze přičítat, se blíží dolní hranici formálního znaku vyžadovaného v ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.

107. Jednáním obžalovaných byl zcela nepochybně porušen zájem společnosti a státu na správném vyměření daní, z nichž je následně financována činnost státu a jeho územně správních celků, jakož i jiných činností, vykonávaných ve veřejném zájmu, včetně léčebné péče a sociálního zabezpečení. Tento zájem společnosti na správném vyměření daně, obdobně jako na správném vyměření cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění, poplatku nebo jiné podobné povinné platby a na příjmech z těchto povinných plateb je zájmem chráněným v ustanovení § 240 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby.
108. Vedle shora rozebraných znaků objektivní stránky (jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi) a objektu se nalézací soud pochopitelně zabýval i tím, zda v případě každého z obžalovaných byly naplněny znaky subjektu a subjektivní stránky.
109. Mezi **znaky subjektu** patří ve smyslu ustanovení § 25 trestního zákoníku **podmínka věku** a dále ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku **podmínka přičetnosti**. Každý z pěti obžalovaných byl v době spáchání trestného činu pachatelem zletilým, čímž naplnil podmínku věku. U obžalovaných Z. M., L.H., P.H. a J.P. nevznikly ani žádné pochybnosti o jejich duševním stavu, které by vyžadovaly zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie pro event. úvahy soudu o jeho nepřičetnosti nebo zmenšené přičetnosti (viz § 26 a 27 trestního zákoníku). Nezbytnou podmínkou trestní odpovědnosti je to, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a své jednání ovládat. Pokud absentuje alespoň jedna z těchto schopností, jsou odůvodněny úvahy pro závěr o tom, že se jedná o pachatele nepřičetného, který pak není trestně odpovědný. Omezení kterékoliv z těchto dvou schopností může být podkladem pro závěr soudu o jeho zmenšené přičetnosti, což s sebou nese i důsledky při ukládání trestu. V případě těchto tří obžalovaných nalézací soud nepochybně uzavřel, že naplnili znaky subjektu vyžadované zákonem, neboť byli pachateli zletilými a svéprávnými.
110. **V případě obžalovaného M.K.** sice nenastaly pochybnosti o naplnění podmínky věku, ale nastaly zásadní pochybnosti o naplnění podmínky přičetnosti. Již ve stádiu přípravného řízení byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** (č. l. 865-880). **Soudní znalec MUDr. Petr Hromada** byl osobně vyslechnut u hlavního líčení 5. 11. 2018 a v plném rozsahu na závěrech znaleckého posudku setrval, když uvedl, že u obžalovaného M.K. diagnostikovali bipolární afektivní poruchu. Jedná se o tzv. pravou duševní nemoc neboli psychózu. Soudní znalec vysvětlil, že u obžalovaného rozhodně nešlo o známky hraniční, ale o učebnicový příklad takového onemocnění. Při stanovení diagnózy sehrálo roli především to, že nešlo o subjektivní vjemy posuzovaného, o nějaké informace typu střídání nálad, nešlo ani o účelovou propagaci, ale naopak šlo o popis sekundárních příznaků, které nejsou veřejnosti obecně známy. Popis těchto příznaků svědčí o významném cyklování nálady. Soudní znalec uvedl, že choroba u obžalovaného byla sice léčena až během jeho hospitalizace v roce 2014, ale příznaky této duševní nemoci vyplývají i z dřívější anamnézy a musely být přítomny i před rozhodným obdobím, tj. před rokem 2011. Onemocnění obžalovaného má zásadní vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Znalec zdůraznil především vliv onemocnění na schopnosti ovládací, neboť samotné onemocnění se skládá v podstatě ze střídání dvou polarit nálady, a to stavů mánie a hypománie, což se projevuje především hyperaktivitou, ztrátou zábran, neuváženým jednáním, sklonem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

k riskování, k adrenalinovému způsobu života. To pochopitelně může mít vliv i na projednávanou trestnou činnost. Mezitím se však prolínají stavy deprese. U obžalovaného nešlo o pouhý popis takových stavů, kdy by např. tvrdil, že měl špatnou náladu. Naopak šlo o stavy, kdy několik dní apaticky ležel, několik dní nepřišel do práce. To ostatně potvrdil i jeho kolega, který obžalovaného přivezl k hospitalizaci do psychiatrické nemocnice. Znalec v podrobnostech popsal zdravotní stav obžalovaného a uvedl, že dospěl k závěru, že onemocnění M.K. mělo vliv na rozpoznávací schopnost, které sice byly sníženy, avšak nepodstatně. Pokud v jiném znaleckém posudku MUDr. Lukáš rozpoznávací schopnosti hodnotil jako podstatně snížené, není to v rozporu se závěrem slyšeného znalce, který vysvětlil, že existovala jednoroční časová prodleva mezi tím, kdy oba znalci obžalovaného posuzovali. MUDr. Lukáš totiž pracoval s časově zaostřeným obdobím a jeho závěry byly podepřeny i nálezem psychologa. MUDr. Petr Hromada pak především uvedl, že duševní onemocnění obžalovaného M.K. mělo dominantní vliv u jeho schopností ovládacích, které sám hodnotí jako podstatně snížené, a to v obou polaritách, tedy jak ve stavu mánie, tak ve stavech deprese. K dotazu soudu znalec vysvětlil, že vznik této nemoci nemohl obžalovaný nijak ovlivnit, neboť se jedná o psychózu, tedy o nemoc vznikající endogenně. Onemocnění obžalovaného je sice medicínsky ovlivnitelné a smyslem léčby je oploštění křivky střídání nálad. V posledních letech však obžalovaný psychiatrickou léčbu včetně medikace dodržuje a spolupracuje s lékaři. Pokud by nebyla nařízena ambulantní léčba soudně, M.K. by se léčil dobrovolně, tak jako dosud. Z hlediska závěrů o trestní odpovědnosti považuje nalézací soud za podstatné vyjádření soudního znalce o tom, že ani rozpoznávací, ani ovládací schopnosti obžalovaného nebyly vymizelé, i když ovládací schopnosti byly sníženy podstatně. K takovému závěru ostatně dospěl i soudní znalec prim. MUDr. Lukáš, k jehož znaleckým závěrům se MUDr. Petr Hromada v rámci svého výslechu rovněž vyjadřoval.

111. Znalecký posudek i výslech soudního znalce byly stěžejními podklady pro závěr nalézacího soudu o tom, že obžalovaný **M. K. jednal ve stavu zmenšené přičetnosti**. Podle § 27 trestního zákoníku lze za pachatele jednajících ve stavu zmenšené přičetnosti považovat toho, kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu měl podstatně sníženou schopnost rozpoznat jeho protiprávnost nebo ovládat své jednání. Rozpoznávací schopnosti obžalovaného M. K. nebyly ani vymizelé, ani podstatně omezené, neboť byly sníženy pouze nepodstatně, jak uvedl MUDr. Petr Hromada. Naproti tomu schopnosti ovládací byly podstatně omezené, i když ani tyto schopnosti nebyly vymizelé, a proto nenastaly podmínky pro závěr o nepřičetnosti obžalovaného ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku. Soudní znalec tedy potvrdil, že M. K. měl podstatně sníženou schopnost ovládat své jednání ve vztahu k žalované trestné činnosti v období roku 2011. Závěr soudu o duševním stavu M. K. v době spáchání trestného činu, jako pachatele jednajících ve stavu zmenšené přičetnosti ve smyslu ustanovení § 27 trestního zákoníku, pak našel odraz při rozhodování soudu o uložení trestu ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku.
112. Pro úplnost lze podotknout, že závěry nalézacího soudu o plné trestní odpovědnosti obžalovaného Z.M. a o snížené přičetnosti obžalovaného M.K. akcentoval nalézací soud také ve svých závěrech o jejich trestní odpovědnosti v bodu 2./ výroku rozsudku.
113. Skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a jiné podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku je v trestním zákoně konstruována jako úmyslný trestný čin. Nalézací soud se zabýval tím, zda u každého z obžalovaných byly naplněny **znaky subjektivní stránky**, tj. **zavinění** v požadované formě úmyslu přímého nebo úmyslu nepřímého (§ 15 odst. 1 písm. a), resp. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Stručně lze rekapitulovat, že podle trestněprávní teorie se zaviněním rozumí vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména pak k objektivní stránce a objektu. Zavinění zahrnuje složku intelektovou (vnímání, vědění pachatele) i složku volní (chtění nebo srozumění pachatele, resp. jeho rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci). Při hodnocení zavinění každého z obžalovaných ve vztahu k tomuto daňovému deliktu vycházel soud z důkazů, které jsou shora podrobně rozebrány a které

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

také odůvodňovaly závěry soudu o konkrétní formě zavinění u každého z obžalovaných. Nálezací soud po zvážení všech rozhodných okolností dospěl k závěru o naplnění zavinění ve formě úmyslu u všech pěti obžalovaných. Není sporu o tom, že vědění každého z nich vyplývalo z konkrétních úkonů, které dělali, a to jak obžalovaní Z.M. a M.K. v pozici hlavních pachatelů, tak i další tři obžalovaní v pozici jejich pomocníků. Provedené důkazy svědčí o tom, že každý z pěti obžalovaných jednal opakovaně, aktivně, ale také vědomě a cíleně. Jednalo se o dlouhodobě páchanou, opakovanou trestnou činnost, kterou rozhodně nelze považovat za nahodilou. Čímž nálezací soud míní nejen vystavení fiktivních dokladů, ale i jejich užití v daňovém řízení. Není sporu o tom, že vzhledem ke svým podnikatelským zkušenostem, intelektovým schopnostem i sociální zdatnosti každý z obžalovaných věděl, že deklaruje skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, tedy že vystavuje svým obchodním partnerům doklady fiktivní, event. fiktivní doklady akceptuje ve svém daňovém přiznání. Každý z obžalovaných tedy předstíral skutečnosti týkající se konkrétních obchodních případů a realizovaných přeprav, které objektivně neproběhly. **Obžalovaný Z.M. a M.K.** věděli, že fiktivní doklady budou zařazeny do účetnictví společnosti XXXXX a také zohledněny v příslušných daňových přiznáních. Nálezací soud jejich zavinění kvalifikoval jako **přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku**, neboť každý z nich věděl, že předstírá nepravdivé skutečnosti a tyto skutečnosti předstírat chtěl. Zavinění dalších tří obžalovaných, tj. **L.H., P.H. a J.P.** soud kvalifikoval jako **úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku**. Obžalovaní buď vystavili nebo se podíleli na vystavení fiktivních dokladů o obchodech, příp. o dopravě, o nichž věděli, že jsou doklady fiktivními, budou založeny nejen do účetnictví firem na jejich činnosti se podíleli, ale museli být minimálně srozuměni s tím, že budou užity v daňovém řízení společnosti, která je konečným odběratelem zboží na území České republiky.

114. Každý z obžalovaných naplnil formální znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku nejen v rovině základní skutkové podstaty, tj. § 240 odst. 1 trestního zákoníku, ale také v rovině kvalifikované skutkové podstaty, tj. § 240 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Nálezací soud již shora poukázal na důkazy provedené u hlavního líčení, jimiž bylo prokázáno, že v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním každého z obžalovaných došlo ke zkrácení daně a vylákání výhody na dani v souhrnné částce, která podle aktuální právní úpravy představovala tzv. velký rozsah, jak vyžaduje ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. V této souvislosti je nutno poukázat na ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku, podle něhož k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby (zde v souvislosti se způsobeným těžším následkem) se nevyžaduje zavinění úmyslné, ale postačí zavinění z nedbalosti.
115. Fakultativním znakem subjektivní stránky také **motiv**. Hlavním motivem dlouhodobě páchané trestné činnosti obžalovaných Z.M. a M.K., jako hlavních pachatelů, bylo pochopitelně získání finančních prostředků ve formě vylákání výhody na dani a zkrácení daně. Finanční prostředky tak získávali díky tomu, že správce daně, tj. DPH byl uveden v omyl. Není nejmenších pochyb o tom, že jejich motiv byl zistný a majetkový. Ostatně takový motiv lze předpokládat i v případě dalších obžalovaných, kteří vystavovali fiktivní faktury a fiktivní doklady, byť jejich finanční profit logicky nebyl takový jako u těchto dvou hlavních pachatelů.
116. Všichni obžalovaní se trestného jednání dopustili za účinnosti novely trestního zákona v podobě tzv. trestního zákoníku, která opustila materiální pojetí trestného činu a naopak preferuje formální pojetí trestného činu. Toto formální pojetí je však korigované **zásadou subsidiarity trestní represe**, jak vyplývá z ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze totiž uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, v nichž nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V případě trestného jednání obžalovaných, které je popsáno pod bodem 1./ výroku rozsudku, byly podmínky § 12 odst. 2 trestního zákoníku bez výhrad naplněny. Stupeň společenské škodlivosti trestného jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

každého z nich je mimořádně vysoký a rozhodně vylučuje, byť úvahy, o projednání věci v jiném řízení, než v řízení trestním. Hlavními pachateli byli sice obžalovaní Z.M. a M.K., avšak ani rozsah trestní odpovědnosti obžalovaných P.H., L.H. i J.P., kteří zásadně poskytli pomoc ke spáchání daňového deliktu s následkem v materiální podobě převyšující 10.000.000 Kč, nelze bagatelizovat. Nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že každý z obžalovaných se trestného jednání dopouštěl nejen opakovaně, ale také dlouhodobě, když vůči správci daně deklaroval skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. V konečném důsledku byly odčerpány ze státního rozpočtu finanční prostředky ve výši cca 26,5 mil. Kč, které pochopitelně mohly být použity na jiné, daleko účelnější projekty, zejména ve sféře sociální nebo v oblasti zdravotnictví, případně k jiným společensky prospěšným účelům.

117. Z hlediska užití právní kvalifikace nalézací soud podotýká, že se neztotožnil ani s návrhem obžaloby na to, aby jednání každého z obžalovaných bylo kvalifikováno rovněž podle § 240 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tj. jako **jednání spáchané nejméně se dvěma osobami**, což je formální podmínkou tohoto zákonného ustanovení. Obžalovaní se v rámci celé skupiny mezi sebou neznali natolik, aby bylo možné považovat tento formální znak za naplněný. V zásadě jednali vždy ve dvojici a příp. nejméně trojice obžalovaných vzájemně kooperujících na spáchání trestné činnosti nebyla prokázána v takovém rozsahu, aby soud opravňovala k užití této právní kvalifikace. Ostatně jednání obžalovaných bylo, pro způsobený materiální následek, kvalifikováno podle přísnějšího zákonného ustanovení tj. § 240 odst. 3 trestního zákoníku. To našlo odraz i při rozhodování o trestech. Závěry nalézacího soudu o rozsahu trestní odpovědnosti, by užití tohoto formálního znaku nikterak zásadně neovlivnilo, stejně jako východiska pro uložení trestů.
118. Nalézací soud tedy učinil **závěr k bodu 1.** výroku obžaloby tak, že obžaloba byla na všech obžalované podána zcela oprávněně. Jak je shora uvedeno, nebyla převzata skutková věta obžaloby v plném rozsahu do výroku rozsudku, neboť došlo k dílčí, spíše formulační úpravě, avšak tato skutečnost nic nezměnila na rozsahu trestní odpovědnosti obžalovaných. Nalézací soud tedy učinil závěr, že se obžalovaní Z.M., M.K., L.H., P.H. a J.P. dopustili zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, a to ve znění zákona č. 333/2020 Sb. účinného od 1. 10. 2020, přičemž jednání obžalovaných Z.M. a M.K. bylo kvalifikováno jako spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, zatímco jednání obžalovaných J.P., L.H. a P.H. naplnilo znaky účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Bod 2./ výroku rozsudku- hodnocení důkazů, argumenty obhajoby

119. Rovněž v případě **bodu 2./ výroku rozsudku** dospěl soud k závěru, že obžaloba byla podána v plném rozsahu oprávněně. Takový závěr učinil nalézací soud po důsledném hodnocení provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, ostatně jako v případě skutkových zjištění, které se vztahují k bodu 1./ výroku rozsudku. Je nutné zdůraznit, že oba skutky popsané ve výroku rozsudku spolu vzájemně souvisí, jak ostatně nalézací soud uvedl již v úvodu, a to nejen osobami obžalovaných M. K. a Z. M., ale také daňovým subjektem firmou XXXXX Správcem daně tohoto daňového subjektu byl totiž dřívější Finanční úřad Brno III., jehož ředitelem byl obžalovaný M.K.. Vzájemné vazby mezi všemi třemi obžalovanými, právě v souvislosti s daňovým řízením, které se týkalo vždy tohoto daňového subjektu a jeho dodavatele, firmy XXXXX, zejména pak řízení o DPH v roce 2011, zjevně svědčí o překročení hranic trestní odpovědnosti každým z obžalovaných. Nalézací soud se v plném rozsahu ztotožnil s argumenty obžaloby, a to s odkazem na rozsáhlé dokazování provedené u hlavního líčení. Jednotlivé dílčí důkazy a skutková zjištění z nich učiněná jsou rozebrány shora, přesto však považuje nalézací soud za nezbytné je ve stručnosti rekapitulovat a také zdůraznit, že žádný z provedených důkazů nebyl opatřen v rozporu s procesními předpisy a nebyl ani natolik nevěrohodný, že by nepřinesl, byť dílčí skutková zjištění. V mnohých případech se sice jednalo o důkazy nepřímé, které však ve svém celku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

a v návaznosti na důkazy přímé, umožňovaly nalézacímu soudu učinit závěr o vině každého z těchto tří obžalovaných. Stěžejními a objektivními důkazy byly především prostorové odposlechy v kanceláři obžalovaného M.K., ředitele finančního úřadu a také záznamy telefonické komunikace mezi obžalovanými. Jsou to především prostorové odposlechy z kanceláře obžalovaného ze dne 5. 12. 2012, 17. 12. 2012, 20. 2. 2013, které zcela jednoznačně svědčí o tom, že obžalovaný K. detailně instruoval obžalovaného Z. M., v některých případech i jeho manželku, která ve firmě XXXXX prováděla účetní úkony, o tom, jak má vystupovat před finančním úřadem, jaké doklady má opatřit proto, aby prokázal, že zdanitelná plnění proběhla, a jak má před správcem daně vypovídat, resp. jak má svoji výpověď upravit apod. K argumentům obhajoby obžalovaného Z. M. lze podotknout, že tuto situaci nelze v nejmenším porovnat se situací, kdy by žádal svého kamaráda, jako např. lékaře, o nějakou radu, byť mimo ambulanci. Takový výklad by bylo možno akceptovat snad za situace, kdy by měl soud k dispozici ojedinělé důkazy nebo snad za situace, kdy by obžalovaný M.K. nebyl na výsledcích tohoto daňového řízení osobně vůbec zainteresován. Všechny provedené důkazy svědčí o opaku. Manželka obžalovaného K. byla 50% vlastníkem firmy XXXXX, tedy daňového subjektu, který měl svoje sídlo v obvodu, v němž správu daně vykonával tehdejší Finanční úřad Brno III., jehož ředitelem byl právě obžalovaný K.. Výpovědi shora rozebraných svědků, pracovníků finančního úřadu, svědčí o tom, že se na úřadě tzv. vědělo, že firma XXXXX, příp. firma XXXXX jsou firmami, na nichž má ředitel úřadu tj. obžalovaný osobní zájem. Obžalovaný především nikterak nerespektoval svoje základní povinnosti vyplývající, z jeho pracovního postavení a neučinil úkony, které by bylo možné očekávat proto, aby zachoval svoji nestrannost a nestrannost celého finančního úřadu. Žádným z provedených důkazů nebylo ani v náznaku prokázáno, že by obžalovaný K. učinil jakékoliv kroky proto, aby správu daně těchto daňových subjektů vykonával jiný finanční úřad. Kromě toho se lze důvodně domnívat, že např. sídlo firmy XXXXX bylo účelově přeneseno do obvodu tohoto Finančního úřadu Brno III. Podstatu podnikatelské činnosti totiž měla firma vykonávat v místě bydliště obžalovaného Z.M., kde sídlily ostatně i jiné firmy, na jejichž činnosti participoval např. firma XXXXX apod. Dokonce i v této lokalitě měla mít firma XXXXX svůj sklad. Přesto však, údajně proto, že měla jednu provozovnu související s autosalonem, bylo její sídlo umístěno nejen do Brna, ale dokonce přímo do teritoria, v němž finanční správu vykonával Finanční úřad Brno III., jehož tehdejším ředitelem byl právě obžalovaný M.K.. Osobní zainteresovanost obžalovaného M.K. na výsledcích daňového řízení je zesílena nejen tím, že se jednalo o firmu, jejímž předsedou představenstva byl jeho přítel, ale i o firmu, v níž 50% akcionářem byla jeho manželka. Obžalovaný M.K. pak svůj zájem na výsledcích daňového řízení projevil nejen tím, že obžalovanému Z.M. radil, ačkoliv po právu by od něj mohlo být očekáváno, že zachová svou nestrannost a k daňovému řízení tohoto daňového subjektu se vůbec nebude vyjadřovat. Obžalovaný naopak poskytoval zcela účelové rady, k nimž měl potřebné informace, pramenící z jeho pozice na finančním úřadu. O tom všem svědčí prostorové odposlechy z jeho kanceláře, stejně jako výpovědi svědků, pracovníků finančního úřadu. Na to navíc navazují i záznamy telefonické komunikace, které svědčí i o tom, že na věci byl zainteresován nejen obžalovaný Z.M., ale také obžalovaný M.K.. Rovněž tento obžalovaný opakovaně komunikoval i s obžalovaným M.K. a jím poskytované názory, pro účely daňového řízení, plně akceptoval a také se jimi řídil. V tomto směru odkazuje nalézací soud na telefonické hovory např. z 27. 6. 2012, 3. 8. 2012 nebo 17. 8. 2012, které jsou rovněž shora rozebrány. Svědkové, pracovníci finančního úřadu, zcela vyloučili obhajobu obžalovaných o tom, že finanční úřad, potažmo obžalovaný M.K. byl na firmu XXXXX podstatně přísnější, než na jiné daňové subjekty. Zvýšený zájem obžalovaného M.K. na daňovém řízení tohoto daňového subjektu, firmy XXXXX, prokazuje např. výpověď svědka Š., který potvrdil, že obžalovaný právě u tohoto subjektu chtěl přeposlat odpověď na mezinárodní dožádání, na čemž nic nemění ani výpověď svědka M. o tom, že se obžalovaný k tomuto mezinárodnímu dožádání nikterak nevyjadřoval. Jsou to také výpovědi svědků M., V. nebo N., které je třeba hodnotit v kontextu všech důkazů, a to nejen záznamů o odposlechu a monitorování kanceláře, ale také v kontextu listinných důkazů. Obžalovaný, jak vyplývá z odposlechů v jeho kanceláři, se opakovaně, velmi razantně a negativně

se vyjadřoval na adresu svědků V. a N., ačkoliv jejich nadřízený, svědek M., je hodnotil jako schopné pracovníky. Nikoliv obžalovaný K., ale V. svědky M. informovala o tom, že v tomto daňovém subjektu figuruje manželka obžalovaného K.. Pokud došlo k eskalaci konfliktů mezi obžalovaným M.K. a svědkyní V. v souvislosti s jejím procesním postupem, byl to právě svědek M., který potvrdil, že V. veškerá pravidla pro podání trestního oznámení dodržela. Ostatně z výpovědi zainteresovaných svědků lze zjistit, že svědkyně V. nejen že dodržela pravidla pro podání trestního oznámení, ale obžalovaný jí vytýkal pouhé odůvodnění tohoto návrhu na podání trestního oznámení. V rozporu s interními pokyny se obžalovaný domáhal toho, aby trestní oznámení bylo podáno až po právní moci vytykáčím řízení, ačkoliv např. svědek M. potvrdil, že postup V. byl správný, neboť na semináři na finančním ředitelství získali informace a pokyn, že právní moci není třeba vyčkávat a trestní oznámení lze podat dříve. Ostatně svědkyně V., která společně s N., na rozdíl od jiných pracovníků, potvrdila negativní přístup obžalovaného M.K. ke správnému postupu, uvedla, že kontrola se uzavírá až po získání výsledků mezinárodního dožádání. V případě jednoho ze zájmových subjektů obžalovaného, tj. firmy XXXXX, jí ovšem kolegyně P. řekla, že na ni byl vyvíjen nátlak z vedení, aby kontrolu uzavřela dříve. To jí ostatně potvrdila i svědkyně P. s vysvětlením, že se jedná buď o tzv. ředitelovu firmu, nebo že to vlastně ředitel tak chce uzavřít. V zásadě svědkyně P. sdělila, že kontrolu uzavřeli na pokyn vedení, bez návrhu na vytykáčím řízení. Tento postup však svědkyně V. hodnotila jako nestandardní, když navíc sama svědkyně P. měla pochybnosti o takovém správném postupu. Při hodnocení výpovědi obou svědkyň lze považovat za důvodný závěr o tom, že obžalovaný velmi sofistikovaně, z titulu své pozice ředitele finančního úřadu, tj. nadřízeného všech svědkyň, na ně vyvíjel nátlak, pod záminkou svého odborného názoru. Záměrem obžalovaného bylo to, aby dosáhl ukončení kontroly bez návrhu na vytykáčím řízení, v němž by logicky mohlo dojít k doměření daně. Pakliže svědkyně V., s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou, postupovala nekompromisně a správně, obžalovaný jí opakovaně pracovní výsledky vytýkal a v zásadě na ni činil psychický nátlak. Nejedná se pouze o subjektivní pocity svědkyně V.. Přístup obžalovaného vůči této svědkyni a jejímu kolegovi N., který měl ostatně obdobně nekompromisní přístup k plnění povinností, byl zachycen na jednom z odposlechů z kanceláře obžalovaného. Nálezací soud hodnotí přístup obžalovaného zcela negativně a manipulativně, když výpověď svědkyně V. rozhodně nepovažuje, při hodnocení jeho chování a jednání, za subjektivní nebo přehnaně emotivní. Obžalovaný opakovaně z titulu své autority a postavení na finančním úřadu zpochybňoval řádný postup svědkyně. V tomto směru lze spatřovat psychický nátlak. Šlo o manipulaci s jejím právním nebo odborným názorem, nikoliv o odbornou debatu, podepřenou např. příslušnou právní úpravou, interními směrnici apod. To vše bylo ze strany obžalovaného jednoznačně účelové. Záměrem obžalovaného bylo dosáhnout předčasně ukončení řízení proto, aby nemohlo být obnoveno, a proto, aby daňovému subjektu, tj. firmě XXXXX, byly vráceny nadměrné odpočty DPH resp. Nebyla doměřena daňová povinnost. Významná je rovněž výpověď svědka N., který viděl v kanceláři obžalovaného K. asi třikrát na osobní schůzce obžalovaného Z. M.. Zejména odborné stanovisko obžalovaného K., prezentované v rámci výtek V., považoval svědek za nesmyslné. Atmosféru na tomto pracovišti ostatně dokresluje i svědecká výpověď svědkyně N., která sama uvedla, že vedení finančního úřadu nemělo zájem na využívání institutu zneužití práva. Na úřadu nebyla dobrá komunikace, a proto sama z úřadu odešla. Svědkyně tak nepřímo potvrdila, že V. postupovala správně, když ostatně obvyklé použití institutu zneužití práva za účelem doměření daně potvrdili další svědkové. Zájem obžalovaného na výsledcích daňového řízení, nejen u firmy XXXXX, ale u jejího hlavního dodavatele firmy XXXXX, dokladuje i výpověď svědkyně P.. Tato svědkyně potvrdila zcela jednoznačně, že dostala příkaz od svědkyně P., aby řízení u firmy XXXXX ukončila bez nálezů. Svědkyně P. sama, jak je shora uvedeno, potvrdila, že u tohoto daňového subjektu byli nuceni vytykáčím řízení ukončit, i když neměli výsledky mezinárodního dožádání. Ona sama však měla o takovém postupu zásadní pochybnosti. Oficiálním důvodem bylo údajně to, že se blížila jednorozhodná lhůta tohoto řízení a daňový subjekt (pozn. soudu firma XXXXX, zastoupená obžalovaným M. K.) si na délku řízení stěžoval. O tom, že obžalovaný K. zpochybňoval postup svých podřízených

např. při zvažování varianty využití institutu zneužití práva za účelem doměření daní a fakticky tak zneužíval svého funkčního postavení a odborné autority ve vztahu k podřízeným, svědčí i prostorové odposlechy např. z porad s jeho podřízenými ze dne 10. 12. 2012, event. 11. 3. 2013. Prostorové odposlechy tak zjevně svědčí o tom, že se obžalovaný snažil ovlivnit výsledek kontroly ze strany finančního úřadu ve prospěch daňového subjektu XXXXX, potažmo obžalovaného Z.M., když využil, resp. doslova zneužil informací, které získával z titulu své funkce ředitele finančního úřadu, neboť podřízení jej o svém zamýšleném postupu v průběhu daňové kontroly vždy informovali na pravidelných poradách. Obžalovaný K. byl rovněž velmi dobře informován o obchodních transakcích vedených tímto daňovým subjektem a rovněž z titulu své odborné autority i funkčního zařazení dával najevo nesouhlas s pojmem „neekonomická transakce“ za situace, kdy došlo ke zvýšení ceny o 3%. Údaje o takto navýšené ceně potvrdil obžalovaný Z.M. a jsou patrné i z listinných důkazů, jimiž byly obchody simulovány. V konečném důsledku pro účely tohoto trestního řízení byla tato marže potvrzena i znaleckým ústavem. Rovněž takový přístup obžalovaného by snad mohl být akceptován za situace, kdy by se nejednalo o jeho zájmový daňový subjekt, v němž působí jeho přítel, v němž je polovičním vlastníkem jeho manželka a zejména o takový daňový subjekt, kterému jsou vráceny mimořádně vysoké nadměrné odpočty DPH. O tom že tento daňový subjekt byl ve sféře osobního zájmu obžalovaného K., který logicky chtěl upravit daňové řízení a důkazní situaci ve prospěch tohoto daňového subjektu svědčí shora opakovaně zmíněné důkazy o tom, jak instruoval obžalovaného Z.M. právě v souvislosti s tímto daňovým řízením. Rovněž záznamy z jednotlivých porad s jeho podřízenými svědčí o tom, že obžalovaný opakovaně zpochybňoval zamýšlený postup na ukončení kontroly, zpochybňoval možnost vyžití institutu zneužití práva. Takový postup by, jak potvrdili svědkové, vedl k doměření daně. Obžalovaný však znevěrohodňoval postup správce daně a zpracovatele kontroly. Jak bylo prokázáno odposlechem jedné porady obžalovaného s jeho podřízenými, jeho cílem bylo dosáhnout toho, aby V. a N. z pracoviště odešli. Hlavním důvodem bylo nepochybně to, že vykonávali kontrolu u subjektu, na němž měl obžalovaný svůj zájem a vykonávali ji oba velmi důsledně a nestranně, pochopitelně v neprospěch tohoto daňového subjektu.

120. Další důkazy svědčí o tom, že obžalovaný K. takto postupoval nikoliv zcela nezištně, čímž nalézací soud míní materiální prospěch, který tím získal. Jednalo se nejméně o prokázanou finanční hotovost ve výši 300.000 Kč, o jejímž předání svědčí také rozhovory ze dne 4. 9. 2012 a 5. 12. 2012, které jsou shora rozebrány. Používání konspirativního výrazu pro peněžní prostředky, tj. pojmu sůl pro srny, zajíce a bažanty, zřejmě vychází ze vzájemné záliby obžalovaných Z.M. a M.K. v myslivosti. Obžalovaný M.K. převzetí této částky připustil a společně s obžalovaným Z. M. tvrdili, že se jednalo o splátku půjčky, kterou K. poskytl Z.M.. V této souvislosti nelze považovat jejich obhajobu za věrohodnou. Údajné finanční půjčky mezi oběma obžalovanými měly prokazovat směnky, které byly zajištěny při domovní prohlídce v rodinném domě obžalovaného M.K. 18. 3. 2013 (č. l. 1678 a násl.), resp. které byly vydány z bezpečnostní schránky v ČSOB a. s. (viz protokol č. l. 1682). Ani jeden z obžalovaných však nedokázal okolnosti údajných půjček blíže konkretizovat a především relevantními důkazy doložit. Směnka je v obecné rovině pochopitelně zajišťovacím institutem, ale sama o sobě neprokazuje konkrétní výši půjčky, její splatnost, event. dílčí úhrady. Za situace, kdy půjčky měl poskytovat obžalovaný M.K., který je nejen vysokoškolsky vzdělaný, ale i erudovaný ekonom, dokonce byl v pozici ředitele finančního úřadu, nelze považovat za věrohodné jeho tvrzení o tom, že k půjčkám v řádu milionů korun nebyly uzavřeny písemné smlouvy, neboť vše bylo založeno na jejich vzájemné důvěře. Pro takový závěr nalézacího soudu svědčí ostatně i neexistence jakékoliv evidence údajných splátek těchto půjček Z.M., obžalovanému M.K.. Jako logické, v kontextu rozsáhlé trestné činnosti i celkového přístupu obžalovaných, považuje nalézací soud vystavení těchto smének proto, aby měl obžalovaný M.K. vytvořeno alibi, pro případné zjištění, že přijímal vysoké finanční částky od obžalovaného Z.M.. O tom, že na předání částky ve výši 300.000 Kč participoval i obžalovaný M.K., ostatně svědčí právě záznam telefonického hovoru ze dne 5. 9. 2012. Nelogičnost použití výrazu „ sůl“, který je, podle názoru

soudu, zcela jednoznačně krycím pojmem pro předávané peníze, prokazuje i záznam hovoru ze dne 26. 6. 2012, příp. ze dne 16. nebo 17. 8. 2012. O tom, že by si mohl obžalovaný K. osolit chleba solí, která je jindy zmiňována jako sůl pro srnky, zajíce a bažanty (hovor z 5. 9. 2012), lze pochopitelně zcela důvodně pochybovat. Dne 15. 12. 2013 dokonce oba obžalovaní, tj. M.K. a Z.M. spolu mluví o tom, jestli bude Z. M. chtít od M.K. „sůl pro zvířátka“. Přestože dva z těchto tří obžalovaných mají zájem v myslivost, lze považovat za nepravděpodobné a za nelogické nejen to, že by zajišťovali sůl pro lesní zvěř, ale že by si ji předávali a zajišťovali ji tedy v měsících např. září 2012, srpnu 2012, kdy lesní zvěř, jak je všeobecně známo, sůl v takovém rozsahu nepotřebuje. Lze tedy shrnout, že soud obhajobu obžalovaných o účelu předání částky ve výši 300.000 Kč, jako splátky dřívějšího dluhu obžalovaným Z.M. obžalovanému M.K., považoval za vyvrácenou. Naopak předání těchto finančních prostředků považuje za dílčí část úplatku, poskytnutého Z.M. a M.K. a přijatého M.K..

121. Další část neoprávněných výhod, resp. úplatků byly dřevovýrobky a další práce s tím spojené. Tyto skutečnosti jsou spolehlivě prokazovány, jak výpověďmi svědků – zaměstnanců firmy XXXXX, která výrobky i práce obžalovanému K. poskytovala, tak i listinnými důkazy. Tím nalézací soud míní zásadní rozpory ve fakturách a dalších účetních dokladech a tím, co bylo skutečně provedeno. Obhajobu obžalovaného Z.M. např. o tom, že zahradní nábytek byl neprodejným prototypem, nebo že koupací sud obžalovanému K. pouze zapůjčil, vyvrací výpovědi svědků, zejména S.C., ale také zakázkové listy a odpovídající faktury. Prokazatelně, jak vyplývá zejména ze zakázkových listů, byly výrobky vyráběny právě pro obžalovaného. V opačném případě by logicky nebyly vystavovány zakázkové listy o spotřebovaném materiálu nebo rozsahu provedených prací. Porovnáním rozhodujících listinných důkazů a ostatně i znaleckou expertizou, zpracovanou znaleckým ústavem, bylo prokázáno, že v mnoha případech byly fakturovány částky výrazně nižší nebo dokonce faktury nebyly v účetnictví společnosti XXXXX vůbec zahrnuty, event. pod odpovídajícím číslem faktury byl evidován jiný odběratel a jiná zakázka. Nalézací soud opět odkazuje na shora rozebrané listinné důkazy. Navíc záznamy odposlechů telefonických hovorů, zejména mezi obžalovaným Z.M. a obžalovaným M.K. svědčí o tom, že obžalovaný M.K. sám takové plnění vyžadoval. I v tomto směru soud opakovaně odkazuje na telefonické hovory z 11. 7. 2012, 6. 11. 2012, 4. a 5. 12. 2012, event. 1. 2., 4. 2., 12. a 13. 2. 2013.
122. V neposlední řadě součástí majetkového profitu, který byl M.K. poskytnut, byla služba servisu, který provozoval Z.M.. I v tomto směru byla obhajoba obžalovaných vyvrácena nejen listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi zaměstnanců autoservisu, ale také odposlechy jejich vzájemných dialogů. Z nichž je zásadní třeba dialog z 20. 9. 2012, kdy obžalovaný M. sděluje, že nic nemají platit. Dne 13. 12. 2012 dokonce výslovně K. sděluje, aby fakturu za opravu vozidla doslova „hodil do koše“, protože zaměstnanci to neuzavřeli tak, jak to má být. Jedná se zjevně o situaci, kdy zaměstnanci netušili skutečný záměr obžalovaného M., a proto tak, jak je obvyklé, za provedené práce a služby vystavili běžnou fakturu. Pro závěr nalézacího soudu o tom, že tyto služby byly poskytovány bezplatně, svědčí i zpětné doučtování poskytnutých služeb a jejich úhrada obžalovaným. Takový dodatečný úkon považuje nalézací soud za zcela účelový, učiněný ve snaze zpochybnit rozhodující důkazy. Pokud by skutečně tyto služby měly být ze strany Z. M. K. poskytnuty, jako přátelský dar, což tvrdil obžalovaný v rámci své výpovědi, pochopitelně by tento dar firmě kompenzoval on sám a ani dodatečně by nebyly odpovídající finanční prostředky ve firmě doučtovány.
123. Nalézací soud na základě shora provedeného dokazování dospěl i v případě bodu 2./ k závěru, že obžaloba byla podána oprávněně a uznal obžalované vinnými v plném rozsahu. Stručně lze tedy rekapitulovat.
124. **Trestněprávně významné jednání obžalovaného M.K.** spočívalo v tom, že jako ředitel finančního úřadu nejen podrobně sledoval daňová řízení společnosti XXXXX, o nichž byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

pravidelně informován, ale především nejméně od července 2012, kdy pracovníci kontrolního oddělení finančního úřadu prováděli daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty u tohoto daňového subjektu, se ve své kanceláři v budově finančního úřadu, ale i jinde pravidelně scházel s obžalovaným Z. M., který byl předsedou představenstva společnosti XXXXX a tohoto podrobně instruoval, jak má postupovat při daňové kontrole, aby nedošlo ke zpochybnění uskutečnění zdanitelných plnění, tvrzených tímto daňovým subjektem v rámci daňové kontroly, o níž byl rovněž svými podřízenými pravidelně a podrobně informován. Obžalovaný M.K. na těchto setkáních obžalovanému Z. M. detailně radil, jakým způsobem má předkládat potřebné materiály do daňového řízení, jak je má doplňovat, event. pozměňovat dříve uvedené údaje, jak má vypovídat a také, bez vědomí zpracovatele daňové kontroly a sepsání záznamu do protokolu do spisu o daňovém řízení, poskytoval Z. M. část spisového materiálu. Průběh daňové kontroly projednával obžalovaný M.K. na pravidelných poradách se svými podřízenými a zde zpochybňoval jejich zamýšlený postup k uzavření daňové kontroly doměřením DPH daňovému subjektu, tj. společnosti XXXXX a především znevěrohodňoval zpracovatele této daňové kontroly. Obžalovaný jednal v úmyslu zvrátit zamýšlený výsledek daňové kontroly, tj. dosáhnout toho, aby tomuto daňovému subjektu nebyla daňová povinnost doměřena a současně neinformoval své nadřízené ani správce daně o svém osobním vztahu k tomuto daňovému subjektu, tj. o tom, že vlastníky daňového subjektu jsou jeho manželka L.K. a jeho přítel obžalovaný Z.M.. Obžalovaný, jako ředitel finančního úřadu, tak zcela jednoznačně **vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu**, kterým byl zákon č. 280/2009 Sb., tj. daňový řád, tedy jednal v rozporu se zájmem na správném zjištění a stanovení daní, jak vyžaduje ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona. Podle citovaného zákonného ustanovení se správou daní rozumí postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení její úhrady. Trestněprávně významné jednání obžalovaného směřovalo k tomu, aby společnosti XXXXX nebyla vyměřena daň, příp. aby nemusela vrátit již neoprávněně vyplacené nadměrné odpočty DPH. K zamýšlenému následku v plném rozsahu nedošlo, neboť kontrola správce daně byla ukončena s doměřením daňové povinnosti. Není sporu o tom, že obžalovaný M.K., jako ředitel Finančního úřadu Brno III., který byl správcem daně, **byl v postavení úřední osoby**, jak vyžaduje ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Finanční úřad patří mezi orgány finanční správy podle zákona č. 456/2011 Sb. o finanční správě a ředitel finančního úřadu je tak odpovědným pracovníkem orgánu státní správy, který se podílí na plnění úkolů společnosti a státu v oblasti správy daní, když jeho cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrad. Obžalovaný byl tedy odpovědným úředníkem orgánu státní správy, když jako ředitel finančního úřadu plnil úkoly státu a společnosti a používal přitom svěřené pravomoci. Obžalovaný sice sám nevydával příslušná rozhodnutí v konkrétním daňovém řízení, ale v souladu s principy fungování státní správy nemohlo být žádné zásadní rozhodnutí, tj. ani rozhodnutí o průběhu daňového řízení vůči tomuto subjektu přijato bez jeho souhlasu. V tomto směru soud odkazuje na shora rozebrané výpovědi svědků, kteří potvrdili nezbytnost úkonů souhlasu či tzv. podpisu ředitele finančního úřadu na rozhodujících dokumentech.

125. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného byl porušen zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osoby. Tento zájem společnosti je chráněn v ustanovení § 329 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.
126. Obžalovaný jednal v úmyslu opatřit sobě nebo jinému, tj. daňovému subjektu XXXXX a. s. potažmo minimálně obžalovanému Z.M. neoprávněný prospěch. Tímto **neoprávněným prospěchem** je třeba rozumět každé neoprávněné zvýhodnění materiální nebo imateriální, na které by pachatel nebo jiná osoba neměla právo. Bez shora rozebraného trestněprávně významného jednání obžalovaného M.K., které souhrnně spočívalo v ovlivnění daňového řízení daňového subjektu XXXXX reálně hrozilo, že daňovému subjektu nebude řádně vyměřena DPH a naopak tento daňový subjekt v neoprávněné výši inkasuje nadměrné odpočty DPH a zkrátí daň.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

127. K zamýšlenému následku však nedošlo, neboť daňová kontrola byla následně ukončena doměřením daňové povinnosti. Trestné jednání obžalovaného M.K., spočívající ve zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku, zůstalo **ve vývojovém stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku**. Podle citovaného zákonného ustanovení se za pokus trestného činu považuje jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Nalézací soud považuje za nezbytné také zdůraznit, že podle § 21 odst. 2 trestního zákoníku je pokus trestného činu trestný podle trestní sazby na dokonaný trestný čin. Je třeba poukázat na Zprávu o daňové kontrole z 16. 2. 2015, která je rozebrána shora a která svědčí o tom, že byla daňovému subjektu **doměřena daňová povinnost ve výši 37.946.748 Kč**. Pokud by k doměření daňové povinnosti díky daňové kontrole nedošlo, daňový subjekt by zcela neoprávněně získal materiální prospěch v této výši. Podle § 138 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního zákoníku se jedná o **prospěch velkého rozsahu**, neboť byla překročena zákonem stanovená hranice 10.000.000 Kč, a to s odkazem na novelu trestního zákona, jako zákona 333/2020 Sb., účinného od 1. 10. 2020. Užití tohoto novelizovaného ustanovení je rovněž pro obžalovaného příznivější, i když formální znak prospěchu velkého rozsahu by byl naplněn i v době, kdy obžalovaný trestný čin spáchal, neboť touto hranicí byla částka 5.000.000 Kč.
128. Pro úplnost lze podotknout, že soud neshledal pochybnosti ani o naplnění dalšího formálního znaku, totiž toho, že obžalovaný jednal v úmyslu opatřit **neoprávněný prospěch sobě**, když z rozsáhlého dokazování je zcela zjevné, že na ovlivňování daňových řízení daňového subjektu XXXXX měl majetkový profit.
129. S tím souvisí také další část trestněprávně významného jednání obžalovaného, který v postavení **úřední osoby**, tj. jako ředitel finančního úřadu opakovaně přijímal finanční a jiná materiální plnění od obžalovaných M. K. a Z. M., a to v souhrnné výši nejméně 930.382 Kč (prokázaných 300.000 Kč v hotovosti a dalších cca 630.382 Kč v podobě materiálního plnění). Tato majetková plnění přijal obžalovaný **v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu**, čímž se rozumí činnost, která souvisí s plněním úkolů, týkajících se věcí obecného zájmu, a to především rozhodování orgánů státní moci a správy. Obžalovaný, jak je opakovaně uvedeno, byl v pozici ředitele finančního úřadu a ovlivňoval daňové řízení daňového subjektu. Prokazatelně tedy pro sebe **přijal úplatek**, jímž se rozumí neoprávněná výhoda, spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, kterého se dostává nebo má dostat uplácené osobě, na něž nemá nárok. Není sporu o tom, že mezi tímto úplatkem, tj. materiálním plněním, které obžalovaný získal od spoluobžalovaných Z.M. a M.K. a o něž dokonce sám v několika případech výslovně požádal a obstaráváním věcí obecného zájmu, tj. daňovým řízením především daňového subjektu XXXXX, příp. XXXXX, existovala příčinná souvislost. Skutečnost, že přijetí úplatku obžalovaným, jako ředitelem finančního úřadu, v konečném důsledku neovlivnilo pracovníky finančního úřadu, kteří vykonávali správu daně konkrétního daňového subjektu, je z hlediska právní kvalifikace obžalovaného zcela bezvýznamná.
130. **V přímé příčinné souvislosti** s tímto trestným jednáním obžalovaného byl porušen rovněž zájem chráněný trestním zákonem, a to ustanovením § 333 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu přijetí úplatku. Tímto objektem se rozumí zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, tedy na ochraně čistoty veřejného života, jakož i zájem na ochraně podnikatelských vztahů před korupcí.
131. **Trestněprávně významné jednání obžalovaných Z.M. a M.K.**, popsané v bodě 2./ výroku rozsudku, spočívalo v tom, že **v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu**, tj. v souvislosti s daňovým řízením subjektů XXXXX, potažmo XXXXX, poskytli neoprávněné materiální plnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

tj. úplatek obžalovanému M.K., který, jak je shora uvedeno, byl v postavení úřední osoby, tj. ředitel finančního úřadu. Oba obžalovaní takto jednali v úmyslu opatřit značný prospěch především daňovému subjektu firmě XXXXX. Značným prospěchem se ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku ve znění novely provedené zákonem č. 333/2020 Sb. rozumí částka nejméně 1.000.000 Kč. Obžalovaní tak naplnili dva z formálních znaků kvalifikované skutkové podstaty zločinu podplácení podle § 332 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.

132. Trestného jednání se obžalovaní Z.M. a M.K. dopustili rovněž ve formě **spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku**, jehož právní úprava je rozvedena shora v souvislosti s bodem 1./ výroku rozsudku. Není nezbytné, aby se oba pachatelé podíleli na trestném jednání ve stejném rozsahu, avšak postačí, že zákonným způsobem participovali na trestném činu společně, vedeni společným úmyslem. Tyto zákonné podmínky také naplněny byly.
133. **V přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaných M.K. a Z.M., byl také porušen zájem společnosti na řádném, nestranném a nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, tedy na ochraně čistoty veřejného života, který je ostatně chráněn i ustanovením § 332 trestního zákoníku, jako **objekt** trestného činu podplácení.
134. Vedle znaků objektů a objektivní stránky se nalézací soud také v případě těchto trestných činů zabýval tím, zda byly naplněny **znaky subjektu**. Závěry nalézacího soudu ve vztahu k obžalovaným Z.M. a M.K., které jsou rozebrány v souvislosti s daňovým deliktem uvedeným v bodě 1./ výroku rozsudku, lze vztáhnout i na jejich postavení subjektu, tj. pachatele trestného činu u zločinu podplácení podle § 332 trestního zákoníku. Nalézací soud rekapituluje, že obžalovaný Z.M. byl pachatelem zletilým, svéprávným, a proto plně trestně odpovědným. V případě obžalovaného M.K. byly znaleckým zkoumáním zjištěny skutečnosti, které odůvodňovaly závěr nalézacího soudu o jeho snížené přičetnosti.
135. **U obžalovaného M.K.**, který byl uznán vinným ze spáchání trestných činů podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, je třeba poukázat na skutečnost, že v obou případech bylo prokázáno jeho postavení úřední osoby, čímž naplnil zákonem vyžadované podmínky **speciálního subjektu ve smyslu ustanovení § 114 trestního zákoníku**. Podle citovaného zákonného ustanovení, jestliže ke spáchání trestného činu trestní zákon vyžaduje zvláštní zvláštnosti, způsobilost nebo postavení pachatele, může být pachatelem nebo spolupachatelem trestného činu pouze osoba, která má požadovanou vlastnost, způsobilost nebo postavení. Obžalovaný měl postavení úřední osoby ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, a proto znaky speciálního subjektu naplnil. Z hlediska obecných znaků subjektu, byl pachatelem zletilým, který naplnil podmínku věku podle § 25 trestního zákoníku a také pachatelem přičetným. U obžalovaného M.K. nebyly odůvodněny úvahy o jeho snížené nebo dokonce vyloučené přičetnosti, a proto jeho duševní stav nebyl rovněž znalecky zkoumán. Obžalovaný tedy naplnil i podmínku přičetnosti, negativně vymezenou v ustanovení § 26 trestního zákoníku. Nalézací soud uzavřel, že M.K. byl pachatelem plně trestně odpovědným.
136. Ve vztahu k formální podmínce **subjektivní stránky**, tj. zavinění, rovněž rozvedl nalézací soud teoretická východiska v rámci úvah o právní kvalifikaci v bodě 1./ Tato teoretická východiska lze plně vztáhnout na všechny tři obžalované, resp. všechny tři užití skutkové podstaty užití v bodě 2./ výroku rozsudku. Je zcela nesporné, že každý z těchto tří obžalovaných **věděl**, jak jsou vymezeny hranice trestní odpovědnosti. Tím nalézací soud míní obecně známé skutečnosti o tom, že státní orgány mají fungovat zcela nestranně, bezúplatně a že úřední osoby nelze pomocí materiálních nebo imateriálních výhod jakkoliv ovlivňovat, aby rozhodly ve prospěch zejména toho, kdo jim úplatek poskytuje, a to bez ohledu na skutečný stav věci a platné právo. Obžalovaní **Z.M. i M.K.** (přes svoje duševní onemocnění), byli osobami přiměřeně sociálně adaptovanými,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

dlouhodobě angažovanými při svých podnikatelských aktivitách. Zcela jednoznačně se však každý z nich chtěl dopustit ovlivnění úřední osoby, tj. obžalovaného M.K., poskytnutím zcela neoprávněných materiálních výhod v podobě úplatku. Zavinění každého z těchto dvou obžalovaných proto soud kvalifikoval jako **přímý úmysl podle § 15 odst. písm. a) trestního zákoníku**. Stejnou formu zavinění soud považoval za prokázanou u **obžalovaného M.K.**, a to ve vztahu k oběma skutkovým podstatám, kterých bylo užito na jeho trestné jednání. Obžalovaný M.K. je rovněž přiměřeně sociálně adaptován, má vysokoškolské vzdělání, dlouhodobě působil v manažerské pozici ve státní správě. Není nejmenších pochybností o tom, že věděl, jaké jsou jeho povinnosti vyplývající z jeho postavení nejen pracovníka státní správy, ale dokonce i pracovníka finančního úřadu v pozici jeho ředitele. Nalézací soud stejně tak nemá nejmenšího důvodu pochybovat o tom, že obžalovaný M.K. věděl, že je povinen dostatečně dát najevo a ohlásit i takové skutečnosti, které by mohly zavdávat pochybnosti o jeho nestrannosti, nepodjatosti a že ani v nejmenším nesmí ovlivňovat daňové řízení, zejména to, které probíhá na finančním úřadu, jehož je ředitelem a rozhodně nesmí v souvislosti s takovým daňovým řízením přijímat jakékoliv výhody nebo plnění. Obžalovaný však materiální plnění opakovaně přijímal, a to v podobě finančního daru, zvýhodnění při zakázkách z dřevovýroby nebo v autoservisu, což mu bylo poskytované obžalovaným Z.M., za součinnosti obžalovaného M.K.. Sám pak opakovaně, dlouhodobě ovlivňoval daňové řízení. Nalézací soud proto uzavřel, že se trestného jednání, ať už v podobě přijetí úplatku nebo zneužití pravomoci úřední osoby dopustit chtěl. Ve vztahu k oběma skutkovým podstatám proto M.K. naplnil podmínky **zavinění v podobě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku**.

137. Vzhledem k tomu, že také v případě tohoto skutku bylo jednání obžalovaných kvalifikováno nejen podle základní skutkové podstaty, ale i podle kvalifikované skutkové podstaty, tj. § 332 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku v případě obžalovaných Z.M. a M.K. a podle § 331 odst. 3 písm. b), resp. § 329 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku považuje nalézací soud za nezbytné poukázat i na ustanovení § 17 písm. a) trestního zákoníku, podle něhož k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, postačí zavinění z nedbalosti.
138. Fakultativním znakem subjektivní stránky je **motiv**. Nalézací soud rovněž nemá pochyb o tom, že v případě všech tří obžalovaných byl motiv jejich trestného jednání zjevně majetkový, ziskuchtivý. Každý z obžalovaných totiž jednal v úmyslu získat především neoprávněnou výhodu v podobě materiálního plnění.
139. Obžalovaní se trestného jednání dopustili za účinnosti novely trestního zákona v podobě tzv. trestního zákoníku, která, jak nalézací soud rovněž uvedl shora, opustila materiální pojetí trestného činu a preferuje pojetí formální. Toto formální pojetí je však korigováno **zásadou subsidiarity trestní represe**, vymezenou v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, které nalézací soud rovněž citoval shora. Ani v případě této části skutkového děje však nalézací soud neměl pochyb o tom, že u žádného z těchto tří obžalovaných by, pro toto trestně-právně významné jednání, nepostačovalo vyřízení věci mimosoudním způsobem. Jednání nejen obžalovaných M.K. a Z.M., ale především jednání obžalovaného M.K., jako zástupce státu, v pozici dokonce ředitele finančního úřadu, který se nechal uplácet a ovlivňoval své podřízené v zájmu subjektu, v němž působil jeho přítel a jeho manželka, považuje nalézací soud za mimořádně společensky škodlivé. V konečném důsledku nelze ani přehlédnout následek, který hrozil, tj. daňové zvýhodnění daňového subjektu firmy XXXXX, který mohl zcela neoprávněně získat majetkový profit v podobě několika desítek milionů Kč. Každý z obžalovaných zcela zásadním způsobem narušil důvěru občanů ve státní orgány, a to dokonce v tak citlivé sféře, jako je správní řízení při vymáhání daní. Dalším následkem, i když nikoliv nepodstatným, který hrozil reálně vzniknout, byla materiální újma v příjmech státního rozpočtu, která hrozila vzniknout v řádu několika desítek milionů Kč tím, že by daňovému subjektu nebyly dodatečně daně vyměřeny. Daně jsou jedním z podstatných

zdrojů státního rozpočtu, z něhož se pak zpětně financují veřejné výdaje ve sféře zdravotnictví, školství, sociální péče apod.

140. Po zvážení všech rozhodných okolností tak **nalézací soud uzavřel**, že trestné jednání obžalovaných **Z.M. a M.K.** je nutné kvalifikovat jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první, odstavec 2 písm. a), b) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Trestné jednání obžalovaného **M.K.** je třeba kvalifikovat jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Ve všech případech bylo užito právní kvalifikace trestního zákoníku, jako zákona č. 333/2020 Sb., účinného od 1. 10. 2020, tj. v době rozhodování soudem. Jednočinný souběh obou trestných činů není vyloučen a je tedy možný.

Výroky o trestu

141. Při úvaze o druhu a výši trestu ukládanému každému z obžalovaných přihlížel soud ve smyslu ustanovení § 39 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, ale také k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům každého z obžalovaných, k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy. Ve smyslu ustanovení § 39 odst. 3 trestního zákoníku vzal soud v úvahu také případné polehčující, resp. přitěžující okolnosti a přihlížel i k době, která uplynula od spáchaní trestného činu a k celkové délce trestního řízení. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že obžaloba byla podána již v červnu 2017. Rozsudek soudu I. stupně byl vyhlášen s čtyřletým časovým odstupem. Žádný z obžalovaných se však na této délce trestního řízení nepodílel, např. svým negativním přístupem, obstrukcemi v průběhu řízení před soudem apod. Z celkového průběhu trestního řízení je zcela zřejmé, že délka trestního řízení byla negativně ovlivněna zásadním pochybením orgánů činných v přípravném řízení, které jsou rozvedeny shora. Nalézací soud pak musel tyto nedostatky odstraňovat především tím, že nechal zpracovat rozsáhlý znalecký posudek znaleckým ústavem, který si však pro svoji náročnost vyžádal nemalé finanční náklady a také výrazný časový prostor. Délku trestního řízení nelze klást k tíži obžalovaným, ale naopak je třeba k ní přihlídnout v jejich prospěch. To ostatně vyplývá z ustálené soudní praxe i konstantní judikatury. Vzhledem k tomu, že v rámci nyní projednávané trestné činnosti ukládal nalézací soud tresty celkem šesti obžalovaným, přičemž podíl každého z nich, zejména v bodě 1./výroku rozsudku byl odlišný, individualizoval soud ukládané tresty také s přihlídnutím k celkovému rozsahu a charakteru trestní odpovědnosti každého z obžalovaných, jakož i s přihlídnutím k jeho osobnímu profilu. V neposlední řadě pak soud respektoval i účel trestu vymezený v trestním zákoně.
142. **K osobě obžalovaného J.P.** bylo **Opisem rejstříku trestů** (č. l. 3914) prokázáno, že byl v minulosti 2x soudně trestán. K prvnímu odsouzení nelze přihlížet, neboť mu svědčí fikce zahlazení. Druhé odsouzení ve věci vedené u Městského soud v Praze pod sp. zn. 57 T 9/2016 však naplňuje podmínky pro uložení souhrnného trestu. Rozsudkem vyhlášeným v této trestní věci 7. 12. 2017 (č. l. 3933) bylo prokázáno, že J.P. se dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, za který mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 a 1/2 roku se zařazením do věznice s ostrahou, peněžitý trest ve výši 1.100.000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního zástupce v obchodních společnostech a družstev na dobu 7 let. Tento rozsudek byl potvrzen usnesením Vrchního soud v Praze ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. 3 To 11/2018-3969, kterým bylo odvolání obžalovaného zamítnuto. Pro úplnost lze poukázat i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Tdo 683/2020-6372 (č. l. 3978), kterým bylo zamítnuto i dovolání obžalovaného, jako mimořádný opravný prostředek. Ze skutkové věty výroku rozsudku vyplývá, že trestného jednání se obžalovaný dopustil v době od února 2009 do září 2012. Toto časové období se tedy překrývá s obdobím páchaní nyní projednávané trestné činnosti, kvalifikované

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rovněž jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, dost. 3 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaný oba trestné činy spáchal před tím, než byl poprvé, tj. dne 7. 12. 2017 ve věci vyhlášen rozsudek soudem I. stupně. Pokud by oba trestné činy byly projednávány v jenom řízení, byly by naplněny podmínky § 43 odst. 1 trestního zákoníku pro uložení úhrnného trestu. Soud tedy postupoval podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku a uložil obžalovanému J.P. trest souhrnný podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, když obecně tím mělo být nejprísnejší zákonné ustanovení, avšak v obou procesech bylo užito stejné právní kvalifikace. Při rozhodování o trestu tak soud vycházel z trestní sazby § 240 odst. 3 trestního zákoníku, který umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody v trvání 5 – 10 let. J.P. nebylo možno přiznat polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti, byť mu předchozí odsouzení bylo zahlazeno. Jiné polehčující okolnosti shledány nebyly. Naproti tomu hodnotil soud jako přítežující okolnost skutečnost, že se obžalovaný trestného jednání dopustil s rozmyslem, ze ziskuchtivosti, více útoky a v trestné činnosti pokračoval po delší dobu (§ 42 písm. a), b), písm. m) trestního zákoníku). Rovněž nebylo možno přehlédnout, že obžalovaný participoval na trestné činnosti, jejímž následkem byly milionové škody, a to jak v nyní projednávané trestní věci, tak ve sbíhající se trestní věci. Nalézací soud proto považoval za přiměřené uložit obžalovanému J.P. trest odnětí svobody v trvání 6 a 1/2 roku, mírně pod polovinou zákonné trestní sazby. Původní nepodmíněný trest odnětí svobody byl navýšen o 1 rok. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, a to podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Soud má za to, že tento trest lze, spolu s uloženým peněžitým trestem, považovat za zcela dostatečný k nápravě obžalovaného, který fakticky poprvé vykonává poměrně dlouhodobý, nepodmíněný trest odnětí svobody. Peněžitý trest původně uložený ve výměře 1.100.000 Kč podle § 67 písm. a) trestního zákoníku představuje 220 denních sazeb, přičemž každá sazba činí 5.000 Kč. Tento trest je odůvodněn, včetně své výměry, majetkovým charakterem trestného jednání, jehož se obžalovaný v obou trestních věcech dopustil, stejně i osobními a majetkovými poměry obžalovaného, které byly prokázány především ve věci vedené pod sp. zn. 57 T 9/2016. Soud v plném rozsahu tyto tresty přenesl do výroku rozsudku v nyní projednávané věci., když neshledal důvod pro navýšení těchto trestů. S odkazem na aktuální právní úpravu však soud neuložil J.P. náhradní trest odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest nebyl vykonán, neboť v takovém případě lze postupovat podle § 69 odst. 2 trestního zákoníku při přeměně na nepodmíněný trest odnětí svobody podle zákonných kritérií. Rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního zástupce v obchodních společnostech a družstvech na dobu 7 let uložený J.P. v původním rozsudku, považoval soud za zcela přiměřený, když neshledal důvod pro jeho navýšení. V nyní projednávané trestní věci se obžalovaný nedopustil trestného činu jako statutární zástupce v obchodní společnosti nebo v družstvu. Postupem podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku soud zrušil výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2017, č. j. 5 T 9/2016-6176, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. 3 To 11/2018, jakož i všechna rozhodnutí, která na tento výrok o trestu obsahově navazují, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Postup soudu podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku je obligatorní.

143. **Obžalovanému L.H. a P.H.** byl trest rovněž ukládán podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 5-10 let. Nalézací soud zjistil **Opisem rejstříku trestů každého z obžalovaných** (č. l. 3912, 3913), že ani jeden z nich nebyl v minulosti soudně trestán, a proto tuto skutečnost hodnotil podle § 41 písm. p) trestního zákoníku jako polehčující okolnost. Jako přítežující okolnost u každého z obžalovaných hodnotil skutečnost, že trestný čin spáchal s rozmyslem (§ 42 písm. a) trestního zákoníku) a v trestné činnosti pokračoval po delší dobu (§ 42 písm. m) trestního zákoníku) a trestný čin spáchal s další osobou (§ 42 písm. o) trestního zákoníku). Oba obžalovaní totiž vykonávali ve firmě XXXXX trestnou činnost ve vzájemné součinnosti, byť nenaplňující znaky spolupachatelství. S přihlédnutím ke všem rozhodným osobnostem, zejména k osobnímu profilu každého z obžalovaných, jako osoby dosud soudně netrestané, jinak velmi dobře sociálně adaptované,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

dospěl soud k závěru, že by užití této trestní sazby, jak pro obžalovaného L.H., tak pro obžalovaného P.H., bylo nepřiměřeně přísné. Nelze přehlédnout ani celkovou délku trestního řízení, které bylo zahájeno v roce 2013 a v průběhu této doby se žádný z obžalovaných nedopustil, byť drobnějšího, protiprávního jednání, za něž by byl odsouzen nebo obviněn. Soud zohlednil i skutečnost, že trestné jednání každého z obžalovaných bylo kvalifikováno nikoliv jako pachatelství nebo spolupachatelství, ale jako účastenství ve formě pomoci hlavním pachatelům. Na celkové trestné činnosti hlavních pachatelů se nepodíleli v plném rozsahu. Soud proto využil dobrodiní zákona a podle § 58 odst. 6 trestního zákoníku uložil obžalovaným trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Za přiměřené považoval uložit každému z obžalovaných trest odnětí svobody v trvání 3 let. Takto vyměřený trest lze ještě, podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 trestního zákoníku, podmíněně odložit. Soud každému z obžalovaných stanovil přiměřenou zkušební dobu v trvání 5 let. Důvodně lze očekávat, že pouhá pohružka trestem splní svůj převýchovný účel, jak u obžalovaného L.H., tak u obžalovaného P.H., a to zvláště za situace, kdy k dovršení nápravy, byl každému z nich uložen dále nejen peněžitý trest, ale také dohled probačního pracovníka, jak umožňuje ustanovení § 84 trestního zákoníku. S přihlédnutím k charakteru trestného jednání obžalovaných, které mělo zjevně majetkový motiv, jakož i vzhledem k osobním poměrům každého z nich, rozhodl soud uložit jim jednotlivě trest peněžitý, a to při dolní hranici zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 250.000 Kč. Podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku totiž lze peněžitý trest uložit ve výměře 20-730 celých denních sazeb, kdy denní sazba činí nejméně 100.000 Kč a nejvíce 50.000 Kč. Počet denních sazeb je ovlivněný povahou a závažností trestného jednání, tj. kvalifikací pomoci na daňovém deliktu. Soud stanovil u každého z obžalovaných jejich počet na 100 celých denních sazeb. Příjmy žádného z obžalovaných nelze považovat za mimořádně vysoké, odůvodňující výměru denní sazby v polovině nebo dokonce při horní hranici sazby. Soud proto stanovil denní sazbu peněžitého trestu u každého z obžalovaných na odpovídající částku 2.500 Kč. Jak je shora uvedeno rovněž v případě obžalovaného J.P., v případě, že by peněžitý trest nebyl vykonán, došlo by k přepočtu tohoto trestu, resp. jeho nevykonané části v souladu s ustanovením § 69 odst. 2 trestního zákoníku, a to tak, že jedna denní sazba se počítá za dva dny trestu odnětí svobody. Obžalovanému L.H., který na trestné činnosti participoval jako statutární zástupce firmy XXXXX, byl také stanoven trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce statutárního zástupce obchodních společností a družstev a ve výkonu prokury na středně dlouhou dobu 5 let. Uložení tohoto trestu přispěje k dovršení nápravy obžalovaného, ale také k ochraně společnosti před jeho obdobným jednáním.

144. **K osobě obžalovaného M.K.** bylo **Opisem rejstříku trestů** (č. l. 3909) prokázáno, že dosud nebyl soudně trestán. Nalézací soud mu přiznal polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti a jinak řádného života podle § 41 písm. p) trestního zákoníku. Jiné polehčující okolnosti u obžalovaného shledány nebyly. Naproti tomu hodnotil soud jako přítěžující okolnost skutečnost, že trestný čin spáchal s rozmyslem (§ 42 písm. a) trestního zákoníku), spáchal trestný čin ze ziskuchtivosti (§ 42 písm. b) trestního zákoníku), v páčání trestné činnosti pokračoval po delší dobu (§ 42 písm. m) trestního zákoníku). Nelze přehlédnout ani přítěžující okolnost podle § 42 písm. o) trestního zákoníku, tedy že obžalovaný spáchal trestný čin s další osobou, neboť k tomu, aby minimálně k tomu, aby mohl přijmout úplatek, musel někdo spáchat trestný čin spočívající v poskytnutí úplatku a těmito osobami byli M.K. a Z.M.. Skutečnost, že obžalovaný se trestného jednání dopustil z pozice svého postavení ředitele finančního úřadu, našla odraz v užitých právních kvalifikacích a soud ji proto nehodnotil podle § 42 písm. f) trestního zákoníku jako přítěžující okolnost. Naproti tomu podle § 42 písm. n) trestního zákoníku hodnotil skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Obžalovanému M.K. byl trest ukládán za dva trestné činy, tedy podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku jako trest úhrnný podle nejprísnějšiho zákonného ustanovení. Tímto zákonným ustanovením je § 329 odst. 3 trestního zákoníku, který umožňuje uložit pachateli trest odnětí svobody v trvání 5-12 let. V případě obžalovaného M.K. však nalézací soud rovněž považoval výměru tohoto trestu, byť při samé dolní hranici za nepřiměřeně přísnou. Nelze přehlédnout, že

obžalovaný nejen, že je vysokoškolsky vzdělaný, formálně má za sebou úspěšnou kariéru ve státní správě a byl tedy vždy osobu nejen netrestanou, ale dobře sociálně adaptovanou. Jeho trestné jednání lze přičítat jeho osobnímu profilu, kdy lakonicky řečeno, nedokázal dostatečně korigovat svoje vedoucí postavení, svoje pravomoci ředitele finančního úřadu a veden majetkovým, zjištěným, motivem, zásadně překročil hranice trestní odpovědnosti. Nalézací soud však, mj. s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu, jakož i s přihlédnutím k délce trestního řízení, po kterou obžalovaný prokazatelně nebyl v jiné věci obviněn ani odsouzen, považoval tento trest za nepřiměřený. Naopak dospěl k závěru, že lze využít ustanovení § 58 trestního zákoníku a snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, a to vzhledem k osobním poměrům obžalovaného, u něhož lze důvodně očekávat, že samotné trestní řízení a pohružka nepodmíněným trestem odnětí svobody, spolu s peněžitou sankcí a trestem zákazu činnosti přispějí k dosažení účelu trestu. Také obžalovanému M.K. byl trest odnětí svobody vyměřen na dobu 3 let, tj. pod dolní hranici zákonné trestní sazby a tedy v takové výši, že tento trest ještě lze podmíněně odložit na přiměřenou zkušební dobu, jak vyplývá z ustanovení § 81 odst. 1 trestního zákoníku. U obžalovaného totiž lze očekávat, že povede v budoucnu řádný život i bez přímého výkonu trestu odnětí svobody a samotná pohružka tímto nepodmíněným trestem přispěje k tomu, aby v průběhu 5 let podstatně přehodnotil svůj vztah k zákonu a zejména hranicím trestní odpovědnosti. K dovršení nápravy mu byl po tuto pětiletou zkušební dobu rovněž stanoven dohled probačního pracovníka. Důkazy provedeny u hlavního líčení bylo prokázáno, že obžalovaný M.K. získal poměrně vysoký majetkový profit, a to ve výši blížíci se 1.000.000 Kč. Část peněžitých prostředků u něj také byla zajištěna a rovněž majetkové poměry obžalovaného svědčí o tom, že je velmi dobře finančně situován. Soud mu k dovršení nápravy ještě uložil trest peněžitý, a to v přiměřené výši 500.000 Kč. Tato částka představuje 100 celých denních sazeb, kdy jedna sazba ve výši 5.000 Kč odpovídá majetkovým poměrům a výdělkovým možnostem a schopnostem obžalovaného. Rovněž pro obžalovaného M.K. platí, že v případě, pokud by nebyl peněžitý trest vykonán plně nebo částečně, lze důvodně očekávat jeho přeměnu podle § 69 odst. 2 trestního zákoníku, kdy jedna denní sazba odpovídá dvěma dům trestu odnětí svobody. Obžalovaný M.K. se obou trestných činů, z jejichž spáchání byl uznán vinným, dopustil ve specifické pozici úřední osoby, jak je vymezeno v ustanovení § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Nalézací soud považoval uložení trestu zákazu činnosti, který spočívá v zákazu výkonu zaměstnání ve státní správě, územní samosprávě nebo jinému orgánu veřejné moci za zcela odůvodněné, avšak nikoliv v jakékoliv pozici, ale pouze v pozici oprávněné úřední osoby. Obžalovaný se totiž trestného jednání dopustil především proto, že byl v pozici ředitele finančního úřadu. Uložení tohoto trestu nevylučuje úvahy o tom, že by obžalovaný mohl být v budoucnu zaměstnán ve státní správě, územní samosprávě nebo jiném orgánu veřejné moci, kde by mohl využít svého vzdělání a odborných schopností, avšak mohl by působit pouze v základním funkčním zařazení, nikoliv v pozici oprávněné úřední osoby. V zájmu ochrany společnosti před obdobným jednáním obžalovaného M.K., mu byl tedy tento trest vyměřen na delší zkušební dobu v trvání 7 let.

145. **V případě obžalovaných Z.M. a M.K.** by, s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou, přicházelo v úvahu **uložení souhrnného trestu odnětí svobody**, a to ve vztahu k odsouzení, které bylo vysloveno v trestní věci vedené u zdejšího soudu **pod sp. zn. 40 T 6/2018**. Nalézací soud opakovaně v odůvodnění tohoto rozsudku zmínil rozsah a charakter trestného jednání každého z těchto obžalovaných. Z.M. i M.K. byli rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2021, č. j. 40 T 6/2018-10538, uznáni vinnými ze spáchání stejnorodé trestné činnosti, byť s podstatně výraznějším následkem. Zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby měli způsobit celkovou škodu ve výši cca 54.756.293 Kč. Za to byl každému z obžalovaných uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 a 1/2 roku se zařazením do věznice s ostrahou. Nalézací soud si je pochopitelně vědom toho, že o uložení souhrnného trestu nebo o upuštění od uložení souhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 44 trestního zákoníku může rozhodovat pouze ve vztahu k odsouzení, které je pravomocné. Vzhledem k časové prodlevě lze očekávat, že

rozhodnutí ve věci 40 T 6/2018 bude pravomocné dříve, než rozhodnutí v nyní projednávané trestní věci. Pro případ, že by však soud v nyní projednávané trestní věci vyčkával právní moci výroku rozsudku ve sbíhající se věci 40 T 6/2018, byly by zcela neodůvodněné další průtahy v řízení i vůči obžalovaným J.P., L.H. a P.H.. V konečném důsledku by pak v nyní projednávané trestní věci mohlo hrozit porušení základních zásad trestního řízení, čímž nalézací soud míní zásadu rychlosti a hospodárnosti (§ 2 odst. 4 trestního řádu) a ostatně i požadavek na stejné složení senátu (§ 19 odst. 3 trestního řádu). Trest uložený obžalovaným Z.M. i M.K., je navíc natolik přísný, že jej lze považovat za adekvátní i v souvislosti s nyní projednávanou trestní věcí, v níž by měl být uložen trest souhrnný. Nalézací soud proto postupem podle § 44 trestního zákoníku rozhodl o upuštění od uložení souhrnného trestu ve vztahu k trestu, který byl každému z obžalovaných uložen právě v této trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 40 T 6/2018, a to rozsudkem ze dne 3. 5. 2021.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 17. června 2021

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu